

Khuyh Thành Nguyệt

Contents

Khuyh Thành Nguyệt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	13
4. Chương 4	20
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	36
8. Chương 8	44
9. Chương 9	52
10. Chương 10	57
11. Chương 11: Phiên Ngoại	67

Khuyh Thành Nguyệt

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, cung đình, đế vương công, ám áp, 1×1, HE. Biên tập: MâySí Nguyệt là nhị hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuyh-thanh-nguyet>

1. Chương 1

Vào một buổi sáng sớm nắng chớm nhàn nhạt, làn gió nhẹ nhàng mang theo hương sen hiu hiu thoảng, Minh Hân để Chu Cẩm Hằng đăng cơ đã được mười một năm, như mọi hôm, chậm rãi từ trong giấc mộng đẹp tỉnh lại, cảm thấy sao mà cả người đều mệt mỏi đến thế.

Giờ này hẳn là phải nên vào triều rồi nhỉ? Trước đây cung nhân hầu hạ hẳn luôn chờ ở ngoài điện từ sáng sớm, chỉ là không biết vì sao hôm nay thiếp thân thái giám Bảo Thụy vẫn còn chưa vào đánh thức hẳn nữa.

Chu Cẩm Hằng có chút không vui, không chỉ bởi vì nô tài của mình chưa làm tròn bổn phận, mà còn vì hẳn cảm thấy toàn thân đều mệt đến độ muốn hư thoát, dùng tư thế thoải mái nhất đem cả người cuộn vào trong chăn gấm, ngay cả việc duỗi thắt lưng một cái thôi cũng làm không được.

Điều này khiến cho một người còn chưa đến tuổi ba mươi như Chu Cẩm Hằng không quá thỏa mãn là bao, hẳn mười tám tuổi thì đã đĩnh đạc, tuy rằng tần phi trong hậu cung nhiều thật đấy, thế nhưng Minh Hân để tự cảm thấy bản thân mình đối với nữ sắc vẫn còn rất biết tiết chế, bình thường cũng hay chú ý dưỡng sinh, dù sao thì phụ vương hẳn chính là bởi vì tử sắc vô độ mà khiến cho thân thể mục nát, bằng không cũng chẳng tới phiên hẳn leo lên ngôi Hoàng đế sớm như vậy.

Cho nên bất luận là tối hôm qua hẳn gọi phi tử nào tới sủng hạnh thì cũng không nên mệt thành như vậy chứ?

Phía sau truyền đến tiếng hô hấp bình ổn, người hẳn sủng hạnh đêm qua tựa hồ vẫn còn đang trong mộng đẹp, hơi thở dịu dàng nhẹ nhàng phớt qua bờ vai trần trụi của hẳn, khiến trong lòng hẳn sinh ra một loại cảm giác tê tê đại đại, Chu Cẩm Hằng vén màn lên, hít thở bầu không khí lạnh lạnh trong lành của buổi sớm, làm cho đầu óc mình tỉnh táo hơn một chút.

Người phía sau giật mình, một cánh tay vất ngang lên thắt lưng hẳn, nụ hôn ấm áp bắt đầu hạ xuống vai hẳn, định dùng những cái vuốt ve ái muội ngọt ngào này để ngăn cản Đế vương lâm triều.

Thật sự là rất dễ chịu a, đặc biệt là khi những ngón tay linh hoạt kia chậm rãi lướt dọc xuống bụng dưới của mình, Chu Cẩm Hằng liền nhắm mắt lại, ngũ khí mơ hồ mang theo ý cười nhàn nhạt: “Ái phi à, nàng cũng khiến trẫm mệt không nhẹ đâu nha!”

Bàn tay kia đang cầm long căn* của hẳn, đôi môi cũng dán sát vào sau gáy hẳn, sau đó dùng lực cắn một cái, khiến cho Chu Cẩm Hằng bị đau mà kêu lên một tiếng, rồi đột nhiên từ trong cơn mơ màng đầy tim hồng giật mình tỉnh giấc.

(* Long căn: chắc ai cũng biết, nhưng mà đề phòng có bạn không biết thì... e hèm, vẫn tắt đại khái là “của quý” của vua *đỏ mặt*

--Không bình thường! Tất cả đều rất là không bình thường!

Cho dù phản ứng bây giờ của hẳn có trì độn như thế nào đi nữa, cũng có thể cảm giác được bắp thịt trên cánh tay đang ôm eo hẳn lực lưỡng đến cỡ nào, càng không cần phải nói, ***g ngực đang kề sát sau lưng hẳn sao mà bằng phẳng như vậy chứ!

“Ái phi?” Thanh âm của hẳn yếu ớt tới nỗi ngay cả một chút khí lực cũng không có, hoảng sợ mở to hai mắt, cảm giác càng ngày càng nghiêm trọng này khiến cho Chu Cẩm Hằng giống như một chú chim non sợ cành cong, dù biết rõ rằng chỉ cần xoay người một cái thôi là có thể thấy rõ được gương mặt thật của người nọ, thế nhưng cổ của hẳn lúc này giống như bị gông lại vậy, làm thế nào cũng không xoay qua được.

Tri giác của các bộ phận trên thân thể thanh tỉnh chậm hơn ý thức một chút, bất quá cũng đã hoàn toàn minh mẫn hơn, lại càng khiến chủ nhân của nó trở nên sợ hãi.

Vì cái gì mà thắt lưng của hẳn lại tê dại đau xót đến vậy, ngay cả một chút khí lực cũng không có? Vì cái gì mà chân của hẳn lại run lên lẩy bẩy như thế, cho dù chân tay vẫn còn dính liền nhưng vẫn cảm giác được bên trong cơ thể có một loại đau đớn như vừa bị xé rách? Vì cái gì mà đầu nhũ của hẳn lại sưng tấy lên? Mà quan trọng nhất chính là, vì cái gì mà hậu đình của hẳn lại có cảm giác bỏng rát như vừa bị ai xát muối qua vậy?

Tất cả những thứ này đều khiến cho Hoàng đế bệ hạ tôn quý hãi hùng khiếp vía, hẳn muốn néo mình một cái xem có phải đang nằm mơ hay không, thế nhưng cơn đau đớn truyền đến từ cái chỗ xấu hổ kia còn chưa đủ để nói rõ vấn đề hay sao?

Cơ thể rắn chắc ở phía sau càng dán chặt hơn, phần eo mẫn cảm của hẳn còn có thể cảm giác được cái bộ phận cách rốn ba tấc kia giống hẳn như đúc, Chu Cẩm Hằng giống như bị sét đánh mà toàn thân run lên, ngón tay vô lực kéo màn trướng ra, hướng về phía ngoài hét lớn một tiếng: “Người đâu...”

Một tiếng rống từ đàn diêm này của hấn bị cổ họng khô rát đau nhức làm cho biến thành tiếng than nhẹ vì khàn giọng, so với tiếng muỗi đang hấp hối giãy dụa trong gió thu chẳng lớn hơn là bao, người phía sau khẽ cười một tiếng, hơi thở phả lên vành tai hấn, nhỏ giọng nói: “Người muốn gọi người tới nhìn cảnh xuân kiều diễm của người sao?”

Một tia hy vọng cuối cùng cũng triệt để tan biến, lời nói dịu dàng ấm áp đang tiến vào lỗ tai hấn đây, hoàn toàn là thanh âm của một gã nam tử chính cống, thân thể Chu Cẩm Hằng lập tức nhũn ra, trước mắt là một chùm mây đen bao phủ, tê liệt tựa vào trong tay người nọ.

Cửu ngũ chí tôn, chân long thiên tử, đẳng cấp cao quý, người bình thường muốn nhìn còn nhìn không được chứ đừng nói chỉ là mạo phạm, vậy mà hôm nay lại trần trần trụi trụi bị một gã nam tử ôm vào trong chăn, thân thể khó chịu nhấc nhở hấn đã làm ra cái chuyện làm mất mặt liệt tở liệt tông như thế nào, mà long sàng hỗn độn cũng làm cho hấn nhớ lại buổi tối điên cuồng ngày hôm qua.

Trời ạ... Chu Cẩm Hằng hít sâu một hơi, gian nan xoay người lại, nhìn tên nam nhân cũng đang trần nhồng nhộng như mình kia, bỗng nhiên trong cái khoảnh khắc nhìn thấy cặp mắt đen láy ấy, cơn nộ khí bởi vì thẹn quá thành giận của hấn đều hóa thành hư ảo cả, Chu Cẩm Hằng nhắm mắt lại, vẻ mặt như sắp lâm đại họa tới nơi rồi, rồi lại mở to mắt ra nhìn khuôn mặt tuấn mỹ không tì vết kia, nhìn không được mà phập phồng cảm xúc, trong mắt toát lên vẻ tuyệt vọng, khàn giọng hỏi: “Sĩ Nguyệt... Người làm sao...”

Nam nhân trẻ tuổi kia xốc chần ngồi dậy, bất luận là khí thế hay là vóc người của y đều đủ để khiến cho Chu Cẩm Hằng phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa, y cũng không chút nào ngại ngùng mà khoe bộ ngực rắn chắc trần trụi của mình dưới tia nắng sớm, Chu Cẩm Hằng lần đầu tiên trong đời ở trên giường cảm thấy e lệ, xấu hổ quay đầu đi chỗ khác, lại bị đối phương nắm lấy cằm, ép buộc hấn phải nhìn thẳng vào y.

Cặp mắt kia vẫn như xưa, mỹ lệ sâu thẳm như trời đêm mùa hạ, ánh mắt sắc bén mà rõ ràng, Chu Cẩm Hằng bị y nhìn đến nỗi cổ họng đều khô khan, vô thức nuốt nước miếng, hầu kết phập phồng lên xuống khiến đối phương phải nở nụ cười, ngón tay của y liền đảo quanh cổ hấn, giữa đôi môi mỏng chọt truyền ra một câu uy hiếp đầy oán khí...

“Người cho dù có trốn lên trên trời, ta cũng có thể lôi người trở về!”

Đầu óc Chu Cẩm Hằng bắt đầu âm âm vang lên, sự thật tàn khốc này khiến tâm tư của hấn đều loạn hết cả.

Nếu như cái tấm cung được phòng bị nghiêm ngặt này cũng không thể bảo vệ được trinh tiết của Hoàng đế bệ hạ hấn đây, vậy thì hấn còn có thể đi đâu để trốn tên sát tinh này được chứ?

Nhìn sắc mặt xám xịt của hấn, Sĩ Nguyệt mỉm cười, cúi người hạ xuống một nụ hôn trên khóe môi hấn, ngữ khí dịu dàng hơn rất nhiều, dễ dàng nói: “Năm đó người đã trồng nhân xuống, vậy thì nên nhận lấy quả ngày hôm nay đi.”

Y một bên hôn Chu Cẩm Hằng, một bên sờ soạn khắp người hấn, nửa người dưới gắt gao kề sát có thể cảm nhận được rõ ràng dục vọng đang bốc lên. Chu Cẩm Hằng không ngừng thở dốc dưới những nụ hôn cùng âu yếm càng ngày càng cấp thiết của y, hai chân bị tách ra xa, hậu đình đã chịu đủ tàn phá đêm qua lại bị xô xuyên một lần nữa, đau đớn kéo theo những cơn khoái cảm khiến hấn gào nhẹ ra tiếng, nhìn thấy trong cặp mắt của nam nhân đang nằm trên người mình hừng hực dục hỏa, Chu Cẩm Hằng đành phải cam chịu mà buông lỏng toàn thân, tiếp nhận sự xâm chiếm cuồng dã của đối phương.

Đây thật sự là một quả báo tàn khốc nhất đời này... Chu Cẩm Hằng cắn chặt răng, nén xuống tiếng rên rỉ đầy nhục nhã của mình, đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt tuấn tú lấm lấm mồ hôi của đối phương, dưới cơn khoái cảm điên cuồng như sóng triều kia, rốt cuộc cũng quăng hết thân phận cùng tôn nghiêm của mình lên chín tầng mây, từ thân thể cho đến tâm linh đều triệt để trầm luân xuống.

Tất cả những vướng mắc này xét đến cùng chỉ có thể tổng kết trong một câu mà thôi: trên đầu chữ sắc là một thanh đao*.

(*) Chữ sắc viết như thế này: 𠄎, mà chữ đao là 刀 -> các bạn có thể nhìn thấy chữ đao này nằm trên đầu chữ sắc =p

~Bảy năm trước, cũng vào một buổi sớm mùa thu gió mát hiu hiu như thế này, Chu Cẩm Hằng chính là đang ôm một mỹ thiếu niên khuynh nước khuynh thành mà tỉnh lại trên chiếc long sàng của mình, tâm tình sung sướng, hấn vén màn trướng lên, nhìn tia nắng sớm ấm áp chiếu vào trên khuôn mặt trắng nõn mềm mại của thiếu niên ấy, nhịn không được mà vươn tay xoa xoa làn da vô cùng mịn màng của đối phương.

Thiếu niên bị quấy rầy mộng đẹp nhíu nhíu mày, mơ mơ màng màng lầm bầm một tiếng, hất tay hấn ra, cái đầu nho nhỏ vùi vào hõm vai hấn, giống như một chú mèo con ham ngủ vậy, ngoan ngoãn mà lại bám người.

Nếu như khi y tỉnh cũng có thể ngoan ngoãn như vậy thì tốt rồi, Chu Cẩm Hằng cầm lấy vạt áo của y, nhẹ nhàng kéo một cái, chiếc áo trong mềm mại mỏng manh bằng tơ tằm trên người Sí Nguyệt liền rộng mở, lộ ra ***g ngực gầy yếu cùng với vòng eo mảnh khảnh của y.

Với khẩu vị của Chu Cẩm Hằng mà nói, nhóc con này có hơi quá gầy, lúc áp lên hấn sẽ thấy lo sợ, đương nhiên hấn cũng chưa từng chân chính áp lên người y bao giờ, nếu như tiểu Sí Nguyệt đồng ý đem mình giao cho hấn, hấn nhất định sẽ chẳng thèm quan tâm tới mập ốm gì nữa.

Thân là vua của một nước, biết bao nhiêu người quyến rũ xu nịnh còn không kịp, chỉ có mỗi tên tiểu tử kiêu ngạo này là trừng mắt với hấn, liều chết không chịu để cho hấn âu yếm yêu thương, mà nói tới cũng kỳ quái, Hoàng đế bệ hạ tuổi trẻ khí thịnh cư nhiên lại vô cùng dung túng cho tiểu sủng vật này, cũng không cậy mạnh cưỡng bức y, khiến cho đám cung nhân hầu hạ hấn ngạc nhiên không ngớt.

Tiểu thái giám Bảo Thụy là người hầu hạ trong tẩm cung của Minh Hân để lâu nhất, đối với những người hiếu kỳ luôn tìm đến dò hỏi tin tức đều cảm như hén, chuyện trong Thần Hi cung ngay cả một chữ cũng không chịu tiết lộ, ngay cả những thái giám cung nữ hầu hạ trong đó cũng như thế, mà cái thái độ giữ kín như bưng này lại càng khiến cho lời đồn đại thêm sinh sôi nảy nở hơn, những triều thần một lòng trung tâm bởi vì Hoàng đế trầm mê nam sắc mà sầu lo không thôi, các cung phi bị bỏ quên cũng tràn ngập ghen tuông mà nghị luận về cậu thiếu niên đã ôm trọn ba nghìn sủng ái nọ, ai ai cũng cho rằng y là người đã mê hoặc vị Đế vương anh minh thần vũ của các nàng.

Nếu như để tất cả mọi người biết hấn mấy ngày qua còn chưa làm được cái quái gì cả, vậy thì mặt mũi của Hoàng đế hấn vứt đi đâu a?

Minh Hân để không khỏi có chút nghi hoặc, ngay cả hấn còn không rõ vì cái gì mà một người không được ôn hòa cho lắm như hấn lại có thể bao dung với Sí Nguyệt như vậy, là động tâm thật rồi sao? Khuôn mặt mỹ lệ làm cho người ta phải nín thở này quả thật cũng khiến người thương yêu, bất quá hấn là Hoàng đế, mỹ nhân nào mà chưa thấy qua chứ? Những ấn tượng kinh điển ban đầu sau khi ở chung với nhau rồi cũng sẽ phai nhạt, vậy thì hấn vì cái gì mà lại vẫn luôn cứng chiều sủng nịch y không biết chán chứ?

Mà đáng giận nhất chính là, mặc cho hấn nghìn tốt vạn thương Sí Nguyệt bao nhiêu đi nữa, tên tiểu quỷ này vẫn luôn luôn đề phòng hấn như phòng trộm vậy, Chu Cẩm Hằng mỗi khi nhớ tới buổi tối hôm mới vừa đưa y vào cung còn cảm thấy đau đầu nữa là.

Chuyện là cách đây không lâu hấn có tới quý phủ của Thẩm Anh Trì ngắm hoa, lúc đang đi qua một góc vườn quế thì một tên tiểu quỷ tướng mạo bình thường đột nhiên rút dao ra ám sát hấn, may mà bị Thẩm Anh Trì ngăn lại đúng lúc, tiện tay gỡ mặt nạ của y ra.

Thẩm Anh Trì hiện giờ nhất định rất hối hận mình sao mà nhanh tay như vậy, nếu như lúc đó hấn không vạch trần mặt nạ của Sí Nguyệt ra, có lẽ đối phương từ lâu đã bị bí mật xử quyết vì tội ám sát Hoàng đế rồi, thế nhưng khi gương mặt tái nhợt mà mỹ lệ của y bại lộ trước mặt Minh Hân đế, Chu Cẩm Hằng cảm thấy ***g ngực của mình khi ấy giống như bị cái gì đó hung hăng đập vào một cái vậy, bỗng nhiên nảy sinh lòng thương hương tiếc ngọc, đồng thời sau khi biết thân phận của y còn kiên trì muốn đem Sí Nguyệt mang về cung.

Nói là thấy sắc nảy lòng tham tuyệt đối không ngoa đâu, chỉ có cái tên Thẩm Anh Trì đầu gối kia mới có thể bỏ qua mỹ thiếu niên vừa nhìn đã khiến người muốn yêu thương như vậy mà nhẫn tâm hạ sát thủ.

Chu Cẩm Hằng tuyệt đối không hối hận vì đã mang Sí Nguyệt về, mặc dù đêm đầu tiên bọn họ ở chung với nhau chỉ có thể dùng hai từ thảm họa để hình dung.

Vốn là hần nghĩ như vậy, đối phương chỉ có mười lăm tuổi, trải đời chưa bao lâu, lại được nuông chiều từ bé, đối với chuyện tình cảm lại ù ù cạc cạc, ở trước mặt một Minh Hân để thân kinh bách chiến như hần chỉ là một con chim non không hơn không kém mà thôi, chỉ cần hần đỡ chút thủ đoạn ôn nhu dịu dàng ra, dễ dễ dàng dàng, sủng sủng nịch nịch, chẳng lẽ tiểu gia hỏa này còn không chịu quy phục dưới thân sao?

Vậy mà Chu Cẩm Hằng lần này đã tính toán sai rồi, Sí Nguyệt tuy tuổi còn nhỏ, thế nhưng tính cách lại khó chiều chết đi được, hoàn toàn chẳng thèm quan tâm tới việc một câu nói của Minh Hân để thôi cũng đủ để làm y rơi đầu xuống đất, quả thật giống như một chú mèo hoang bị giẫm phải đuôi vậy, vừa đá vừa cắn, vừa đánh vừa chửi, nháo đến nỗi tất cả mọi người trong Thần Hi cung đều đầu đầu muốn chết, chờ đến khi Chu Cẩm Hằng rút cuộc không thể nhịn được nữa mà tính giương oai cho tiểu quý này xem một chút, trong tầm cung lại chuyển biến bất ngờ, Sí Nguyệt đột nhiên lên tiếng khóc lớn, nước mắt như mưa, khiến hần vừa kinh ngạc lại vừa yêu thương, lửa giận trong nháy mắt bị dập tắt, cuối cùng còn phải ôn tồn mà dỗ dành tiểu tổ tông này nữa. (dzôi ôi nhìn đi ;____; tiểu công của chúng ta đấy =]])

Bắt đầu từ khi đó hần mới ý thức được rằng mình đã đem về một tiểu sát tinh rồi, cũng không dễ dàng có phúc ăn như vậy được, bất quá Hoàng đế bệ hạ của chúng ta rất chi là kiên trì, tuy rằng trong lòng ghen cả một bầu dục hỏa chẳng thoải mái gì cho cam, thế nhưng Chu Cẩm Hằng vẫn không để mất đi khí phách của mình mà tha thứ cho hành vi vô lễ của tên tiểu quý nọ, đồng thời còn lấy sự ngạo mạn cùng ngang ngược của một người làm quân vương ra mà biểu hiện quyết tâm với Sí Nguyệt: “Trẫm sẽ khiến ngươi phải cầu trẫm sủng hạnh ngươi!”

Trong khi cùng Sí Nguyệt quán lấy nhau, Minh Hân để vẫn không quên ra nghiêm lệnh, cấm cung nhân không được tiết lộ chút xíu tin tức nào ra ngoài, bằng không giết bất luận tội!

Đây không chỉ vì bảo toàn mặt mũi cho Hoàng đế hần, mà quan trọng hơn là vì thân phận đặc biệt của Sí Nguyệt.

Y là nhị hoàng tử của Lê quốc, vốn không nên chạm vào mới đúng, cho dù là ba năm trước đây hai nước còn trong tình trạng đối địch thì còn có thể giữ y lại làm con tin, huống hồ hiện giờ hai nước cũng đã hòa hảo rồi, Chu Cẩm Hằng thân là Hoàng đế càng không nên chiếm nhị hoàng tử nhà người ta làm của riêng được.

Cho nên mới nói mấy kẻ háo sắc chẳng bao giờ lo xa là vậy, có điều cũng bởi vì loại thân phận tế nhị đó mà Minh Hân để mới phải làm ra một thỏa hiệp, một mặt là không nỡ làm bị thương mỹ thiếu niên yêu kiều này, mặt khác là phải duy trì thể diện mặt mũi trước mặt hoàng tử của địch quốc ta, tuy rằng mục tiêu cuối cùng vẫn là phải cởi quần đối phương, bất quá nếu cứ dùng sức mạnh mãi thì sẽ bị người ta coi thường a.

Lúc này, hần giống như là một thằng hề vậy, nâng niu thì sợ bị rơi vỡ, ngậm vào thì sợ bị chảy tan. Chu Cẩm Hằng biết mình để Sí Nguyệt ở lại trong cung là một quyết định nguy hiểm, nếu sau này bị bại lộ thì hậu họa khôn cùng, biên cương thật vất vả mới bình định được e rằng sẽ lại khói lửa ngập trời thôi. Thẩm Anh Trì có một lần nỗ lực ngăn cản hần, quốc thể quân thể* đều lòi ra nhưng vẫn không lay động được sắc tâm của quân vương, hần đã quyết tâm có được Sí Nguyệt rồi, chấp niệm sâu đến nỗi ngay cả chính hần cũng khó mà lý giải được.

(*) Quốc thể quân thể: thể diện của quốc gia, thể diện của quân vương.

Nếu như một người đã đạt được địa vị khiến người khác phải tôn sùng như hần vẫn không thể theo nguyện vọng của bản thân một lần, vậy thì làm Hoàng đế còn thú vị gì nữa chứ.

Đây chính là đặc quyền của một người làm thiên tử, hần vốn tưởng rằng cả đời mình cũng sẽ không bởi vì xung động mà sử dụng loại đặc quyền này, thế nhưng khi hần ôm Sí Nguyệt vào lòng, hần lại có một loại ý niệm điên cuồng trong đầu, vì cái người khuynh quốc khuynh thành này mà cam tâm tình nguyện làm tất cả mọi chuyện.

Đương nhiên là khi loại ý niệm này vừa chọt lóe lên trong đầu hần một chút, ngay lập tức đã bị những hành động ngang bướng của tên tiểu quý chết tiệt kia dập tắt mất, ngay cả một móng cũng không chừa lại.

Chu Cẩm Hằng nghĩ tới những chuyện này chỉ trong phút chốc, tay cũng không hề nhàn rỗi mà mò mẫm vào trong chiếc áo tơ tằm mỏng manh của Sí Nguyệt, xoa xoa ***g ngực gây yểu nọ.

Làn da ẩm áp mịn màng khiến hấn yêu thích không muốn buông tay, ngực bằng phẳng thì có sao chứ? Sờ lên làm cho lòng người dâng trào cuộn cuộn. Toàn thân không có chút thịt nào thì có sao chứ? Ở trong cung dưỡng một chút còn sợ sau này không béo lên ư? Là nam thì lại có sao chứ? Dù sao thì vẫn còn có đường khác để đi mà.

Trước đây hấn còn cười nhạo Thẩm Anh Trì sao mà cứ một lòng một dạ với một người nam nhân, nhưng đến khi hấn đã say mê với Sí Nguyệt rồi thì mới hiểu được cái loại tâm tình cho dù có phải nhượng bộ nhẫn nhịn vẫn cam tâm tình nguyện này.

Nghĩ tới cái người đang ngụ ở trong nhà Thẩm Anh Trì kia, Minh Hân để ngừng tay, chân mày cau lại.

Đây là chuyện thứ hai khiến hấn phải đau đầu, nếu như nói cưỡng ép giữ Sí Nguyệt lưu lại đã phạm vào tối kỵ, vậy thì Trấn Bắc tướng quân nhà hấn lại còn to gan lớn mật hơn nữa, bởi vì cái người mà Thẩm Anh Trì giấu ở trong phủ kia chính là Hoàng thái tử Dạ Huyền của Lê quốc, anh ruột của Sí Nguyệt.

Đây quả thật là vô pháp vô thiên mà, cho nên mỗi khi Chu Cẩm Hằng nảy sinh ra chút cảm giác tội lỗi tự trách nào đó, hấn liền nghĩ tới Thẩm đại tướng quân, tâm lý hấn lại cân bằng hơn rất nhiều, cảm thấy chính mình là vua của một nước, làm chuyện nào chuyện nấy cũng quá là xuất chúng.

Tuy rằng Thẩm Anh Trì vẫn một mực chắc chắn rằng Dạ Huyền là tự nguyện bỏ đi thân phận tôn quý của y để theo hấn tạm trú tha hương nơi đất khách, thế nhưng Chu Cẩm Hằng vẫn khó có thể tin được, Sí Nguyệt cải trang ẩn núp trong quý phủ của hấn để tìm cơ hội ám sát Hoàng đế, đến tột cùng là hành vi tự phát hay là do có người bày mưu đặt kế cho y chứ? Nhạc Thừa Lãm bí mật dâng tấu chương yêu cầu trả Dạ Huyền về cho họ thay vì cắt nhượng lãnh thổ, nên làm thế nào mới phải đây? Làm Hoàng đế như hấn cũng phải làm chuyện này rõ ràng rành rọt mới được.

Trong lúc quân vương của chúng ta đang trầm tư, mỹ thiếu niên gác trên cánh tay hấn đột nhiên khẽ lăm bầm một tiếng, hai tay ôm lấy thắt lưng hấn, trên môi nổi lên một nụ cười bướng bỉnh, cả người đều rút vào trong lòng quân vương.

Chu Cẩm Hằng đầu tiên là vui mừng ra mặt, sau lại phát hiện người này còn đang ngủ say, không khỏi mất hứng mà xì một tiếng, néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của y, nhẹ giọng hỏi: “Mơ thấy mộng đẹp rồi a?”

Sí Nguyệt đúng là đang có một giấc mộng đẹp, y mơ thấy mình đang trở về lúc còn bé, không lo không sầu, cả ngày đều bám theo đại ca làm nũng, trong một năm thì có hơn phân nửa thời gian y ngủ trong tấm cung của đại ca rồi, giống như một cái bóng nhỏ mà cứ chạy lon ton theo sau đại ca mình vậy, ngày ngày đơn giản mà vui vẻ.

Lê quốc là một đất nước lấy Hồ làm vật để sùng bái, mỗi một quý tộc sau khi đã làm lễ thành niên xong đều phải xăm lên người hình đầu của một con mãnh hổ để làm ký hiệu, ngay cả người thừa kế ngôi vị Hoàng đế cũng không ngoại lệ, hình xăm của Dạ Huyền nằm ở phía sau lưng, chiếm một diện tích khá lớn, hầu như là phủ lên cả phần tim, đây là một sự tôn vinh chí cao vô thượng, chỉ có người tôn quý nhất mới có tư cách xăm lên vị trí đây.

Sau khi sinh nhật lần thứ hai mươi của Dạ Huyền kết thúc, y hầu như dùng hết một ngày một đêm để hoàn thành nghi thức này. Hoàng Thái tử nằm sấp ở trên giường, hai bên là bác thầy xăm mình cùng với cung nhân hầu hạ, Sí Nguyệt ngay từ đầu không dám nhìn tới, cảm thấy rằng chỉ một châm hạ xuống thôi nhất định là đau chết đi được, thế nhưng đại ca không những không kêu đau mà còn có tinh thần chọc ghẹo y: “Tiểu Sí Nguyệt, đại ca là người lăn lộn trên chiến trường nhiều năm, chút đau nhức này thì có là gì đâu a?”

Sí Nguyệt từ đó càng thêm sùng bái đại ca hơn, quyết tâm trở thành một người nam nhân kiên cường, cương nghị giống như đại ca vậy, dù có khó khăn cách mấy cũng không khuất phục, lại không làm mất đi vẻ ưu nhã nhã nhặn của mình. Đáng tiếc, y còn chưa lớn lên, đại ca lại đột nhiên bỏ y mà đi mất.

Nghĩ đến chuyện thương tâm này, Sí Nguyệt đang ngủ bỗng hồng hồng vành mắt, khóc thút thít hai tiếng, đầu hơi nghiêng đi, từ trên tay Chu Cẩm Hằng trượt xuống, cuộn người vào trong chăn.

“Tiểu quỷ mít ướt.” Chu Cẩm Hằng cười nhẹ một tiếng, xúc chăn gắm lên, thỏa mãn mà nhìn thiếu niên bởi vì sợ lạnh mà co lại dưới thân mình, sau đó được một tác lại muốn tiến một thước, vươn tay ra nắm lấy eo nhỏ của đối phương, để thân thể hai người dán chặt đến độ không có lấy một khe hở, ở trên bờ vai gầy

của y hạ xuống một chuỗi dẫu hôn, dục vọng đã đứng thẳng từ bao giờ chen vào giữa hai chân Sí Nguyệt, cọ tới cọ lui trên làn da mềm mại của y.

Còn đỡ hơn lúc mới đầu, chỉ vừa gần người ba thước thôi đã bị y cho ăn đấm ăn đá, bây giờ có thể ngủ cùng giường với tên tiểu quỷ này chứng tỏ y đang dần dần rơi vào tay giặc rồi, cho nên lại càng không thể nóng vội, Chu Cẩm Hằng tuy rằng muốn y tới nổi lòng đều bốc hỏa cả lên, thế nhưng vì dự định lâu dài của mình mà hấn chỉ đành ăn đậu hủ của người ta một chút rồi dừng tay, vì vậy cũng không có ý định đánh thức Sí Nguyệt, chỉ tính giải quyết bất mãn bằng cách cọ cọ giữa hai chân đối phương như vậy thôi.

Vua của một nước mà suy bại đến cái mức độ này, thật sự là chẳng còn mặt mũi nào mà gặp các vị Giang Đông phụ lão(1) nữa a.

Sí Nguyệt ngủ rất không an ổn, trong mơ tựa như bị lửa thiêu cháy cả người vậy, càng ngày càng nóng, tay chân như bị cái gì đó gắt gao ràng buộc lại, khiến y không thể động đậy được.

Ngọn lửa như quán quanh thân y, cơn nóng xa lạ khiến y run rẩy không ngớt, vật cứng rắn đang chen vào giữa đùi y như một uy hiếp không thể xem thường, dưới tình huống như vậy, nếu y còn tiếp tục ngủ nữa thì đi gặp quỷ là cái chắc rồi!

Sí Nguyệt kinh hoàng mở mắt ra, phát hiện hai người đang trần trụi ôm nhau cùng một chỗ, Chu Cẩm Hằng đang ngậm lấy vành tai y mà trêu đùa, nhìn xuống chút nữa, liền thấy được dục vọng sừng tấy của nam nhân đang để ở giữa hai chân y, đâm tới đâm lui, da thịt mẫn cảm cảm giác được nhiệt độ cao ngất của đối phương, hét thảy khiến Sí Nguyệt bất giác đỏ bừng cả mặt, hét to một tiếng, liều mạng đạp hấn ra ngoài.

Minh Hân để đang chơi đùa vui vẻ suýt nữa bị tiếng hét của y làm thủng cả màng nhĩ, sau đó lại còn bị đạp từ trên long sàng lăn quay xuống dưới — đây chính là sự nhục nhã to lớn nhất của một người làm Hoàng đế như hấn, vì vậy khi nghe được tiếng bước chân của Bảo Thụy đang tới gần, hấn quyết định nhanh chóng hét lớn ra một tiếng: “Không được bước vào!”

Nhìn Sí Nguyệt một lần nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đến đỏ bừng, không tìm được y phục của mình ở trên đất nên đành phải bọc mình vào trong chăn, giống như một con thú nhỏ cuộn mình vào chăn bông, dùng đôi mắt to tràn ngập đề phòng của mình mà thờ hồng học trừng mắt với hấn.

Chu Cẩm Hằng cười nhẹ một tiếng, nghiêng người qua đè cả người lẫn chăn xuống, dùng trán mình dán lên trán y, chóp mũi đối chóp mũi, hỏi: “Tiểu Sí Nguyệt, người bị dục hỏa thiêu đốt cũng không chỉ có một mình trẫm nha!”

Sí Nguyệt thẹn quá thành giận, tung một cước đá hấn, mắng: “Đồ ngụy quân tử nhà ngươi, cút ngay!”

Ở trên giường còn có quân tử chân chính hay sao chứ? Nếu đã nói ra thì Chu Cẩm Hằng thật muốn dạy y hiểu biết thêm chút kiến thức, bất quá bây giờ không phải là lúc thảo luận vấn đề đó, hấn một bên dùng thân ngăn chặn đối phương giãy dụa, một bên với tay vào trong chăn, cầm lấy tiểu đệ đệ đã ngẩng đầu đứng thẳng của Sí Nguyệt, cười xấu xa nói: “Tiểu tử, đây chắc không phải là lần đầu tiên ngươi ngạnh (cứng:”>) đấy chứ?”

Sí Nguyệt tức giận đến run lên bần bật, không ngừng đánh đấm loạn xạ về phía hấn, Chu Cẩm Hằng nghiêng người né một cái tát của y, thuận tay kéo một cái, cả hai người cùng lăn ra giường, thiếu niên mảnh khảnh hiển nhiên không phải là đối thủ của hấn, rất nhanh đã bị chế phục, thở hổn hển mà nằm trong lòng Chu Cẩm Hằng.

Chu Cẩm Hằng một bên nhẹ nhàng xoa nắn phân thân đã đứng thẳng của Sí Nguyệt, một bên nắm lấy tay đối phương đặt lên cái thứ dưới khó mình, thanh âm trầm thấp khàn khàn đầy quyến rũ: “Nào, để trẫm dạy ngươi làm thế nào để cho mình khoái hoạt a.”

Sí Nguyệt lắc đầu như trống bỏi, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch lên bị hấn ngang ngược lấp kín, đầu lưỡi tùy ý tham nhập vào khoang miệng, cắn liếm đến nổi khiến một thiếu niên chưa hiểu tình sự như y hoàn toàn mất đi lý trí, hai mắt phủ kín một lớp hơi nước mờ mờ, nơi cổ họng dật ra một tiếng than nhẹ mê người.

Chu Cẩm Hằng dẫn dắt bàn tay của đối phương dao động trên phân thân cứng rắn của mình, để Sí Nguyệt dựa theo phương thức hấn dạy y mà vuốt tới vuốt lui, khí tức của cả hai đều hùng hực như lửa nóng, quần lấy nhau như dung hợp lại làm một, thiếu niên xấu hổ nhắm chặt hai mắt, ngốc nghếch dùng tay an ủi cái thứ cứng rắn nóng rực của Đế vương kia, khiến cho người nọ không khỏi phát ra tiếng cười khàn khàn trầm thấp.

Một nụ hôn nhẹ nhàng rơi lên trán y, sau đó lại dây dưa dờ xuống hai má, trong ôn nhu mang theo cứng chịu sủng nịch, âm âm áp áp khiến cho ***g ngực người ta cũng phải phát nhiệt, Sí Nguyệt tim đập kịch liệt hơn, len lén mở mắt ra, mơ màng nhìn khuôn mặt nhã nhặn tuấn mỹ của người nọ.

Minh Hân để lớn lên trông cũng rất đẹp, mặt mày anh tuấn, khí chất cao nhã, bình thường ở trên triều luôn mang vẻ mặt uy nghiêm lãnh tuấn, dáng vẻ cao quý không thể với tới được, thế nhưng khi đối mặt với mỹ nhân thì lại biến thành tà mị cuồng dã, phong lưu lãng tử ôn nhu đến tận xương, từ sớm đã khiến không biết bao nhiêu là cô nương phải luân hãm đắm chìm, hôm nay lại xuất ra hết tất cả thủ đoạn của mình để chinh phục thiếu niên ngây ngô đơn thuần này đây.

Dưới ánh nhìn chăm chú đầy tình ý của hấn, Sí Nguyệt bắt đầu cảm thấy hoa mắt chóng mặt hơn, ngay khi Chu Cẩm Hằng lần thứ hai hôn lên môi y, y cũng không có phản kháng nữa, chỉ ngoan ngoãn nhắm mắt lại, thử dốc thừa nhận nụ hôn đầy nhiệt tình của Chu Cẩm Hằng.

Chu Cẩm Hằng đẩy nhanh động tác trong tay, không bao lâu sau liền khiến Sí Nguyệt tiết ra, thiếu niên lúc cao trào xụi lơ trong lòng hấn, mặt đầy sắc xuân, mắt to ngập nước khẽ híp lại, như là không chịu nổi quá nhiều nhiệt tình như thế này, nhân thần toát ra vài phần kinh hoảng cùng e thẹn.

Thật sự là làm cho lòng người tan chảy, Chu Cẩm Hằng thở gấp một tiếng, lập tức cũng phóng thích ra.

Hấn từ lúc còn là thiếu niên đã nếm thử tư vị *** rồi, chưa từng phải dùng tay giải quyết vấn đề bao giờ, xem ra cậu mỹ thiếu niên xấu tính này quả thật khiến hấn phá lệ không ít.

Nếu không dậy bây giờ thì sẽ để lỡ buổi chiều sớm mất, hiện tại muốn làm cái gì cũng không kịp nữa, Chu Cẩm Hằng gọi Bảo Thụy tiến vào hầu hạ, đám cung nhân lần lượt nối đuôi nhau vào, hầu hạ Hoàng đế rửa mặt thay y phục, điểm tâm tinh xảo bày đầy một bàn, Chu Cẩm Hằng sửa sang y phục cho chính tề xong cũng không còn thời gian dùng bữa nữa, xoay người trở vào trong phòng ôm chăm lấy Sí Nguyệt, gác cằm lên vai đối phương, thấp giọng dỗ dành: “Tiểu bảo bối, đừng chạy loạn nhé, buổi tối chờ trầm trở về.”

Sí Nguyệt lạnh mặt, quay mặt đi chỗ khác tránh né hấn, hiển nhiên đã hoàn toàn tỉnh táo sau trận thân mật nồng nhiệt vừa rồi, bắt đầu sinh hờn dỗi.

“Người a, bướng bỉnh thế này có cái gì tốt đâu chứ?” Chu Cẩm Hằng nắm lấy cằm y, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào cặp mắt trong suốt của Sí Nguyệt, cười nói: “Hưởng thụ sủng ái của trẫm có cái gì không tốt nào? Người biết có bao nhiêu người ngày đêm trông mong trẫm tới sủng hạnh họ không?”

Sí Nguyệt hừ lạnh một tiếng, đẩy hấn ra, nói: “Người lúc nào cũng dùng cái bộ dạng này đối phó với đám phi tử trong hậu cung của người chứ gì.”

“Trẫm cũng không tin nó không thể làm người khuất phục.” Chu Cẩm Hằng cúi người xuống, hôn mạnh lên môi y một cái, thu lại nụ cười của mình, khôi phục dáng vẻ uy nghiêm cùng khí phách thường ngày vốn có, dưới sự thúc giục của thái giám thiếp thân ngoài cửa mà đứng dậy ly khai tấm cung, đi vào thượng triều.

(1) Giang Đông phụ lão: Ý chỉ các bộ lão cụ già khắp nước. Giang Đông là khu vực phía đông Trường Giang, người xưa lấy phía đông là bên trái (tả) nên khu vực này còn có tên gọi là Giang Tả. Trong lịch sử Trung Quốc, Giang Đông luôn là một trung tâm phát triển cao trong cả nước về văn hóa và kinh tế. Tại đây có Nam Kinh, thành phố từng là kinh đô của 6 triều đại phong kiến Trung Hoa và thủ đô của Trung Hoa Dân Quốc.

Có một câu chuyện về Hạng Vũ liên quan tới câu này, đó là vào thời kỳ Hán Sở tranh chấp, Hạng Vũ dẫn dắt 8000 anh em Giang Đông lập thành một đội quân đánh quân Tần, bọn họ càng đánh càng hăng, thế lực cũng càng lúc càng lớn. Bởi vì Hạng Vũ bảo thủ, không chịu nghe ý kiến của thuộc hạ, khăng khăng làm theo ý mình, bị Hán quân của Lưu Bang vây khốn bên bờ Ô Giang ở Cai Hạ. Anh em Giang Đông thương

vong vô số, Hạng Vũ cảm thấy không còn mặt mũi nào nhìn các hương thân phụ lão Giang Đông nữa nên rút kiếm tự vận.

2. Chương 2

Chu Cẩm Hằng đi rồi, Sí Nguyệt ở trên giường lăn qua lộn lại vài cái, một chút cũng không thấy buồn ngủ, đành phải dứt khoát xuống giường, đi về phía đục thắt (phòng tắm) ở cách vách.

Màn trướng phất phơ giữa làn hơi nước mịn mờ tràn ngập hương hoa, đầu thú được điêu khắc từ bạch ngọc phun ra dòng nước trong ấm áp, hồ nước ngọc bích dập dềnh gợn sóng, sớm đã có thị nữ đứng hầu ở một bên, trong lư đồng châm một mùi hương thơm mát, khiến cho không khí vốn đang ẩm ướt càng trở nên mông lung.

Sí Nguyệt bước xuống hồ, phất tay ý bảo bọn cung nữ lui ra, tuy rằng các nàng cũng đã rõ rành rành quan hệ của y và tên Hoàng đế khốn kiếp kia rồi, thế nhưng y vẫn không muốn người ta nhìn thấy bờ vai đầy rẫy dấu hồng nho nhỏ kia a.

Các cung nữ đều theo lời y lui ra, chỉ còn một cung nữ trông có vẻ lớn tuổi ở lại điều chỉnh lư hương, ngồi chồm hổm bên cạnh hồ, Sí Nguyệt khó hiểu nhìn nàng, nói: “Người cũng lui xuống đi, ta không cần người hầu hạ.”

“Vâng, điện hạ.” Thanh âm của nàng nhẹ nhàng như đang thì thầm, khiến Sí Nguyệt đột nhiên giật mình, mở to hai mắt.

Trong khoảng thời gian bị giam trong thâm cung này, danh phận của mình chỉ là một tiểu nam sủng mà Chu Cẩm Hằng nhất thời hứng khởi say mê mà thôi, nữ nhân này vì sao lại gọi mình là điện hạ, lẽ nào nàng đã biết thân phận thật của mình rồi?

Cung nữ nọ lướt mắt nhìn quanh bốn phía, sau khi xác định được trong phòng chỉ còn hai người bọn họ rồi, mới giả bộ đưa tay chải đầu cho Sí Nguyệt, một bên ghé vào lỗ tai y, ôn nhu nói: “Đại điện hạ bảo người lập tức chuẩn bị, Nhạc Thừa tướng sẽ ở ngoài cửa cung chờ tiếp ứng.”

“A?” Sí Nguyệt nhin không được khe kêu một tiếng, lại nhanh chóng che miệng lại, khó tin trừng mắt nhìn nàng: “Đại ca huynh... Huynh ấy...”

Cung nữ nọ trịnh trọng gật đầu, đáp: “Đại điện hạ đã khôi phục lại ký ức rồi, hôm nay sẽ khởi hành về nước.”

Sí Nguyệt nghẹn lời, ngẩn ngơ trong chốc lát mới phản ứng lại được, nhất thời kích động đến nỗi không biết nên làm thế nào cho phải, nhanh chóng nhảy ra khỏi hồ, tùy ý để cho cung nữ nọ giúp y lau khô tóc, thay y phục sạch sẽ.

Để tránh để lộ sơ hở, Sí Nguyệt giả vờ bình tĩnh trở về phòng ăn vài món điểm tâm, sau đó làm bộ tới ngự hoa viên du ngoạn, dưới sự hướng dẫn của cung nữ kia mà lách qua một góc sân hẻo lánh, trốn khỏi thủ vệ, thuận lợi đi ra khỏi hoàng cung.

“Nhạc đại ca!” Sí Nguyệt tiến vào trong xe ngựa, níu lấy ống tay áo của Nhạc Thừa Lãm, lo lắng hỏi: “Đại ca của ta đâu? Huynh ấy thế nào rồi?”

Nhạc Thừa Lãm phủ thêm cho y một chiếc áo lông cừu ấm áp, đáp: “Y đã dẫn theo Thụy Tuyết đi trước rồi, chúng ta sẽ gặp nhau ngoài cửa thành phía Đông, đi đường gấp rút không thể ngồi xe ngựa được, dọc đường đi chắc chắn sẽ rất gian khổ, người chịu được không?”

“Ta tình nguyện mệt chết trên lưng ngựa, còn tốt hơn là phải ở trong cung làm chim trong ***g.” Sí Nguyệt buộc áo choàng lại cho chặt, một lòng muốn nhanh chóng quay về nhà, Nhạc Thừa Lãm nhìn khuôn mặt lộ rõ nét vui mừng trên mặt y, thở dài nói: “Là ta bảo hộ bất lực, để người chịu khổ rồi.”

“Ta không sao.” Sí Nguyệt khoát khoát tay, đột nhiên nhớ tới cái cảnh kiều diễm phong lưu sáng hôm nay, gương mặt không khỏi hiện lên một lớp hồng nhạt, y quay đầu nhìn thoáng qua cung tường đang dần dần cách xa ngoài cửa xe, lại nói: “Chu Cẩm Hằng cũng xem như là quân tử, không có miễn cưỡng ta làm chuyện ta không muốn làm.” Đương nhiên nếu còn tiếp tục ở chung với hắn thì y cũng không dám bảo đảm hắn còn kiên nhẫn được bao lâu nữa.

Nhạc Thừa Lãm mở bản đồ ra, nói cho y biết sơ qua lộ tuyến về nước, để cho nhị hoàng tử luôn được nuôi dưỡng từ bé này chuẩn bị tâm lý một chút, bất quá Sí Nguyệt hoàn toàn nghe từ tai này lọt ra tai kia, trong đầu chỉ muốn mau chóng gặp lại đại ca mình mà thôi.

Nghĩ tới đại ca luôn cưng chiều mình tự nhiên bị mất ký ức hết ba năm, khi gặp lại mình trong phủ tướng quân thì cứ như là gặp người dưng nước lã, trong lòng Sí Nguyệt không khỏi cảm thấy đau đớn, càng hận cái tên đầu sỏ hại hai huynh đệ y phải chia lìa nhau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Xe ngựa lộc cộc đi ra khỏi cửa thành phía Đông, Sí Nguyệt vừa xuống xe ngựa đã nhào vào lòng Dạ Huyền, thanh âm nức nở như muốn khóc: “Đại ca!”

Dạ Huyền ôm lấy thân thể run run của Sí Nguyệt, giống như mọi khi mà nhẹ nhàng vuốt tóc y, dõ dảnh nói: “Gấp rút lên đường là quan trọng nhất, Sí Nguyệt, đáp ứng đại ca khoan hãy khóc đã, được không?”

Nói cứ như là y thích khóc nhe lăm vậy! Sí Nguyệt thẹn thùng mà dụi dụi hai mắt, ngẩng đầu hít sâu một hơi, nuốt ngược dòng nước mắt sắp trào mi vào trở lại, nở một nụ cười nhu thuận với đại ca mình, nói: “Đại ca nói gì đệ đều nghe hết.”

“Ngoan.” Dạ Huyền buông y ra, xoay người leo lên ngựa, theo tự nhiên đưa tay về phía y, Sí Nguyệt do dự trong chốc lát, nói: “Đại ca, mấy năm nay tài cưỡi ngựa của đệ cũng có tiến bộ rồi, có thể tự mình cưỡi một con ngựa được mà.”

Dưới tình huống chạy trốn thụt mạng như thế này, ngồi chung một con ngựa chắc chắn sẽ làm giảm tốc độ của nó, Sí Nguyệt quyết định biểu hiện ra chút dũng cảm của mình, gọi hộ vệ dẫn ngựa tới.

“Sí Nguyệt, đệ sao vậy?” Dạ Huyền có chút vô cùng kinh ngạc, không rõ tên tiểu tử vừa thích bám người lại ưa làm nũng này sao lại trở nên khác thường đến thế, Sí Nguyệt kéo kéo dây cương, nhanh chóng leo lên ngựa, vỗ vỗ ngựa nói: “Bởi vì đệ đã trưởng thành rồi a!”

“Đại diện hạ, thời gian không còn sớm nữa, mau đi thôi.” Nhạc Thừa Lãm nhắc nhở nói, Dạ Huyền vẫn còn có chút lo lắng, dẫn hắn phải theo sát Sí Nguyệt, sau đó giục ngựa lên trước, dẫn đầu chạy như bay về phía ngoại ô.

Bên người bọn họ có một đội thân binh hộ vệ, trên đường còn có người tiếp ứng, tuy rằng bôn ba đường dài cực kỳ hao tổn thể lực, bất quá niềm vui khi được hồi hương đã đánh tan những mệt nhọc trên thân thể, trên gương mặt mệt mỏi của mọi người đều lộ ra thần sắc vui mừng, mà ngay cả Dạ Huyền dọc đường đi vẫn luôn ít nói kiệm lời, trong mắt cũng không khỏi hiện lên một tia ấm áp nhàn nhạt.

Giục ngựa không ngừng nghỉ chạy hơn mười ngày, cách biên cảnh của hai nước cũng không còn xa nữa, khi màn đêm buông xuống, mọi người đành phải vào trong núi tá túc một đêm, chỉ cần hừng đông vượt qua được ngọn núi này là bọn họ đã vào trong lãnh thổ của Lê quốc rồi.

Sí Nguyệt cởi áo choàng trải bên cạnh đồng lửa rồi nằm xuống, lấy túi nước ra uống vào một hớp rượu nếp để cho cả người mình từ trong ra ngoài được ấm áp hơn.

Y cho tới bây giờ vẫn chưa lần nào mệt mỏi đến thế, hầu như là ngày nào cũng gấp rút mà chạy, thời gian nghỉ ngơi ít đến thăm thương, điều này khiến cho một tiểu hoàng tử được nâng như trứng hứng như hoa từ bé như y phải ăn không ít khổ, xương sống thắt lưng đều đau hết cả lên, hai chân như nhũn ra, vừa nghĩ tới thôi đã muốn ngủ một giấc cho khỏe người rồi.

Thảm nhất chính là y còn phải kiềm chế xúc động muốn làm nũng với đại ca mình, nỗ lực làm một đệ đệ thật ngoan ngoãn, cho nên trong lòng thì thầm kêu khổ thấu trời xanh, ngoài mặt vẫn phải làm ra cái bộ dạng chẳng có vấn đề gì cả, đỡ phải khiến cho đại ca mình lo lắng thêm.

Y biết trong lòng đại ca có một tảng đá lớn, về sâu muộn giữa hai hàng mi mấy ngày qua vẫn chưa tiêu tan, Sí Nguyệt tự nhủ thầm với bản thân không nên gây thêm phiền phức cho người khác nữa, thế nhưng lại theo bản năng mà cứ muốn cọ cọ tới bên cạnh đại ca mình, cùng đại ca nói chuyện vui đùa như những ngày trước.

Chỉ cần trở về nhà thì tốt rồi nhỉ? Đại ca cuối cùng rồi cũng sẽ quay về bên cạnh mình thôi, hì hì...

Sí Nguyệt trở mình, híp mắt nhìn ánh lửa chớp động ở bên người, ngáp dài một cái, cơn mệt mỏi lại dâng lên, trong lúc mơ màng cảm giác được có người đắp một chiếc áo khoác bằng lông cáo dày thật dày lên người mình, Sí Nguyệt nghiêng đầu đi, đối diện với ánh mắt thân thiết của Dạ Huyền, thiếu niên đầu tiên là ngẩn ngơ một lát, lập tức nở nụ cười thật nhu thuận, thấp giọng nói: “Đại ca, huynh mệt không?”

Tâm tình đại ca dọc đường đi rất không ổn, Sí Nguyệt dù có góc nghềch mấy cũng có thể cảm giác được điều này, còn hơn mùa đông ba năm trước đây, đại ca càng thêm trầm mặc ít lời, khiến cho người ta hoàn toàn không đoán ra được y đang suy nghĩ cái gì.

Trong mắt Dạ Huyền lấp lánh ánh lửa, lúc nhìn về phía Sí Nguyệt lại toát ra vài phần ôn nhu, nói: “Là đại ca không tốt, đệ đệ phải chịu khổ rồi.”

Sí Nguyệt cố sức lắc đầu, rồi lại lúi đầu vào trong lòng Dạ Huyền, thỏa mãn mà thở dài một tiếng, thanh âm mơ hồ không rõ, mang theo cơn buồn ngủ ngây thơ hồn nhiên: “Như vậy là tốt lắm rồi a, Sí Nguyệt sẽ nhanh chóng lớn lên, không để đại ca phải lo lắng cho đệ nữa...”

Da Huyền khẽ vuốt vuốt tóc Sí Nguyệt, khóe môi hiện lên một nụ cười khổ.

Thân là huynh trưởng, ai mà chẳng hy vọng ấu đệ (em trai nhỏ tuổi) của mình có thể lớn lên trong bình an phú túc, nếu không phải vì sai lầm năm đó của y, nhóc con đáng yêu thích nũng nịu này hẳn là còn đang ở trong cung điện Lê quốc sống an nhàn sung sướng a, đâu cần phải chịu nỗi khổ sống đầu đường xó chợ như thế này chứ?

Sí Nguyệt và y là cùng một mẹ sinh ra, Lê quốc thế hệ này chỉ có hai vị hoàng tử, đại hoàng tử Dạ Huyền vừa sinh ra đã được lập làm Thái tử, may mà tư chất của y cực tốt, vừa dũng cảm kiên cường, lại thông minh nhân hậu, triều thần dân chúng ai cũng tán thưởng, chính là người lý tưởng nhất để thừa kế ngôi vị Quốc vương của Lê quốc.

Có một huynh trưởng có thể gánh hết những trách nhiệm quan trọng trên vai như vậy, trọng trách trên vai Sí Nguyệt đương nhiên là nhẹ hơn rất nhiều, người lại không có chí lớn, đối với quyền thế địa vị cũng không quá để ở trong lòng, chỉ thầm nghĩ chờ sau khi đại ca lên ngôi rồi, mình có thể làm một Vương gia thanh nhàn rảnh việc, chu du đây đó cả ngày là tốt nhất.

Dạ Huyền giúp Sí Nguyệt bọc áo khoác lại, nhìn dung nhan tuyệt sắc của đệ đệ mình đã chìm vào mộng đẹp, nét hồn nhiên mơ màng cùng kiên cường vẫn còn đọng giữa hàng lông mày đó khiến y đau lòng không thôi.

Đệ đệ từ nhỏ đã ưa làm nũng, thích khóc nhè, lại hoạt bát nghịch ngợm này không biết từ bao giờ đã phải gánh vác trách nhiệm của một nam tử thành niên rồi, y tuy rằng rất hy vọng Sí Nguyệt có thể trưởng thành thành một nam nhi anh vũ đỉnh thiên lập địa, thế nhưng vẫn không mong đệ đệ mình phải chịu nhiều khó khăn trắc trở quá sớm.

“Đệ vẫn còn là một nhóc con lanh lợi a.” Y mỉm cười nói nhỏ, “Là ca ca thất trách, không bảo hộ đệ tốt.” Sí Nguyệt lẩm bẩm một tiếng, hàng lông mày cuối cùng cũng giãn ra, ánh lửa rọi lên trên gương mặt thanh tú nọ, lông mi vừa dài vừa dày in bóng xuống viền mắt, Sí Nguyệt lúc này, dường như lại trở thành nhóc con luôn được nuông chiều hồi ấy, chẳng phải ưu sầu chuyện gì nữa cả.

“Dạ Huyền điện hạ.” Nhạc Thừa Lãm thấp giọng gọi y, “Đêm đã khuya, sáng mai còn phải lên đường, người chớp mắt một chút đi, để ta chăm sóc nhị điện hạ là được rồi.”

Dạ Huyền gật đầu, vừa mới buông Sí Nguyệt ra, thiếu niên bỗng nhiên tỉnh giấc, nắm lấy ống tay áo y không chịu buông, mơ mơ màng màng kêu: “Đại ca, huynh lại muốn đi sao?”

Nhìn hình dạng đã buồn ngủ lả rời nhưng vẫn phải cố gắng bảo trì thanh tỉnh của đệ đệ mình, Dạ Huyền cảm thấy thương yêu cực kỳ, vội vàng vỗ vỗ bàn tay đang nắm lấy tay áo y, dỗ dành nói: “Đại ca không đi, mau ngủ đi.”

Tầm mắt nhìn lướt qua đầu vai Dạ Huyền, bắt gặp ánh mắt Nhạc Thừa Lãm có chút bất đắc dĩ, đầu óc hỗn loạn của Sí Nguyệt đột nhiên thanh tỉnh thêm vài phần, đối với biểu hiện vừa rồi của mình không khỏi cảm thấy xấu hổ, gương mặt nhỏ nhắn đỏ lên, tránh khỏi tay đại ca mình, quần lấy áo lông mà lẩn qua một bên, nhỏ giọng nói: “Vừa nãy đệ ngủ đến hồ đồ luôn rồi, đại ca không cần phải quan tâm đệ đâu.”

Dạ Huyền sững sờ một chút, cười nói: “Nhóc con này, vài năm không gặp, làm sao lại xa lạ với đại ca như vậy?”

Sí Nguyệt lắc đầu như trống bỏi, bàn tay nhỏ nắm chặt lại, nói: “Đệ thích đại ca nhất mà! Thế nhưng đại ca cũng không chỉ có một mình đệ a, quan trọng nhất đối với đại ca mà nói chính là giang sơn xã tắc của Lê quốc, cho nên đại ca nhất định phải giữ gìn thân thể, nghìn vạn lần đừng vì cứng chiều đệ mà làm mất đi chông mực của một hoàng Thái tử, phải biết rằng vận mệnh của cả Lê quốc đều đặt trên người đại ca đó!”

Thanh âm nhu hòa của Sí Nguyệt vang lên một hơi khiến cho Dạ Huyền khiếp sợ không thôi, ngay cả Nhạc Thừa Lãm còn phải dừng lại hành động đang thêm củi của mình, kinh ngạc mà nhìn thiếu niên đã gần mười lăm tuổi kia.

“Sí Nguyệt, đệ...” Dạ Huyền nhìn dáng vẻ nho nhỏ nghiêm trang của đệ đệ mình, trong lòng lại là ngũ vị tạp trần, than thở nói: “Ba ngày không gặp đã phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa*, không nghĩ tới đệ bây giờ đã hiểu được rất nhiều đạo lý rồi.”

(*) Gốc là “Sĩ biệt tam nhật đương quát mục tương khán”: một câu danh ngôn của Lã Mông đời Tam quốc. ý nghĩa: Ba ngày không gặp mặt một kẻ sĩ thì khi gặp lại, nên biết trọng đãi hơn mọi hôm, vì họ có thể tiến bộ khác trước nhiều rồi.

Sí Nguyệt là kẻ lừa, dùng chiếc áo lông cừu mềm mại che đi khuôn mặt nhỏ nhắn đang nóng lên của mình, nhắm mắt lại nói: “Đệ ngủ đây, đại ca huynh cũng đi ngủ đi.”

Bình ổn hô hấp lại, nghe được tiếng đại ca nằm xuống ở bên cạnh mình, khí tức dần dần nhẹ nhàng đều đặn, dường như đã ngủ say rồi, Sí Nguyệt lúc này mới thở phào một hơi, đưa tay dán sát ngực mình, muốn làm lắng lại nhịp tim đang đập loạn xạ không thể khống chế được trong ***g ngực.

Lời nói thâm thúy đại nghĩa như thế cũng không phải là do thái phó dạy y, mà là khi y bị giam lỏng trong tẩm cung của Chu Cẩm Hằng, Ngự sử đại phu* đức cao vọng trọng đã đến đấy khuyên can Hoàng đế, đại ý là mong muốn Hoàng đế đừng trầm mê trong cung khuê (nghĩa giống với hậu cung) nữa, lại càng không nên vì một tiểu nam sủng mỹ mạo mà làm mất thể thống, Sí Nguyệt lúc đó ở trong điện nghe được những lời này liền nổi giận đùng đùng, trực tiếp lao tới ném một chiếc bình hoa về phía đối phương, bởi vì đang tức giận nên động tác không chính xác, bình hoa chỉ rơi vỡ dưới chân lão đầu mà thôi, Hoàng đế khi đấy liền thay đổi sắc mặt, kết quả ngoài ý muốn chính là, hẳn không những không tức giận vì Sí Nguyệt cả gan làm loạn, trái lại còn rất sợ mảnh vỡ sẽ khiến y bị thương, vội vàng kéo y lại nhẹ nhàng dỗ dành, khiến cho lão Ngự sử tức giận đến độ râu mép đều dựng cả lên, không ngừng thở than ‘quyền rũ hoặc chúa, quốc vận nguy rồi’.

(*) Đại phu ở đây là một chức quan khá lớn thời xưa, dưới quan khanh, trên quan sĩ, Ngự sử đại phu là một chức vị quan trọng trong bộ máy chính quyền hồi đó

3. Chương 3

Cũng vào cái mùa đông bị mây đen khói lửa bao phủ ấy, năm mới của Lê quốc không được náo nhiệt như vậy, quốc tang vừa qua, tân Đế đăng cơ, quốc lực bị suy yếu, trăm việc cần làm, toàn bộ cung đình đều chìm trong bầu không khí nghiêm trọng băng lãnh, mãi đến đầu xuân mới có được một chút ấm áp.

Ba ngày đầu tháng ba là lễ Ngọc Chân Hoa* truyền thống của Lê quốc, quan viên theo lệ cũ được nghỉ ba ngày, mọi người đều mặc vào bộ y phục đẹp nhất của mình, vạt áo được ghim đầy ngọc chân hoa, ở trong thành du ngoạn hoặc ra ngoại ô đạp thanh, đánh đàn ca hát, vui vẻ suốt đêm, các cô gái chàng trai trẻ tuổi đều trang điểm cho mình thật lộng lẫy, dùng giọng ca xướng theo, tỏ tình với người trong lòng mình, các vị quan to quý nhân thường nhân dịp lễ Ngọc Chân Hoa này để lấy vợ gả chồng cho con cái nhà mình, một năm bốn quý, tháng ba này cũng là thời gian bận rộn nhất của các bà tư ông mối, ngay cả một khắc cũng chẳng được nghỉ ngơi.

(*) Mình thật không biết lễ này là lễ/hoa gì luôn ; ____; đã tìm khắp nơi từ google tới baidu nhưng không có. Có thể là do Kết Kết tưởng tượng ra, khi nào tìm được thông tin Mây sẽ update nhé ^^.

Ba năm qua, bởi vì tin đồn Dạ Huyền chết trận khiến cho lão Quốc vương ốm đau triền miên, người dân Lê quốc không có tâm tư đâu mà chào mừng ngày lễ này, năm nay không ngờ Thái tử trở về kế vị, lại còn đánh thắng trận, thần dân ai cũng mừng rỡ, người người đều trông mong đến ngày lễ Ngọc Chân Hoa này.

Còn chưa nói tới a, ba ngày đầu tháng ba cũng vừa lúc là sinh nhật của nhị điện hạ Sí Nguyệt, vì thế lại càng ăn uống náo nhiệt tưng bừng hơn. Ai ai cũng biết Dạ Huyền yêu nhất là tiểu đệ đệ ưa làm nũng của mình, làm sao có thể không hao tổn tâm tư tổ chức sinh nhật cho y chứ?

Dạ Huyền vốn cũng có quyết định này, không ngờ vừa mới đầu xuân Sí Nguyệt đã bị cảm nặng một trận, suýt nữa thì đi đời nhà ma rồi, khiến cho bầu không khí tưng bừng ngày lễ trong cung cùng với tiết trời thật vất vả mới ấm áp được nay chẳng còn sót lại chút gì.

“Bệ hạ, người đi nghỉ ngơi đi, để nô tỳ ở lại trông nom là được rồi.” Cung nữ nơm nớp lo sợ tiếp nhận khăn tay trong tay Dạ Huyền, vắt nước lạnh ra rồi trải lên trán Sí Nguyệt, không biết đây là lần thứ mấy nàng khuyên Hoàng đế đi nghỉ ngơi rồi, Dạ Huyền lại chẳng thèm để ý tới, vất vả ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi mà chăm sóc Sí Nguyệt hết ba ngày, mãi đến hôm nay tuy bệnh tình đã giảm được vài phần, y vẫn không có dấu hiệu ly khai, khiến cho các cung nhân hầu hạ trong tấm cung của Sí Nguyệt phải dè dè dặt dặt, lo sốt vó không thôi.

Thái y có lần đến xem bệnh tình, thở dài một hơi, hướng Dạ Huyền bẩm: “Bệ hạ, nhị điện hạ cát nhân thiên tướng (có tướng người tốt), không uống công bệ hạ một phen khổ tâm, tạm thời không có gì đáng ngại, chỉ cần điều dưỡng vài ngày nữa là khỏe rồi.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tiêu tụy của Sí Nguyệt, Dạ Huyền thở dài, nói: “Đang yên đang lành sao đột nhiên lại ngã bệnh chứ, nhất định là ở bên ngoài chịu khổ quá nhiều khiến cho thân thể càng thêm hư nhược rồi.”

Thái y nhướng nhướng mi, vâng vâng dạ dạ rồi nhanh chóng viết thêm vài thang thuốc bổ trong đơn thuốc của mình, không dám nói cho y biết nguyên nhân Sí Nguyệt sinh bệnh thật ra là do nửa đêm chuồn ra ngoài nghịch tuyết nên bị nhiễm phong hàn.

“Bệ hạ.” Sau khi ông kê đơn thuốc xong, lại lấy ra một tờ giấy khác, trầm ngâm nói: “Để lão thần cho cung nhân sắc một thang thuốc làm ấm người bổ khí, khi nào xong rồi, xin bệ hạ phải uống vào ngay lập tức.”

Dạ Huyền nhăn mặt, hỏi: “Ta không bị bệnh, uống thuốc làm gì?”

Thái y vuốt vuốt chòm râu của mình, nhân thần có vài phần sầu lo, sâu xa nói: “Bệ hạ không muốn chăm sóc thân thể mình, ai khuyên cũng không nghe, lão thần không thể làm gì khác hơn là kê cho người một đơn thuốc, miễn cho nhị điện hạ vừa lành bệnh xong lại tới lượt bệ hạ người nằm liệt giường a.”

Trong lòng Dạ Huyền khê động, có chút bất đắc dĩ mà thở dài một tiếng, tự giễu nói: “Thái y cảm thấy ta rất tùy hứng đúng không?”

Vị lão thái y đức cao vọng trọng này nhậm chức trong cung đã nhiều năm nay, có thể nói là tận mắt nhìn thấy huynh đệ bọn họ lớn lên cả, Dạ Huyền tuy rằng trong lòng cảm thấy rất buồn bực, thế nhưng đối với lời nói của ông vẫn nghe ra được vài phần, lập tức cảm thấy thẹn thùng, nhớ tới đêm hôm đó trong lúc bỏ chạy, Sí Nguyệt đã từng nói: phải biết rằng vận mệnh của cả Lê quốc đều nằm trên người đại ca a.

Mà cái người được nhân dân đặt hy vọng vào như y đây, làm sao có thể tùy hứng mà làm hại thân thể của chính mình kia chứ?

“Thần biết bệ hạ rất thương yêu ấu đệ, thế nhưng nhị điện hạ bây giờ đã gần bình phục rồi, cho nên lão thần cả gan thỉnh bệ hạ hồi cung nghỉ ngơi một chút, đừng để thần phải khó xử.” Thái y làm một cái đại lễ, lại khẩn thiết nói, “Nếu như nhị điện hạ tỉnh lại, cũng nhất định không đành lòng thấy bệ hạ vất vả như vậy đâu.”

Dạ Huyền giúp Sí Nguyệt tém chặn lại, có chút lưu lưu luyến luyến mà đứng dậy, nhẹ giọng nói: “Ta chỉ là cảm thấy... Thiếu đệ ấy nhiều lắm.”

Thái y ra hiệu cho cung nữ kế bên tiến tới chăm sóc Sí Nguyệt, sau đó theo đuôi Dạ Huyền ra cửa, nói: “Tình huynh đệ thủ túc không có gì đáng trách cả, thế nhưng người thân là Đế vương, cũng không thể nào đem cả ba nghìn sủng ái dành cho một người, bằng không khó tránh khỏi gây thành tai họa a!”

Nhóc con ngoan ngoãn nhu thuận như Sí Nguyệt thế này, làm sao có thể gây thành tai họa chứ? Dạ Huyền cười cười, cũng chẳng để tâm đến nữa.

+++

Có lẽ bên người mỗi một vị quốc quân đều sẽ có một vị nguyên lão trọng thần ân cần dạy bảo, dùng thái độ rất chỉ là thành khẩn mà giảng một ít lời khuyên khó nghe nhằm chán.

“Bệ hạ, cổ nhân có câu: tai họa thường tiềm tàng ở những chuyện vụn vặt, mà bậc trí dũng đa số đều bị khốn ở chốn đam mê.” Ngự sử đại phu cung kính khom người, cúi đầu rũ mắt, nghiêm trang mà nói: “Quý phi đã sinh hạ hoàng tử (người nối dõi), khắp chốn mừng vui, thế nhưng quá mức ân sủng thường hay sinh ra dung túng nịnh hạnh, tai gia họa quốc, mong bệ hạ nghĩ lại.”

Khóe miệng Chu Cẩm Hằng giật giật vài cái, tiện tay cầm lấy một quyển tấu chương, liếc mắt nhìn lướt qua, lại là vạch tội mấy vị huynh đệ không ra hồn của Vương quý phi đây mà.

Vương quý phi vốn là tiếp dư*, sau khi mang thai long chủng thì được thăng làm chiêu nghi**, không ngờ sau lại sinh ra được một hoàng tử, thế là mẹ dựa hơi con, được thăng lên chức quý phi.

(*) Tiếp dư: tên nữ quan thời xưa, là phi tần của vua chúa

(**) Chiêu nghi: tên gọi một tước vị thời phong kiến của cung tần, phi tần, hậu phi thời xưa. Lớn hơn tài nhân, nhưng nhỏ hơn hoàng phi.

Chu Cẩm Hằng rất yêu thích đứa con trai một này, vì thế Vương quý phi yêu cầu cái gì liền đáp ứng cái đó, ngay cả người nhà của Vương quý phi cũng được phong chức ban thưởng, ân sủng có một không hai, sớm đã khiến triều thần bất mãn, hơn nữa người của Vương gia lại không biết trời cao đất rộng, ăn chơi trác táng, ỷ vào hoàng ân mà suốt ngày làm xằng làm bậy, nhất thời khiến cho dân chúng khắp phố phường đều phần nộ không thôi.

Khi hần còn làm Thái tử, ngày nào cũng được giảng đạo lý làm thế nào để trở thành một quân vương sáng suốt tài đức vẹn toàn, mà thân là một Đế vương, hần đã sớm biết, dù có là ai đi nữa thì hần cũng không thể quá mức sủng ái, ân sủng của Đế vương đâu phải ai cũng có thể gánh vác tốt được.

Thế lực trong hậu cung rắc rối phức tạp, mỗi một vị nữ tử vào cung làm phi đều có gia thế hiển hách không thể khinh thường, tranh đấu hậu cung có đôi khi còn kéo dài lên tới trong triều nữa, rõ ràng với mình thì chỉ là chuyện nhỏ nhặt mà thôi, thế nhưng triều thần ông nào ông nấy đều can gián khuyên ngăn rất khẩn thiết, bộ dạng như đang dốc hết tâm huyết vì quốc gia xã tắc vậy.

Minh Hân để nhìn những chuyện đấy đã sớm chán rồi, mấy năm nay đều tận lực bớt sủng hạnh cung phi, cũng rất rõ cái đạo lý phải biết xem trọng ân uy này. Hần nhắc bút son lên, phê xuống quyển tấu chương nọ, mấy tên huynh đệ của Vương gia đều bị cách chức hoặc xếp cho làm một chức quan nhàn tản ở đâu đó,

dập tắt bất mãn trong triều, cũng để cho mấy con sâu bọ đang chìm đắm trong ân sủng thanh tỉnh ra một chút, đừng chỉ mới được hưởng thụ một chút thôi đã quên mất mình là ai.

“Là do mình quá sủng rồi sao?” Chu Cẩm Hằng dùng bút, thần tình như có điều suy nghĩ.

Hắn có chút thất vọng, vì sao người nào người nấy vừa có được hoàng ân là lại vênh váo như vậy? Mấy trò ton hót nịnh nọt đó, cùng với những sắc mặt lúc nào cũng hám danh hám lợi, thật sự là khiến cho người ta ăn uống mất ngon, cho dù có yêu thích nhiều đến thế nào cũng dần thấy nản chết đi được.

Thân là Đế vương, hắn thậm chí còn không thể phóng túng tình cảm của mình để đi cưng chiều yêu thương một người, cũng chẳng thể nào xác định được những người đang ở bên cạnh hắn đây, đến tột cùng có đáng giá để hắn nỗ lực dùng chân tâm để đối đãi hay không nữa.

Có lẽ một khi đã đạt được quyền thế chí cao vô thượng này rồi, thì cái giá cao nhất phải trả đó là sự cô đơn tịch mịch của một người ngồi ở trên cao a...

Chu Cẩm Hằng đột nhiên ngẩn ra, nhớ tới khuôn mặt tuyệt lệ vô song kia, trái tim thoáng chốc như bị mèo quào vậy, vừa ngứa ngứa vừa tê tê, ký ức đã bị ném ra sau đầu nay lại kéo về, không khỏi phân trần mà chiếm lấy tâm tư hắn.

Sí Nguyệt, sau khi từ biệt, người có khỏe không?

Trong lòng Minh Hân để lại hiện ra gương mặt nhỏ nhắn hay thẹn quá thành giận của y, không khỏi mỉm cười, cả người rơi vào trong nỗi nhớ ngọt ngào cùng với niềm thương cảm mơ hồ nào đó, nhất thời khó có thể kiềm chế được.

Nhóc con kiêu ngạo luôn được nuông chiều kia, rõ ràng là vừa sinh ra đã yếu ớt mảnh khảnh, vậy mà lại có cái đầu ngoan cố bướng bỉnh hơn bất kỳ ai hết, sủng hạnh của quân vương, bao nhiêu người cầu còn không được, vậy mà y cứ xem như là thứ gì ghê tởm lắm, suốt ngày chỉ biết trốn trốn tránh tránh, chẳng thèm nhận lấy dù chỉ một chút.

Có lẽ là bởi vì nhóc con ấy vẫn luôn mang theo cái thái độ thà chết chứ không chịu khuất phục đó, mới khiến cho hắn nhớ mãi không quên như vậy... Chu Cẩm Hằng lắc đầu, gác bút đứng dậy, đem Ngự sử đại phu còn đang lải nhải kia vứt sang một bên, chỉ lo nhớ tới dung mạo tinh xảo không tì vết kia của Sí Nguyệt, da thịt vô cùng mịn màng, cùng với thần thái ngại ngùng xấu hổ... Mà ngay cả tiếng khóc có phần dữ dội ấy của người nọ đều có vẻ đặc biệt thương cảm đáng yêu, lại càng khó phải nhắc tới đoạn thời gian triền miên gần gũi vào buổi sáng hôm đó.

Cái tâm tư nhỏ bé không thể nhận ra được này tựa như một hạt mầm, một khi gieo xuống rồi, liền không thể kiềm chế được mà đâm chồi lên, khiến Minh Hân để càng ngày càng chìm đắm trong sự tiếc nuối, thậm chí còn có chút mất hồn mất vía, tính tình cũng gắt gỏng hơn vài phần.

Các cung nhân hầu hạ hắn bắt đầu sống trong pháp phòng lo sợ, tiểu thái giám Bảo Thụy là người hiểu rõ thánh ý nhất, thấy Hoàng đế có đôi khi mất ăn mất ngủ, biết hắn vẫn còn lưu luyến nhớ mong thiếu niên kia, vì vậy nhanh trí phái người tìm khắp kinh thành, cuối cùng cũng tìm được một thiếu niên trong nam phong quán (kỹ viện nam) có dung mạo hao hao Sí Nguyệt, chuộc thân cho y xong liền mang vào cung dạy chút lễ nghi, còn trang điểm cho y thật xinh đẹp quyến rũ, cuối cùng nhìn cũng giống người nọ bảy tám phần, sau đó cẩn cẩn thận thận đưa đến trước giường của Hoàng đế.

Hôm nay sau khi dùng xong buổi tối, Minh Hân để lại phát cấu một trận, trong lúc hầu hạ hắn chải đầu rửa mặt, Bảo Thụy liền đánh gan bắm máu với hắn về chuyện này, Chu Cẩm Hằng đầu tiên là giật mình, sau lại cảm thấy cực kỳ thú vị, cũng chẳng hề trách thái giám nhà mình dám to gan tự tiện chủ trương, thậm chí còn mang theo vài phần hưng phấn mà nhanh chóng trở về nội điện.

Thiếu niên kia khoác một bộ đồ lót thêu hoa bằng voan mỏng, thân thể mềm mại như không có xương, yếu ớt nằm cuộn người trên đệm, vừa thấy Hoàng đế tới liền đứng dậy đón chào, đáng yêu dịu dàng nở nụ cười, quỳ xuống trước mặt hắn, khe nâng mặt lên, từ chân mày đến khóe mắt đều lộ ra vẻ ngưỡng mộ sùng kính.

Chu Cẩm Hằng kéo y đứng dậy, tùy ý cho y khéo léo tiến sát vào lòng mình, cười thầm thiếu niên này quả thật là một bảo bối, thần tình mê hoặc dục cự còn ngênh kia kết hợp với nét ngây thơ cùng phóng đãng không kiềm chế được, trong hai mắt là sự nhu thuận mặc người cần người cứ lấy, thân thể đang dán trên

người hấn còn run lên nhẹ, cách một lớp vải cũng có thể cảm thụ được nhiệt độ đang hùng hực nóng lên trên làn da trắng nõn mịn màng kia.

Đã ngoan ngoãn vâng lời, lại còn diễm đạm đáng yêu, trong phương diện khiêu khích dục vọng của nam nhân, chỉ e thiếu niên này là một cao thủ a.

Minh Hân để khéo tay nâng cằm y lên, tường tận tỉ mỉ ngắm dung mạo của đối phương.

Khuôn mặt xinh đẹp quả thật là tuyệt sắc câu nhân, thế gian hiếm thấy giống như Sí Nguyệt vậy, chỉ cần giống bảy tám phần thôi đã khó lắm rồi, huống chi quanh người y còn tản ra loại yêu mị dụ hoặc mà Sí Nguyệt không có được nữa.

“Lạnh không?” Hấn tựa tiểu phi tiểu, một tay dọc theo vai thiếu niên trượt xuống, cảm thụ cơn run rẩy nhỏ của đối phương qua lớp voan mỏng nọ.

Thiếu niên lắc đầu, ngón tay trắng nõn tinh tế đặt trước ngực hấn, dường như rất quen với cái trò đưa đẩy dây dưa này rồi.

Chu Cẩm Hằng lại không có ý định tiến nhanh vào chủ đề, tiếp tục hứng thú hỏi y: “Biết gọi người tới đây để làm gì không?”

“Đương nhiên là để hầu hạ bệ hạ rồi.” Thiếu niên bị hấn sờ mó rờ rẫm đến độ thở gấp không thôi, dùng cặp mắt ướt át nhìn hấn, ngón tay Chu Cẩm Hằng lại ngả ngón mà lướt qua gáy y, khiến cho thiếu niên khê kêu lên một tiếng, nhiệt tình như lửa mà cọ cọ trên người hấn.

“Không sợ trẫm sao?”

Thiếu niên xoay xoay thắt lưng mềm dẻo như rắn nước của mình, ngón tay khê khều vạt áo của hấn ra, thanh âm ngọt ngọt ngào ngào như được rót mật: “Có thể được thánh thượng ưu ái, chính là vận may ba đời của tiểu nhân...”

Y chung quy vẫn không phải là Sí Nguyệt, Sí Nguyệt tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như thế.

Nhìn gương mặt đang tràn ngập chờ mong kia, Minh Hân để đột nhiên cảm thấy mất hết hứng thú, đẩy thiếu niên trong lòng ra, ngay cả nhìn một cái cũng lười, hai hàng lông mày nhíu lại, khuôn mặt tuấn mỹ lại phủ một tầng u ám.

Bảo Châu vừa thấy Hoàng đế biến sắc liền nhanh chóng đi tới hầu hạ hấn thay áo ngủ, dùng ánh mắt ra hiệu cho cung nữ đưa thiếu niên còn đang luống cuống ở một bên đi, trong lòng cảm thấy bất an, rất sợ Hoàng đế để lại lồi đầu y ra mà trút giận thì nguy mất.

Chu Cẩm Hằng nhìn dáng dấp hoảng sợ của y, không khỏi phì cười một tiếng, nghĩ thầm cái tên Bảo Thụy này quả thật là người biết đoán tâm tư hấn, đáng tiếc là vẫn không giải được chỗ ngứa, chỉ phí công phí sức mà thôi.

“Người nói xem, làm sao không có ai thay thế được y vậy chứ?” Chu Cẩm Hằng nằm xuống giường, lơ đãng nhìn màn trướng đang phất phơ lay động, thanh âm mang theo niềm tiếc hận nhàn nhạt, “Người ngày hôm nay quả thật có vài phần giống y, thế nhưng lại mang vẻ mặt nịnh nọt, hận không thể dán cả người y vào trẫm, khiến trẫm ngược lại mất hết cả hứng.”

Bảo Thụy len lén nhìn Minh Hân để một cái, thấy trong mắt hấn cũng không có tức giận, lặng lẽ thở phào một hơi, nói: “Bệ hạ, Sí Nguyệt điện hạ kia xuất thân cao quý, từ nhỏ đã được nâng như trứng hứng như hoa rồi, khiến cho tính tình kiêu căng ương ngạnh, không chịu khuất phục hầu hạ người là chuyện đương nhiên, về phần thiếu niên ngày hôm nay, bình thường muốn nhìn bệ hạ một cái thôi còn khó hơn là lên trời, bây giờ đột nhiên được gọi tới để sủng hạnh, làm sao có thể không mừng rỡ cho được chứ?”

Chu Cẩm Hằng ngẫm lại cũng đúng, Sí Nguyệt được nuông chiều giống như một vàng trắng được những ông sao sáng ôm lấy vậy, chưa bao giờ phải lấy lòng người khác để sinh tồn, lại càng không cần phải xem sắc mặt hấn để mà dè dặt cẩn thận, tính tình thì cứ như là trẻ con, nháo lên một cái là chẳng thèm quan tâm gì nữa, hoàn toàn không thèm để một người nắm giữ quyền sinh sát trong tay như hấn đây vào mắt mà.

Loại phản ứng này đối với Chu Cẩm Hằng mà nói là hoàn toàn mới mẻ, Sí Nguyệt sợ hãi, cũng hận hãi, chính vì cái loại mâu thuẫn vừa sợ vừa hận này hăm ở trong lòng y mới khiến cho Chu Cẩm Hằng nằm ở thế thượng phong, thế nhưng kết quả còn chưa kịp làm gì thì Sí Nguyệt đã chạy đi mất dạng rồi, làm sao mà bảo hãi không canh cánh trong lòng cho được chứ?

Bảo Thụy nhìn thấy sắc mặt âm tình bất định của hắn, nhớ tới lời Ngự sử đại phu âm thầm dặn mình, lại nói: “Bệ hạ, nô tài thường nghe người ta nói thế gian có trăm nghìn loại nhân duyên rối rắm, duyên đã hết thì người cũng đi, Sí Nguyệt điện hạ có lẽ là phúc mỏng duyên bạc, cuộc đời đã định là không thể nhận được thiên ân, cho nên bệ hạ đừng quá nhớ nhung nữa.”

Bảo Thụy quả thật rất thông minh, y biết nếu bắt chước theo Chu Cẩm Văn mà mắng người Lê quốc bạc tình bạc nghĩa sẽ chỉ khiến Hoàng đế thêm canh cánh trong lòng mà thôi, dù sao thì Hoàng đế cũng thật lòng thích tên tiểu tử kia, hạ thấp Sí Nguyệt nhiều khi chẳng có ích gì mà còn làm cho Hoàng đế thẹn quá thành giận nữa, vì thế cứ đơn giản quy kết thành hai chữ duyên phận, dùng cái loại hư vô mơ hồ này hóa giải hờn giận cùng bất cam trong lòng Minh Hân để vậy.

Nghe y nói những nói cuội một hồi, tâm tình Chu Cẩm Hằng xác thực có chút chuyển biến tốt, hắn nhắm mắt lại, nhớ tới gương mặt của Sí Nguyệt, nhẹ giọng nói: “Mỹ nhân a mỹ nhân, biết người ở đâu mưa chiều mây sớm, tương tự một đêm chợt thấy hoa mai nở, bóng hoa lay trước cửa sổ, cứ ngỡ là bóng người*.”

(*) Nằm trong bài thơ Hữu Sở Tư của Lưu Đồng (). Tham khảo thêm tại đây

Người viết ra bài thơ này, chỉ e cũng bởi vì không thể gặp được mỹ nhân nên mới tương tự đến tận xương như vậy, nếu như có thể sớm chiều bầu bạn, vậy thì tám chín phần chắc cũng sẽ giống như mình ngày hôm nay, không còn hứng thú gì với mỹ nhân nữa nhỉ?

Ôm loại ý niệm tự an ủi bản thân này trong đầu, Chu Cẩm Hằng cũng cảm thấy dễ chịu hơn, dần dần dẹp những tâm tư xuân bi thu sầu ấy qua một bên, chìm vào trong bóng đêm ngọt ngào.

++++

Ớm nặng một trận xong, cả người Sí Nguyệt gầy đi một vòng, thân thể vốn đã không cường tráng gì rồi, sau khi lành bệnh lại càng lúc càng ốm yếu đến nỗi gió thổi một trận cũng có thể bay đi mất, điều này khiến cho Dạ Huyền đau lòng không thôi, tự mình chọn ra vài vị cao thủ trong đại nội thị vệ để dạy Sí Nguyệt tập võ cường thân.

Trong nháy mắt đã tới mùa đông, Sí Nguyệt ngày ngày đọc sách luyện võ, quần lầy đại ca làm nũng, trải qua một ngày cũng chẳng có bao nhiêu mãn nguyện, nếu như không phải vì vị khách-không-mời-mà-tới kia đến phá vỡ cuộc sống yên tĩnh của y, y hẳn là sẽ không bao giờ nghĩ đến cái người có tên là Chu Cẩm Hằng đang ở cách đây xa xôi ngàn dặm nữa rồi.

Mà chính xác hơn là, Thẩm Anh Trì tới là vì Dạ Huyền đại ca của y cơ mà, y chỉ vô tội bị lây tới mà thôi.

Buổi sáng hôm nay, vẫn như mọi ngày, Sí Nguyệt tập võ xong liền chạy thẳng căng tới tẩm cung của đại ca mình, không nghĩ tới thái độ của cung nhân rất khác thường, mấy tên gác cửa không chịu để cho y vào, lại nghe nói là đại ca đã vào triều rồi nhưng vẫn sai người làm điểm tâm đưa tới, Sí Nguyệt không khỏi suy đoán rằng trong tẩm cung hẳn đang ẩn giấu cái gì đó mà đại ca không muốn cho người ngoài biết, thế là liền ý vào sự nuông chiều của Dạ Huyền mà xuất ra tuyệt chiêu ‘một khóc hai nháo ba thất cổ’, khiến cho đầu bọn thị vệ như muốn nổ tung ra, bất đắc dĩ đành mở cửa điện cho y đi vào.

Khi Sí Nguyệt vừa nhìn thấy Thẩm Anh Trì thì phản ứng đầu tiên của y là: gặp quỷ rồi!

Rõ ràng lúc ở trên pháp trường đã thấy hắn tắt thở, không nghĩ tới một năm sau hắn vẫn còn âm hồn bất tán mà quanh quẩn trong tẩm cung của đại ca, hắn muốn làm gì chứ? Tính hóa thân thành quỷ dữ tới đây lấy mạng sao?

Sí Nguyệt không chút suy nghĩ liền rút kiếm lao về phía hắn, một năm tập võ tuy rằng chưa ra đâu vào đâu, thế nhưng chiêu thức và thân pháp ít ra cũng đã có hình có dạng rồi, chỉ là đối thủ rõ ràng là một lão tướng kinh nghiệm sa trường, làm sao có thể thua dưới mấy chiêu cồng kềnh của y chứ?

Sí Nguyệt vừa vội vừa tức, sau khi xác nhận đối phương không phải là quỷ xong, y liền quẳng luôn thanh kiếm trên tay xuống, nắc nắc vài tiếng, sau đó thì oa oa khóc lớn lên.

Đối với một nhị hoàng tử cao quý như y mà nói, động một chút là khóc nhè thì quả thật là mất mặt, bất quá cái tên Thẩm Anh Trì này thật sự là khiến người ta hận chết đi được, cừ mới oán cũ cứ thế chồng chất lên nhau, khiến y cũng bất chấp cả thể diện hoàng gia luôn.

“Này! Này! Người đừng như thế chứ, ta chịu không nổi người như vậy đâu a!” Nam nhân vốn đang ung dung nhàn nhã chọc ghẹo y cuối cùng cũng giơ hai tay đầu hàng, tay chân luống cuống mà xé màn trướng ra, nỗ lực lau hàng nước mắt như vỡ đê của Sí Nguyệt, sau khi tất mọi cách dỗ dành đều vô hiệu, Thẩm Anh Trì linh cơ khẽ động, móc một chiếc hộp gỗ ra đưa cho y: “Bệ hạ nhờ ta mang lễ vật tới cho người, có muốn nhìn một chút không nè?”

Chu Cẩm Hằng? Sí Nguyệt thoáng chốc ngừng khóc, đầu óc đều choáng váng cả lên, mặc cho những hình ảnh của người nọ thừa lúc y không phòng bị mà xâm chiếm toàn bộ tư tị trong đầu.

Lau đi hai hàng nước mắt trên mặt mình, y nhúm mi cầm lấy chiếc hộp Thẩm Anh Trì đưa tới, vừa nhìn thấy hoa văn hình rồng bằng kim tuyến được điêu khắc một cách tinh tế ở trên liền hừ nhẹ một tiếng, sau đó nín thở mở hộp ra, kinh ngạc mà trừng to hai mắt.

Vốn tưởng rằng người nọ sẽ giống như trước đây, tặng những thứ châu bảo tầm thường để dỗ dành y vui vẻ, không nghĩ tới vật phẩm trong hộp chẳng phải vàng cũng chẳng phải ngọc gì cả, mà chỉ là một chiếc đồng tâm kết (1) được làm từ sợi gấm, không hề cầu kỳ mà chỉ giản giản đơn đơn nằm trên một tấm khăn lụa màu trắng.

Sí Nguyệt sững sốt chỉ trong chốc lát, “bốp” một tiếng đóng nắp hộp lại, giống như là muốn ngăn cái gì đó sắp đánh đập vào mặt mình, ***g ngực lại thỉnh thoảng nháy loạn cả lên, dường như có một luồng hơi nóng trong người đang bắt đầu rục rịch khởi động, khiến cho hai má Sí Nguyệt bắt giác ửng hồng.

Y không rõ tại sao mình lại biến thành như vậy, rõ ràng hẳn ta là cái tên đáng ghét nhất, rõ ràng cả năm nay chẳng có chút thư từ gì, vậy mà vào cái lúc y ngỡ rằng mình đã quên được đối phương, một chiếc đồng tâm kết tầm thường như thế thôi không hiểu sao lại có thể lay động y đến nỗi tâm hoảng ý loạn, xấu hổ không chịu được.

Sí Nguyệt vô cùng lúng túng, lại đang ở trước mặt Thẩm Anh Trì, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, may là sau khi Dạ Huyền bãi triều trở về, thấy cảnh tượng hai người giằng co còn tưởng rằng Thẩm Anh Trì gây rối với y, ngay lập tức lạnh mặt xuống, Sí Nguyệt nhân cơ hội ôm lấy chiếc hộp kia chạy biến đi mất, sau khi trở lại tấm cung của mình liền đóng cửa lại, nhốt đám cung nhân hầu hạ mình ở bên ngoài.

Ban ngày ban mặt, sao mà cứ như bị quỷ ám thể này, một thân lo sợ không yên, cả gương mặt đều đỏ ửng cả lên, ngay cả vành tai cũng đỏ nữa.

Sí Nguyệt chui đầu vào trong chăn, nỗ lực bình ổn hô hấp hỗn loạn của mình.

Tim như sắp nhảy ra khỏi ***g ngực rồi, lòng bàn tay thì nóng như lửa đốt, từng đợt cảm giác tê tê dại dại cứ thi nhau kéo đến.

Y nhét cái hộp kia xuống dưới gối đầu mình, dự là mắt không thấy thì tâm đỡ phiền, từ từ nhắm hai mắt nằm một hồi, vậy mà vẫn cứ khó chịu như ngồi trên đồng lửa vậy, làm như trong cái hộp kia đang cất giấu một loài sâu bọ nào đó, chỉ cần mở ra thôi là sẽ vạn kiếp bất phục ngay.

Sí Nguyệt rầu rĩ ngồi dậy, đưa tay đặt trước ngực mình, cảm nhận từng đợt rung động trong ***g ngực, tê tê dại dại, chẳng biết là vì sợ hãi hay xấu hổ nữa.

Đây chính là Lê quốc, trong hoàng cung sâm nghiêm được bảo vệ cẩn mật này, Sí Nguyệt y không cần phải sợ bất kỳ kẻ nào cả, càng không cần phải sợ cái tên đáng ghét *** dê kia!

Hít sâu vài hơi, ngón tay khẽ vuốt qua phần hoa văn tinh tế khắc trên hộp gỗ, Sí Nguyệt cuối cùng cũng đã hiểu được cơn sợ hãi dưới đáy lòng này đến từ đâu rồi.

Y sợ không phải là vì lời tuyên bố phải triệt để chinh phục y cho bằng được của người kia, mà là vì chính mình đã bị người nam nhân hoang đường đó làm động lòng mất rồi!

Sí Nguyệt hốt hoảng mà quay mặt lại, trên tấm gương đồng bên cạnh phản chiếu gương mặt xinh đẹp vô ngần của mình, vốn tưởng rằng khi ấy là Chu Cẩm Hằng vì sắc mà tâm động, thế nhưng chiếc đồng tâm kết này lại khiến y nảy sinh ra cảm giác gì đó không tài nào xác định được.

Từng ngày trôi qua, cái cảm giác nghi hoặc ấy càng ngày càng lớn, mà chỗ nào đó ở trong lòng cũng bắt đầu rục rịch rồi, phải cố gắng kiềm nén lắm mới không cho nó trào ra mãnh liệt, hồi ức bị vùi lấp đã lâu nay lại không ngừng quanh quẩn ở trong đầu, mỗi một nụ cười, mỗi một cái nhíu mày của người nọ càng trở nên đặc biệt rõ ràng hơn, mà ngay cả những câu tán tỉnh ngọt ngào ngọt ngào khi ấy dường như vẫn còn ve vãn thì thầm ở bên tai vậy.

Y dù sao vẫn là một thiếu niên chưa biết yêu, lần đầu tiên dưới sự khiêu khích của Chu Cẩm Hằng mà nếm được tư vị cực lạc của tình triêu, đối với một người non nớt chưa trải đời như y mà nói, quãng thời gian bờ ngõ phải bất lực thờ đốc trong dực vọng làm sao có thể đơn giản quên được?

“Chẳng lẽ...” Sí Nguyệt lại mở hộp ra, cẩn thận cầm chiếc đồng tâm kết kia lên, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ hẳn đối với mình... Là thật lòng sao?”

Cái ý nghĩ này khiến y cảm thấy vừa buồn cười lại vừa khó mà tin được, Sí Nguyệt lắc lắc đầu, tự mắng mình ngu xuẩn, Chu Cẩm Hằng là một tay lão luyện trên tình trường, tam cung lục viện, mỹ nhân nào mà chưa từng thấy qua chứ? Đối với hắn mà nói, chẳng qua chỉ là nhất thời cảm thấy mới mẻ, bị một tên cứng đầu ngỗ nghịch như y kích thích tới cảm giác chinh phục mà thôi.

Làm Hoàng đế á, không phải ai cũng giống Dạ Huyền ca ca trọng tình trọng nghĩa, vì tình mà khổ sở đâu a!

Vừa mới cảnh cáo chính mình xong, Sí Nguyệt lại phát hiện ra trên tấm lụa trắng lót phía dưới tựa hồ có dấu chữ viết, y do dự một chút liền lôi nó ra, vừa nhìn sơ qua lại không khỏi ngơ ngẩn.

Đó là chữ viết của Chu Cẩm Hằng, màu mực đỏ thắm, viết xuống vài hàng chữ nhỏ: Mạc vãng mạc lai, du du ngã tư. Ngụ ngôn bất mị, nguyện ngôn tắc hoài. (Người chẳng đến chẳng qua, khiến lòng ta trông ngóng. Thức đêm muốn nói đôi lời, nhưng chỉ có thể giữ lại ở trong lòng.) (2)

— Sau khi từ biệt, không có cơ hội gặp gỡ, ta đối với người một lòng nhung nhớ, đêm dài đằng đẵng, trần trở không yên, ta cũng không cầu gì khác, chỉ hy vọng người cũng nghĩ đến ta vài phần.

Sí Nguyệt đỏ mặt như sắp xuất huyết, gắt gao nắm chặt đồng tâm kết trong lòng bàn tay, chặt đến nỗi móng tay cũng sắp đâm vào trong thịt, vậy mà lại chẳng có chút cảm giác đau đớn nào, dường như toàn bộ máu trong người đều đã dồn về tim rồi vậy, khiến y pháp phồng cảm xúc, không thể giữ bình tĩnh được nữa.

Rõ ràng đây chỉ là một đoạn phong lưu, duyên phận mong manh ngắn ngủi, vậy mà không ngờ sau khi y âm thầm bỏ đi vẫn còn dây dưa vướng mắc như thế. Người kia rõ ràng là ngang ngược bá đạo, ôm trong tay biết bao giai nhân tuyệt sắc, lại dùng những câu thơ vừa đau khổ vừa ngọt ngào này mà gửi gắm nhớ thương tới y, nét chữ màu son tràn ngập một loại u buồn như oán giận, khiến y nhịn không được muốn nở nụ cười, cái tên Chu Cẩm Hằng này thì ra còn oán hận mình sâu như vậy a.

Không thể phủ nhận rằng Chu Cẩm Hằng đã dùng đúng biện pháp, thiếu niên có tính cách kiêu căng như Sí Nguyệt, càng cứng rắn với y thì chỉ khiến y càng thêm phản kháng bất phục mà thôi, vì thế hắn chỉ có thể hạ mình dễ dãi dành dành, dùng cả thâm tình chân thành nhất mới có thể khơi dậy được tình triêu mà y đã cố thủ nghiêm ngặt.

Sí Nguyệt xếp khăn lụa lại cho ngay thẳng, bỏ vào trong hộp cùng với đồng tâm kết, trầm ngâm một hồi lâu, lại đặt nó ở dưới gối đầu, không cất vào trong tủ nữa.

Nếu như biết được phản ứng của y bây giờ, Chu Cẩm Hằng nhất định sẽ rất đắc ý đi.

Nhiều đêm sau đó, mỗi khi y trần trọc không ngủ được, sẽ lôi chiếc hộp này ra, ngây ngốc ngắm nhìn một hồi lâu, mãi đến khi cơn buồn ngủ ập tới mới thôi.

(1) Đồng tâm kết

(2) 4 câu này nằm trong bài Chung Phong thuộc Thi Kinh của Khổng Tử, phần Bội Phong. Ở câu “Nguyện ngôn tắc hoài” đã được Kết Kết sửa lại. Bản gốc phải là “Nguyện ngôn tắc đế” mới đúng

4. Chương 4

Lần thứ hai Sĩ Nguyệt gặp lại Chu Cẩm Hằng chính là vào năm thứ ba của Lê quốc.

Sau khi lễ Ngọc Chân Hoa kết thúc không lâu, Sĩ Nguyệt lúc này đã qua sinh nhật mười tám tuổi của mình, mới biết được một tin trọng đại: Thụy Tuyết phải xuất giá.

Thụy Tuyết là một cô gái thuộc tầng lớp quý tộc của Lê quốc, phụ thân và huynh trưởng đều làm quan ở trong triều, cùng Dạ Huyền là thanh mai trúc mã, từ khi hai người họ còn bé đã được đính ước rồi, thế nhưng về sau Dạ Huyền bị Thẩm Anh Trì giam lỏng ba năm, mất hết ký ức, một cô gái trói gà không chặt như nàng lại không hề sợ hãi mà mạo hiểm cả thân mình, tiến vào phủ tướng quân một cách tỉ mỉ cẩn thận, chờ đợi thời cơ để tiếp cận Dạ Huyền, đánh thức ký ức bị ngủ vùi của y.

Sĩ Nguyệt vẫn luôn yêu thích nàng nhất, cũng từng chờ mong nàng sẽ trở thành hoàng tẩu (chị dâu) của mình, đáng tiếc tạo hóa trêu người, Dạ Huyền ca ca đã bị cái tên họ Thẩm vô si kia làm hại mất rồi, không thể tâm tới chuyện tình cảm nam nữ nữa, vì sợ làm lỡ giai nhân, sau khi Dạ Huyền về nước không bao lâu cũng đã hủy bỏ hôn ước với nàng.

Nữ tử Lê quốc đa số đều hào sảng khỏe đẹp, có một loại khí phách chẳng hề thua kém đáng mà râu là bao, Thụy Tuyết tuy rằng ngày thường yếu đuối mỏng manh, thế nhưng tính tình lại hùng hực như lửa, sau khi hủy bỏ hôn ước với Dạ Huyền cũng có không ít vương tôn công tử tới cửa cầu hôn, thế nhưng đều bị Thụy Tuyết cự tuyệt cả, mãi đến khi Minh Hân đề tỳ tay gửi một phong quốc thư cầu thân đưa tới trên bàn Dạ Huyền, hôn sự của nàng cuối cùng cũng từ việc tự mà biến thành việc nước.

Sau khi hai nước đình chiến giao hảo, việc buôn bán qua lại của dân chúng đôi bên ngày càng mật thiết hơn, trong triều cũng vui mừng chứng kiến không biết bao nhiêu mối nhân duyên của hoàng thân quốc thích kết thúc trong mỹ mãn đầm ấm, đảm bảo biên cảnh của hai nước có thể hòa bình dài lâu.

Người cầu thân với Thụy Tuyết chính là Tứ vương gia Chu Cẩm Sóc, giao tình của hắn với Thẩm Anh Trì rất tốt, năm đó từng gặp qua Thụy Tuyết ở trong phủ tướng quân, vừa nhìn thấy đã động lòng không dứt, sau lại biết được thân phận nàng, đành phải thu lại tư tâm của bản thân, mãi đến khi hai nước đều đã yên yên ổn ổn, nghe nói Dạ Huyền hủy bỏ hôn ước với Thụy Tuyết, tâm tư của Dung vương lại bắt đầu rục rịch lung lay.

Chu Cẩm Hằng vốn cho rằng tứ đệ của mình thân cao phận quý, tay nắm trọng quyền, tuy rằng tướng mạo có phần hung hãn nhưng vẫn không mất đi chút xíu khôi ngô tuấn lãng nào, lại mạnh mẽ khí phách, phẩm hạnh cũng đoan chính, chưa bao giờ ý thế hiếp người, phải nói là dư sức xứng với Thụy Tuyết luôn, vì thế liền chuẩn bị đầy đủ sinh lễ, tự tay viết một phong quốc thư đưa đi, hắn là phải ăn chắc mười phần mới đúng.

Không nghĩ tới Lê quốc lại trả sinh lễ trở về, khéo léo cự tuyệt việc hôn nhân này, chỉ nói là tề đại phi ngẫu (1), không dám trèo cao với Tứ vương gia, Chu Cẩm Hằng cảm thấy ngờ vực, phái ám vệ đi tới Hồ yển hỏi thăm một phen, mới biết được Thụy Tuyết khi ấy chỉ nói đúng một câu: Đã từng ra biển cả mệnh mỏng, thì nước sông nước hồ chẳng có nghĩa gì nữa.(2)

Dạ Huyền cảm thấy có vài phần hổ thẹn đối với sự thủy chung của Thụy Tuyết, cũng không muốn lấy việc quốc gia đại sự mà miễn cưỡng ý nguyện của nàng, thế nên chỉ vì một câu nói kia của Thụy Tuyết mà bắt chấp cả lời khuyên can của triều thần, dứt khoát cự tuyệt Dung vương cầu thân.

Chu Cẩm Hằng không phục lắm, thảm mắng tính tình dân Lê quốc thật sự là vừa xấu vừa cứng đầu, chẳng biết tốt xấu gì cả, Chu Cẩm Sóc nhưng lại cảm thán cô gái này rất có ý chí vững vàng, tính cách lại kiên định, càng quyết tâm muốn được mỹ nhân ưu ái hơn.

Năm thứ hai, hấn dẫn dắt đội thủy quân tinh nhuệ của mình tập kích bất ngờ vào hang ổ của bọn hải tặc chuyên gây hại ở Đông Hải, tiêu diệt hết toàn bộ quân hải tặc, thu được vô số kỳ trân dị bảo, cũng chọn ra một hộp trân châu quý báu to cỡ trứng bồ câu, đặc ý phái người đưa đến Lê quốc, làm chiến lợi phẩm hiến cho Thụy Tuyết.

Đáng tiếc kế sách này của anh hùng chẳng làm lay động được mỹ nhân chút nào, Thụy Tuyết đem trả nguyên xi lễ vật trở về, chẳng thêm quan tâm tới tâm ý của Dung vương, chỉ nhàn nhạt nói: “Diệt gian trừ ác vốn là bổn phận của Vương gia, hà tất gì phải kể công chứ?”

Chu Cẩm Sóc sờ sờ mũi mình, lại tìm đến Minh Hân để thương lượng, Chu Cẩm Hằng suy nghĩ một chút lại nói: “Cô ta chắc chắn là có thành kiến với người rồi, người cũng đừng phí thêm tâm tư chi nữa, khắp thiên nhai nơi nào mà không có hoa lá cây cỏ* chứ?”

(*) Hoa lá cây cỏ ở đây ý chỉ người đẹp, mỹ nhân, người dễ thương dễ yêu í

5. Chương 5

“Nhị điện hạ, người làm sao thế?”

Đêm đã về khuya, trong phòng Sí Nguyệt vẫn sáng đèn như trước, nhị hoàng tử của Lê quốc tựa như một khúc gỗ điêu khắc, chẳng hề nhúc nhích mà ngồi trước ánh đèn, hai hàng lông mày chau lại, sững sờ nhìn ánh nến đang chập chờn lay động, chẳng biết là đang trầm tư chuyện gì.

Các thị nữ thì không dám mở miệng hỏi, mắt thấy trăng đã lên cao mà y vẫn chưa buồn ngủ, không thể làm gì khác hơn là gọi Nhạc Thừa Lãm tới đây.

Vừa nhìn thấy bộ dáng ấy của y, Nhạc Thừa Lãm đã biết vị tiểu hoàng tử non nớt này đang có tâm trạng rồi, không khỏi tự trách bản thân mình, năm đó nếu không phải vì hấn bảo hộ bất lực, thiếu niên đơn thuần không nhiễm chút bụi bẩn này sao có thể rơi vào cái chốn hậu cung hoang đường của Hoàng đế kia được chứ.

Nhớ tới lời căn dặn của Dạ Huyền trước khi tới đây, hấn liền hắng giọng một cái, ôn nhu hỏi: “Nhị điện hạ, đêm khuya không ngủ, nhớ nhà sao?”

Sí Nguyệt hoảng hốt phục hồi tinh thần lại, nhìn hấn một cái, chậm rãi thả lỏng nắm tay đang siết chặt của mình, nói: “Hôm nay ta gặp được Đại vương.”

Ánh mắt Nhạc Thừa Lãm hơi lóe lên một chút, lập tức khôi phục bình tĩnh, mặt không chút thay đổi mà đáp lại: “À?”

“Trong bữa tiệc, người có mời rượu y phải không?” Sí Nguyệt đột nhiên hỏi.

Nhạc Thừa Lãm chần chờ chỉ trong chốc lát, trầm mặc gật đầu, Sí Nguyệt mở lòng bàn tay ra, nhìn chiếc đồng tâm kết đã bị mình siết đến méo mó, nhẹ giọng nói: “Nếu đã vô tâm, cần gì phải gặp gỡ?”

Nhạc Thừa Lãm nhìn thiếu niên lạnh lùng nghiêm nghị trước mắt mình, mơ hồ như nhìn thấy được bóng dáng của Dạ Huyền ở trong đấy, lúc này mới giật mình nhận ra, cậu bé luôn được nuông chiều từ nhỏ này đây đã dần dần trưởng thành rồi, trong sự trầm tĩnh toát ra vài phần uy nghiêm hiếm thấy.

Hấn không khỏi thu lại tâm trạng của bản thân, cung kính cúi đầu, nói: “Thần biết tội.”

Sí Nguyệt ha ha cười, ngón tay khê búng một cái, chiếc đồng tâm kết nho nhỏ trong tay liền bị quăng vào trong đèn, chỉ nghe lách tách lách tách vài tiếng, tín vật đã làm bạn với y nhiều năm qua cũng giống như đoạn tình cảm như có như không kia vậy, tan thành tro bụi.

Nhạc Thừa Lãm âm thầm thở nhẹ một hơi, hấn nhìn ra tâm tình Sí Nguyệt rất kém, thế nhưng chí ít lý trí của y vẫn còn, đây là một điều đáng mừng, chứng minh nhị điện hạ luôn được nâng niu nhà bọn họ không

phải muốn trốn tránh sự thật, mà y đang trong quá trình trưởng thành thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, mấy chuyện tình cảm hoang đường không có kết quả ấy hiển nhiên là cần phải vứt đi rồi.

Sí Nguyệt đứng dậy, mang theo vẻ mặt không chút biểu cảm mà phân phó nói: “Truyền lệnh xuống phía dưới, bảo đội vệ binh chuẩn bị một chút, sáng mai lên đường quay về Hồ Yên.”

Nhạc Thừa Lãm giật mình, nói: “Lễ mừng còn chưa kết thúc... Điện hạ không muốn ở đây du ngoạn vài ngày sao?”

Kỳ thật điều hấn quan tâm không phải là lễ mừng, mà là nhị hoàng tử tôn quý vừa mới đến đây, còn chưa nghỉ ngơi được bao lâu đã lại muốn bồn ba khổ cực, tuy rằng hấn rất hy vọng có thể đưa Sí Nguyệt trở về càng sớm càng tốt, thế nhưng quyết định của Sí Nguyệt hiển nhiên là vì có vài phần tức giận ở trong đó, chỉ mong sao vị hoàng tử tâm cao khí ngạo này không nên vì xung động mà làm ra chuyện khiến mình hối hận mà thôi.

Sí Nguyệt đưa tay ra cho cung nữ hầu hạ mình thay y phục, nhàn nhạt nói: “Vốn đã không nên tới đây, hà tất gì phải ở lại?”

Nhạc Thừa Lãm không biết đáp trả thế nào, chỉ có thể cúi người hành lễ, yên lặng lui ra, sắp xếp chuẩn bị cho Sí Nguyệt về nước.

Cứ như thế, sáng sớm hôm sau, trong làn sương sớm mỏng manh nhàn nhạt, Sí Nguyệt lên xe trở về Hồ Yên, âm thầm bí mật rời khỏi chốn đô thành vẫn còn đang chìm đắm trong lễ mừng Hoàng gia này.

Y tới y đi, ngoài trừ vài người thân cận ra cũng chẳng có ai hay biết, mà Chu Cẩm Hằng đang hưởng thụ yến tiệc suốt đêm ở trong cung, lại càng không có khả năng biết được.

+++

Sau lần từ biệt ấy, lại trôi qua bốn năm, Sí Nguyệt năm hai mươi tuổi được phong làm Hoài Ninh vương, đã có thành có phủ của riêng mình, ngoại trừ những ngày phải vào kinh yết kiến hoàng huynh ra, y rất ít khi ở lại Hồ Yên.

Bởi vì y là bào đệ duy nhất của Dạ Huyền, từ nhỏ đã được nuông chiều sủng ái, cho nên sau khi lớn lên, Dạ Huyền đương nhiên sẽ ban cho y thành Lạc Ninh phú túc nhất Lê quốc, có thảo nguyên mênh mông vô bờ tạo điều kiện cho gia súc sinh sôi nảy nở, có đồng ruộng kéo dài bất tận để mùa màng bội thu, có rừng rậm cùng núi cao quanh năm phủ tuyết thanh tú đẹp đẽ, sông ngòi lẩn tẩn gợn sóng băng băng xuyên qua vùng đồng bằng, còn có những ao hồ nhỏ nhỏ nằm rải rác dọc theo đường đi, hơn nữa nơi đây cách đô thành không xa, giao thông liên lạc tiện lợi, các nước thường xuyên tới đây buôn bán tấp nập, cuộc sống của bách tính cũng sung túc yên vui, quan địa phương thì luôn làm tròn bổn phận của mình, khiến cho người làm Vương gia như Sí Nguyệt y khá là an nhàn thanh thản.

Hôm nay trời trong nắng ấm, mùa hè của phương Bắc cũng không quá mức oi ả, trong làn gió nhẹ nhàng mang theo hương hoa nhàn nhạt, trong lành tươi mát, Sí Nguyệt mặc một bộ cẩm bào mỏng, cưỡi ngựa trở về cũng chỉ đổ chút ít mồ hôi mà thôi.

“Vương gia cuối cùng cũng đã trở về!”

Bọn thị nữ bắt đầu vây quanh lại hầu hạ y tắm rửa thay y phục, đại a đầu Ngọc Hương được nể trọng nhất trong đám thì giúp y tháo tóc ra, ngữ khí có chút oán giận: “Vương gia à, sau này người đừng chạy ra ngoài một mình như vậy nữa, mấy vị công tử bình thường người ta còn biết mang dây tở theo, người đường đường là Hoài Ninh vương mà đi ra ngoài cũng chẳng có tùy tùng nào theo bên mình, như vậy có giống một Vương gia không chứ?”

Sí Nguyệt chỉ xem lời nàng như gió thoảng bên tai, ừ ừ ờ ờ vài tiếng liền lười biếng mà ngâm thân thể mình vào trong hồ tắm, vai dựa vào vách hồ, thả lỏng cơ thể.

Sớm đã có một nha đầu lanh lợi giúp y đốt chút huân hương, làn khói mỏng manh lượn lờ trong phòng tắm rộng lớn, hương thơm ấm áp thấm vào người, Ngọc Hương quỳ ở bên hồ, ngón tay mảnh khảnh xen vào trong tóc Sí Nguyệt, nhẹ nhàng gội tẩy cho mái tóc dài của y, lại bắt đầu lải nhải: “Vương gia là người quyền cao chức trọng, người muốn ra khỏi thành giải sầu chúng ta lại không dám can ngăn, nhưng tốt xấu

gì cũng phải mang theo vài người hộ vệ a, lỗ như gặp phải bọn cường đạo trộm cắp nào đó bất kính với Vương gia...”

“Ai dám?” Ngón tay Sí Nguyệt khẽ vẩy vẩy bọt nước, tựa tiểu phi tiểu mà nhìn nàng, dường như đang giễu cợt nàng cứ mãi chuyện bé xé ra to vậy, Ngọc Hương hừ nhẹ một tiếng, nói: “Vâng vâng vâng, ta biết Vương gia võ công cao cường, thế nhưng tính tình cũng không thể giống như ngựa hoang vừa chạy một cái đã mất dạng thế chứ? Thỉnh thoảng tùy hứng thì không sao, đằng này lúc nào cũng như thế cả, khiến cho trong phủ từ trên xuống dưới đều chờ đợi lo lắng, ta ngày hôm nay đã chờ ở cửa sau cả một ngày rồi, cơm còn chưa ăn được miếng nào nữa nè.”

Tuy rằng nha đầu này lúc nào cũng lải nhải không yên như vậy, thế nhưng thanh âm hờn dỗi vẫn luôn dịu dàng không khiến người chán ghét, Sí Nguyệt cũng chẳng tức giận, chỉ thờ ơ nói: “Nói như thế, vậy bọn vương phải bồi tội với người rồi a?”

“Nô tỳ không dám!” Ngọc Hương ủy ủy khuất khuất mà nói: “Ngày hôm nay trong cung hạ chỉ mời Vương gia nhập kinh gấp, Đường công công tới truyền chỉ biết Vương gia ra ngoài một thân một mình, đã mắng cả bọn chúng ta một trận đấy.”

“Mời ta nhập kinh?” Sí Nguyệt bật người dậy, hỏi: “Sao người không nói sớm! Đường công công đâu?”

Ngọc Hương đảo mắt một cái, tức giận trả lời: “Đường công công đi đường cả ngày mệt nhọc, quần gia đã an bài cho ông ấy ngủ lại rồi, Vương gia vừa về dù sao cũng phải tắm rửa thay quần áo, lẽ nào ta nói chậm sao?”

Y cũng chẳng muốn đấu võ mồm với nha đầu giảo hoạt này làm gì cho phí sức, để nàng lau khô mái tóc ẩm ướt của mình xong, sau đó đứng dậy mặc quần áo.

Áo bào tuyết trắng bằng tơ tằm phủ lên cơ thể rắn chắc do nhiều năm tập võ, trên cơ bụng đằng sau vạt áo là một hình xăm mãnh hổ trông rất sống động, tóc dài được búi lên, đầu đội phát quan (mào) màu tím nạm ngọc, trông cứ như là một cậu ấm được sống trong nhung lụa từ bé vậy.

Cho dù đã ở bên cạnh y hầu hạ nhiều năm, Ngọc Hương vẫn có lúc không thể nhìn thẳng vào gương mặt tuấn mỹ không chút tí vết kia được, trước khi nàng vào phủ đã từng nghe qua dung mạo của Sí Nguyệt điện hạ tuấn lệ bức người, tựa như trăng sáng treo cao khiến cho chúng sao phải phai nhạt, tựa như phượng hoàng vỗ cánh khiến cho muôn chim phải xấu hổ, vốn tưởng rằng chỉ là từ ngữ khen ngợi thái quá của mọi người mà thôi, thế nhưng không nghĩ tới sau khi gặp rồi lại cảm thấy dù có tán tụng hơn nữa cũng chẳng có gì quá đáng, Sí Nguyệt không chỉ mang theo vẻ tuấn mỹ vô song vốn có, mà còn mang một thân khí độ uy nghi cao quý trầm ổn, khiến cho những người đối mặt với gương mặt tuyệt sắc ấy của y không chỉ không dám sinh ra ý nghĩ mạo muội trong đầu, mà còn có thể thần nhiên cảm thấy kính nể nữa.

Không kể tới thân phận tôn quý của y, bản lĩnh của Hoài Ninh vương cũng không thể xem thường được, y lúc còn trẻ đã ham mê võ học, nhiều năm qua chẳng bao giờ buông lời, sự phụ của y lại là một cao thủ có một không hai trong chốn võ lâm, từng cảm thán rằng Hoài Ninh vương nếu không phải vì bị thân phận gò bó, e là đã trở thành một thiếu niên hiệp khách danh dương thiên hạ trên giang hồ rồi.

Y thay quần áo chỉnh tề xong, Đường công công cũng đã được hạ nhân đưa vào ngồi trước, Sí Nguyệt tiếp chỉ, đang tính phân phó cho quần gia chuẩn bị việc xuất hành, Ngọc Hương liếc mím môi cười, nói: “Trước khi Vương gia hồi phủ thì đã chuẩn bị sẵn sàng cả rồi, ta cũng không dám ngăn cản Vương gia vào cung diện thánh đâu a.”

Sí Nguyệt nghe vậy liền đặt chén trà xuống, hơi hệt vung tay lên, “Nếu đã chuẩn bị rồi, vậy xuất phát thôi.”

“Bây giờ á?” Ngọc Hương kinh hãi, “Trời đã tối rồi, người còn chưa dùng bữa mà!”

“Chuẩn bị chút lương khô, lên xe dùng.”

Ngọc Hương dè dặt nhìn sắc mặt y, biết mình có nhiều lời cũng vô dụng, vội vàng dặn dò tùy tùng cùng hộ vệ chuẩn bị xuất phát, bận rộn một phen xong, xe ngựa của Hoài Ninh vương phủ liền lăn bánh dưới ánh hoàng hôn, từ cửa thành Lạc Ninh chạy băng băng về phía Hồ Yển.

“Vương gia, có phải có chuyện gì không hay xảy ra rồi không?” Mỗi lần vào kinh Ngọc Hương đều sẽ đi theo hầu hạ bên người, đây là lần đầu nàng thấy Hoài Ninh vương vội vàng như thế, cho dù biểu tình của y vẫn bình tĩnh, thế nhưng trong cặp mắt đen láy kia cũng sẽ thỉnh thoảng toát ra vài phần nôn nóng bất an.

“Đừng nói bậy!” Sí Nguyệt thấp giọng mắng một tiếng, hai hàng lông mày càng nhíu chặt hơn.

Hoàng huynh không có tiết lộ lần này triệu kiến gấp là có chuyện gì, chỉ nói sơ sơ ở trong thánh chỉ là có liên quan tới nước láng giềng mà thôi, điều này khiến cho lòng y thoáng chốc mọc lên một loại dự cảm nguy hiểm.

Y còn không quên khi mình còn trẻ đã từng tận mắt nhìn thấy cảnh khói lửa chiến tranh, một lần đẩy hầu như khiến Lê quốc tai ương ngập đầu, may mà đại ca của y đã cố gắng xoay chuyển tình thế, bảy năm trước đánh một trận đoạt lại những lãnh thổ đất đai từng bị xâm chiếm, khiến cho Lê quốc thêm một lần sống dậy.

Tuy rằng Lê quốc bây giờ binh hùng tướng mạnh, không còn mềm yếu như năm nào nữa, thế nhưng Sí Nguyệt vẫn không hy vọng chiến tranh sẽ lại xảy ra trên mảnh đất này, từng một lần thiếu chút nữa mất đi đại ca mà mình yêu quý nhất, còn cùng với Hoàng đế nước kế bên tạo nên một đoạn nghiệt duyên hồi hộp mỏng manh, khiến y mỗi khi nhớ lại liền cảm thấy mình khi đó ngu ngốc đến cỡ nào.

Lạc Ninh cách Hồ Yển cũng không quá xa, xe chạy như bay một đêm đã tới, Sí Nguyệt vào biệt quán trong đô thành thay y phục chỉnh tề, nghỉ ngơi một chút, ước chừng sau khi Hoàng đế lâm triều xong, y liền vội vã vào cung diện thánh, không chút chậm trễ.

Vừa là huynh đệ, cũng là quân thần, Sí Nguyệt từ lâu đã không còn tùy ý như khi còn bé nữa, quy quy củ củ mà khẩu kiến hoàng huynh của mình, gương mặt bình tĩnh, chỉ có cặp mắt đen sáng tỏ là toát ra vẻ mừng rỡ không thể che giấu.

Dạ Huyền cho mọi người đều lui ra, cẩn thận kể y nghe đầu đuôi câu chuyện.

Là một chuyện khá phiền toái, bất quá bên đầu đầu nhất cũng không phải là phía Lê quốc.

Minh Hân đế đăng cơ mười một năm, có thể xem là mưa thuận gió hòa quốc thái dân an, thời kỳ thái bình đã lâu nên có người muốn tác loạn.

Vào tháng trước, khi Chu Cẩm Hằng tới hành cung* để nghỉ mát, Mẫn thân vương Chu Lận đã bức cung tạo phản, dẫn dắt ba trăm binh sĩ xông vào Lâm Trì cung muốn ám sát Chu Cẩm Hằng, vệ sĩ trong Lâm Trì cung liều mạng hộ chúa, cấm quân trong kinh được tin cũng nhanh chóng đến tiếp viện, Mẫn thân vương khi đó thấy tình thế không ổn, thừa lúc hỗn loạn liền bắt ép Thái tử làm con tin, lui khỏi Lâm Trì cung, chạy trốn về phía Bắc.

(*) Hành cung: một dạng như biệt quán nhưng to hơn, dành cho vua ở.

Cấm quân muốn ra tay nhưng lại sợ bị thương Thái tử, Chu Cẩm Hằng nổi giận dùm dùm, nghiêng răng nghiêng lợi vỗ bàn một cái, ra lệnh cho Đại vương Chu Cẩm Văn dẫn dắt cấm quân đuổi theo ngay lập tức, phải mang Thái tử còn nguyên vẹn trở về.

Thái tử Chu Anh mới sáu tuổi, là con trai đầu lòng của Minh Hân đế, cũng là người mà hấn sủng ái nhất, tuy rằng hận không thể thiên đao vạn quả tên phản tặc kia, thế nhưng vừa nghĩ tới Chu Anh còn ở trong tay bọn họ, Chu Cẩm Hằng lại gấp đến độ bốc hỏa cả lên.

“Có người báo là Chu Lận mang theo loạn đảng còn sót lại của mình lên vào trong biên giới nước ta, Chu Cẩm Văn hôm trước có phái sứ giả đến đây.” Dạ Huyền mở địa đồ ra, khoanh tròn một phạm vi ở trên đấy, “Bọn họ muốn vượt biên bắt người.”

Sí Nguyệt nhíu mày hỏi: “Bọn họ muốn Chu Lận hay là Chu Anh?”

“Chu Anh còn sống.” Nhìn hình dạng cấp thiết của đối phương, Dạ Huyền không cho rằng Chu Cẩm Hằng có ý định dứt tình ruột thịt, bất loạn đảng tất nhiên là quan trọng, thế nhưng vẫn không quan trọng đến nỗi khiến hấn có thể hạ quyết tâm đổi lấy một Thái tử.

“Chu Cẩm Văn chỉ là một thư sinh, lại không quen thuộc địa hình của Lê quốc, đối thủ còn là một con cáo già đang phát rồ như thế, để y tới đây thì làm gì được chứ?” Sí Nguyệt ngẫm nghĩ chỉ trong chốc lát, liền ôm quyền nói: “Hoàng huynh, để đệ đi đi, chỉ cần Chu Anh còn sống, đệ có thể toàn lực cứu nó ra.”

Cho dù là thế nào đi nữa, y cũng không muốn nhìn thấy Chu Cẩm Văn mang binh tiến vào Lê quốc, cho rằng Lê quốc không người hay sao chứ?

Dạ Huyền nở nụ cười, nhìn đệ đệ khô ngô anh tuấn đã hoàn toàn trưởng thành của mình, trong mắt toát lên vài phần vui mừng, nói: “Ta chính là có ý đó.”

Chuyện này quả thật là một chuyện phiền phức, lẽ ra có thể để Chu Cẩm Văn tự mình hao tổn tâm trí là được rồi, thế nhưng Chu Lận lại chạy trốn vào lãnh thổ của Lê quốc, Dạ Huyền không thể mặc kệ được, chưa kể loạn đảng mà bọn họ đang truy đuổi còn là thúc thúc (chú) của Chu Cẩm Hằng nữa chứ, sự tình liên quan tới tình hữu nghị của hai nước, làm tốt thì tình bạn sẽ càng tốt đẹp hơn, giải quyết không xong thì hậu họa vô cùng, nếu giao cho thần tử trong triều đi làm thì không yên lòng cho lắm, Sí Nguyệt thân là Vương gia, địa vị cao quý, còn có thể tùy cơ ứng biến được.

Sí Nguyệt lĩnh mệnh, tự mình chọn ra năm mươi dũng sĩ, hội hợp với Chu Cẩm Văn ở ngoài thành Hồ Yến.

Chu Cẩm Văn đã từng tới Hồ Yến một lần, khi ấy là vì làm tù binh nên mới bị áp vào đây, đối với cái nơi chỉ có hời ức khuất nhục này tuyệt đối chẳng có chút hảo cảm nào, mà ấn tượng của y đối với Sí Nguyệt cũng không sâu lắm, chỉ nhớ rõ đối phương là một thiếu niên mỹ lệ vừa kiêu căng tùy hứng lại trói gà không chặt mà thôi.

Cho nên Chu Cẩm Văn cảm thấy có chút bất mãn đối với quyết định của Dạ Huyền, không biết phái một tên ngu ngốc suốt ngày chỉ biết khóc tới thì có ích lợi gì.

Mãi đến khi y gặp được Sí Nguyệt rồi, mới ý thức được thế nào là năm tháng như thoi đưa, thời gian trôi qua nhanh hơn so với y nghĩ nhiều lắm.

Dung mạo của Sí Nguyệt tuy vẫn còn mang theo vài nét của thời niên thiếu, thế nhưng đã không còn vẻ ngây ngô non nớt năm nào nữa, gương mặt ấy vẫn như trước tuyệt mỹ động lòng người. Nếu như khuôn mặt xinh đẹp bảy năm trước đây có thể dễ dàng khiến người phải dấy lên ham muốn, vậy thì dung mạo bảy năm sau này lại có thể khiến người phải cảm thấy kính sợ — đó là vẻ lạnh lùng lạnh liệt của một người tập võ cùng với khí độ tôn quý vốn có từ khi sinh ra.

“Sí Nguyệt...” Chu Cẩm Văn nheo lại hai mắt, thì thào nói nhỏ, giống như vừa mới giật mình tỉnh dậy từ trong một giấc mộng dài vậy, bất đắc dĩ phát hiện thì ra mấy năm qua mình đã để thời gian trôi qua một cách vô ích rồi, cảnh thì còn nhưng người đã mất.

“Tam vương gia, đã lâu không gặp.” Sí Nguyệt chấp chấp tay, lễ độ chu toàn, khoe miệng nở ra một nụ cười khách khí mà xa lánh, “Ta phụng mệnh hoàng huynh tới đây giúp đỡ quý quốc truy bắt loạn đảng, nếu tiếp đãi có chỗ nào không chu đáo, mong Đại vương điện hạ rộng lượng bỏ qua cho.”

Chu Cẩm Văn là một người đơn thuần, không thích loại nghi thức xã giao nghi một đằng nói một nẻo như vậy, chỉ đáp lễ lại, nói: “Hoài Ninh vương khách khí rồi.”

Dù sao thì cũng đang ở trên địa bàn của người ta, lễ nhiều thì người không trách, huống gì còn phải nhờ người ta hỗ trợ mình bắt người nữa a!

Sí Nguyệt sắp xếp lại thông tin tình báo của hai bên xong, rút nhỏ phạm vi truy bắt lại, mang theo dũng sĩ của hai nước thâm nhập vào vùng núi Lê quốc, dãi gió dầm sương, lục soát hơn mười ngày rốt cuộc cũng phát hiện ra tung tích của loạn đảng ở trong một sơn cốc.

Trong lúc đóng quân nghỉ ngơi tại cửa cốc, Chu Cẩm Văn chau mày, ở trong trường bước tới bước lui vài vòng, thần tình có vẻ cực kỳ khổ não.

Sí Nguyệt nhìn hình dạng lo lắng bất an của y, chợt hỏi: “Bắt được Chu Lận thì phải xử trí thế nào?”

“Đương nhiên là áp giải về giao cho Hình bộ xử lý rồi.” Chu Cẩm Văn khó hiểu nhìn Sí Nguyệt, “Chuyện phải quan tâm bây giờ chính là làm thế nào có thể an toàn cứu Thái tử ra, chỉ cần hấn ta không thương tổn đến Thái tử, bốn vương thậm chí có thể ở trước mặt hoàng huynh cầu tình cho hấn.”

Trong mắt Sí Nguyệt rớt cuộc cũng có chút ý cười, nói: “Chu Cẩm Văn, người ngay cả một chút thay đổi nhỏ nhỏ cũng chẳng có.”

Chính là lúc nào cũng thiếu quyết đoán như vậy, luôn nhân từ nương tay, ngay cả gương mặt trắng nõn nhã nhặn kia cũng chẳng để lại chút vết tích gì của năm tháng.

Sí Nguyệt thật không biết là nên hâm mộ y hay là khinh thường y nữa, con cháu hoàng tộc từ khi sinh ra đã có quyền lực không hề đơn giản, nắm giữ quyền thế trong tay cũng đồng nghĩa với việc phải gánh chịu không ít những công kích ngấm ngầm từ bên ngoài, người đơn thuần cũng giống như thú con đi qua bụi gai vậy, không có năng lực phòng bị, không có thủ đoạn tự bảo vệ mình, thì chỉ có nước tự rước lấy thương tích cho bản thân, huyết lệ đầy mình mà thôi.

Ánh mắt Chu Cẩm Văn khẽ tối lại, tuy bị gọi thẳng tính danh cũng chẳng thấy tức giận là bao, ngược lại còn sinh ra một cảm giác kỳ diệu, dường như sự ngăn cách vô hình giữa hai người họ bất chợt đã bị cách xưng hô thất lễ này đánh vỡ rồi, ngay cả nụ cười có phần trào phúng trên khóe môi Sí Nguyệt thoát nhìn cũng đã thân thiết hơn.

Chu Cẩm Văn có chút xấu hổ, hắng hắng giọng, trách mắng: “Người tên tiểu quý này, vẫn còn vô lễ như thế!”

Sí Nguyệt ha ha cười, rót ra hai chén rượu, cụng với y một cái, nói: “Lời ấy sai rồi! Phải là càng thêm vô lễ mới đúng.”

Chu Cẩm Văn cũng cười, nỗi lo lắng vẫn luôn canh cánh trong lòng đột nhiên đều bị quét sạch hết, y nâng chén rượu lên uống cạn một hơi, đáp: “Được lắm, ta nhận người vô lễ như người làm bằng hữu vậy.”

Sí Nguyệt cũng uống cạn, vút chén rượu rộng sang một bên, cười nói: “Chu Cẩm Văn, để ta tặng người một phần đại lễ nhé.”

—

6. Chương 6

Sí Nguyệt quả nhiên tặng Chu Cẩm Văn một phần đại lễ thật.

Chu Lận bị buộc phải đi vào tuyệt cốc, bị vây từ bốn phía, tất cả các binh sĩ đi theo hẳn đều bị giết chết, cuối cùng chỉ còn lại một mình hắn và hai tên tử sĩ thân tín bên người, kèm cặp Thái tử vừa đánh vừa lui, nỗ lực muốn đột phá vòng vây để thoát khỏi sơn cốc.

Đối với những người đã sắp chết tới nơi mà còn chống cự, Sí Nguyệt luôn luôn rất sung sướng tiễn bọn họ lên đường, thế nhưng hiện giờ thì không được, bởi vì trong tay hắn còn có con trai bảo bối của Chu Cẩm Hằng.

Đứa bé kia bị thương ở trên vai, trên mặt cũng dính không ít máu, bị đao gác ở trên cổ, tuy rằng đau đến nhíu mặt nhăn mày, thế nhưng lại chẳng khóc chẳng nháo, còn mang theo vài phần trấn định gặp nguy không loạn nữa, mạnh mẽ hơn so với tam hoàng thúc (Chu Cẩm Văn) không nên thân kia của nó nhiều.

Chu Cẩm Văn mắt thấy Thái tử bị thương, cả người hầu như muốn phát điên lên, hét khàn cả giọng mà ra lệnh cho thủ hạ ngừng tay lại, rất sợ đao kiếm không có mắt sẽ làm tổn thương đến cậu nhóc, vì vậy mà tên Chu Lận kia lại được dịp nắm bắt cơ hội, càng ra sức đột phá vòng vây, các dũng sĩ không dám nghênh chiến, thế nên chỉ có thể bị địch đánh đến thoái lui.

Minh Hân để nghĩ gì mà lại phái người này tới đây bắt loạn đảng vậy chứ? Sí Nguyệt lắc lắc đầu, quyết đoán giật dây cương phóng ngựa xông lên phía trước, gương cung lấp tên, thân mình uyển chuyển, tên nhanh như chớp, bắn ngay một mũi xoẹt qua vành tai Chu Anh, đâm thẳng vào bụng Chu Lận.

Chu Lận bị trúng một mũi tên, động tác chém giết liền bị đình trệ, lúc này tiếng vó ngựa bỗng vang ở bên tai, Chu Anh chỉ cảm thấy một trận hoa mắt, cả người bị nhấc bổng lên, đồng thời một dòng máu ấm áp cũng phun lên mặt cậu.

Thanh đao và ngay cả cánh tay của Chu Lận đang khoát trên vai Chu Anh đều văng ra ngoài, Sí Nguyệt ôm cậu nhóc ngồi vào lòng mình, trở tay phóng kiếm một cái, Chu Lận lúc này vẫn còn chưa cảm nhận được cơn đau nhức vì mất đi một cánh tay đã bị thanh kiếm kia đâm xuyên qua ngực, cả người bay về phía sau, đóng trên một thân cây gần đó.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong một cái chớp mắt, khi thanh âm hỗn hển của Chu Cẩm Văn còn đang vang vọng ở quanh cốc, Sí Nguyệt đã mang Chu Anh trở về.

Mọi người đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó liền lập tức phản ứng lại, thuận thế tiếng lên, bắt hết tàn dư của Chu Lận, đồng thời đi tới dò xét thi thể của hắn ta, cao giọng đưa tin: “Đại vương điện hạ, Hoài Ninh vương điện hạ, phản tặc đã đền tội!”

“Chết rồi á?” Chu Cẩm Văn trừng mắt ngẩn người, vội vàng ôm lấy Thái tử, kiểm tra một hồi thì chỉ thấy Chu Anh bị thương nhẹ ở trên vai mà thôi, không khỏi thở phào một hơi, gọi tùy tùng tới băng bó cho cậu nhóc, “Sí Nguyệt, người cũng quá lỗ mãng rồi, lỗ như mũi tên đó bắn trật...”

Sí Nguyệt tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn y một cái, nói: “Chu Cẩm Hằng có tới mấy người con, nhưng chỉ có một giang sơn mà thôi.”

Ý tứ cực kỳ rõ ràng, nhi tử có thể cứu thì cứu, nhưng phản tặc không bắt không được, nếu không thể khiến cho kẻ tạo phản thất bại, chỉ cần trong tay hắn còn giữ Thái tử làm con tin, vậy thì giang sơn của Chu Cẩm Hằng làm sao có thể an ổn cho được chứ?

“Người... Nói bậy bạ gì đó!” Chu Cẩm Văn nhíu mày, nhìn thoáng qua Chu Anh, “Đừng để cho nhóc con nghe được lời này!”

Người cho là nó cũng giống người sao? Sí Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, lúc này Chu Anh đã được băng bó vết thương, không cần người đỡ, loạng choạng đi tới trước mặt Sí Nguyệt, chấp tay hành lễ, giọng nói trẻ con thanh thúy vang lên: “Chu Anh tạ ơn Hoài Ninh vương cứu mạng.”

Tuy rằng tuổi còn nhỏ, thế nhưng đã có vài phần khí độ của người lớn, khiến cho người ta không thể xem cậu là con nít được, Sí Nguyệt cũng thi lễ lại, nói: “Thái tử không cần đa lễ, phản tặc chạy trốn tới Lê quốc, đương nhiên bốn vương phải có một phần trách nhiệm rồi.”

“Được rồi được rồi.” Chu Cẩm Văn cho người đưa Thái tử về trường ăn uống nghỉ ngơi, bị bắt làm con tin chạy trốn với phản tặc đã cực kỳ gian khổ rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tròn tròn mũm mĩm của Chu Anh nay còn lộ vẻ xanh xao, gầy tới mức hai gò má cũng phải hóp lại, khiến một người làm thúc thúc như y đau lòng không thôi.

Một vài thủ hạ khiêng thi thể của Chu Lận tới, Chu Cẩm Văn không đành lòng nhìn kỹ, quay mặt đi, thấp giọng nói: “Người cũng thật là... Hà tất phải ra tay tàn nhẫn như vậy? Không đem phạm nhân sống sót trở về, chỉ e Hoàng huynh sẽ trách ta hành sự bất lực a.”

Sí Nguyệt rút kiếm ra, chậm rãi lau đi vết máu dính trên thân kiếm, nói: “Nếu người đem hắn sống sót trở về, mới thật sự là hành sự bất lực đấy.”

Chu Cẩm Văn nửa hiểu nửa không, cau mày nhìn Sí Nguyệt, Sí Nguyệt lau khô kiếm xong, xoay mặt lại nhìn Chu Cẩm Văn, hai người nhất thời mắt to trừng mắt nhỏ, Sí Nguyệt bị cái vẻ hao tâm tổn trí của đối phương chọc cho nở nụ cười, vỗ vỗ vai Chu Cẩm Văn, trấn an nói: “Người yên tâm, ta không phải là người không biết chừng mực.”

Đại vương điện hạ không chỉ là một người nhân từ đơn thuần, mà còn cố chấp bảo thủ nữa, cho nên năm đó mới có thể rơi vào cái bẫy lớn của Nhạc Thừa Lãm, tuy bây giờ hai nước đã đình chiến, thế nhưng mình ít hay nhiều cũng phải trả người ta một cái nhân tình mới coi được.

Chu Lận mưu phản, tội đáng xử tử, thế nhưng lại để cái tên Chu Cẩm Văn hay mềm lòng này tới lo liệu, chỉ muốn dùng mọi biện pháp bắt sống Chu Lận mang về, đến lúc đó người đau đầu nhất có lẽ sẽ là Chu

Cẩm Hằng a.

Chu Lận là thúc thúc của bọn họ, có rất nhiều vây cánh trong kinh thành, nếu để hắn sống sót trở về, tất nhiên sẽ có kẻ rục rịch ngóc đầu dậy, điều này đối với vua của một nước mà nói, khó tránh khỏi phải rơi vào một trận chiến đầy nước bọt, đặc biệt Chu Cẩm Hằng tuyệt đối sẽ không muốn vì cái lý do thúc chất tương tàn* mà bị người ta chụp mũ thành bạo quân đầu.

(* Thúc chất tương tàn: chú cháu giết hại lẫn nhau. Giống với huynh đệ tương tàn.

Cho nên để Chu Lận chết là tốt nhất, một cỗ thi thể ngoại trừ việc bốc mùi thối rữa ra thì cũng chẳng thể uy hiếp được bất kỳ người nào cả, mà kẻ giết hắn lại có thể một mình gánh chịu trách nhiệm, việc này với Sí Nguyệt chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Chu Cẩm Văn nhìn khuôn mặt tuấn mỹ khiến người khác phải hít thở không thông của đối phương, trong lòng ngũ vị tạp trần, cảm thán nói: “Người thật sự đã trưởng thành rồi.” Trong giọng nói có vài phần phiến muộn, thiếu niên mỹ lệ luôn thích kiêu căng làm nũng năm xưa nay đã theo thời gian đi xa mất rồi.

Sí Nguyệt không vui mà trừng mắt liếc y, trào phúng nói: “Người thì vẫn cứ vô dụng như trước.”

Da mặt Chu Cẩm Văn đỏ lên, cũng không phản bác lại, chỉ đơn giản giả vờ như không nghe thấy gì, mặt dày yêu cầu Sí Nguyệt theo y cùng nhau quay về kinh, miễn cho tới khi hoàng huynh trách tội lại không có ai gánh vác trách nhiệm.

Xem ra người thành thật cũng có lúc giả hoạt, Sí Nguyệt không chịu nổi y suốt ngày cứ bám theo mình quấy rầy mè nheo, đành phải gạt đầu đáp ứng.

Vì vậy bốn năm sau ngày đại hôn hôm ấy, Sí Nguyệt lại một lần nữa gặp mặt Chu Cẩm Hằng.

Thi thể của Chu Lận được vào yết kiến sớm hơn Sí Nguyệt một ngày, có người nói Minh Hân để đã khiến bá quan văn võ trong triều ca ngợi một phen, nếu không phải thi thể đã có mùi, nói không chừng hắn còn có thể ôm xác mà khóc rống lên, cho mọi người biết mình còn khoan từ nhân hậu, bất quá tuy rằng trong lòng không ngừng thổn thức, nhưng vẫn hết mực ca ngợi công lao truy bắt của Chu Cẩm Văn, còn ban cho y một phần binh sĩ, khiến nỗi lo lắng trong lòng Đại vương hoàn toàn tiêu tán mất, nhân cơ hội bẩm báo chuyện Sí Nguyệt nhập kinh, ngay cả hành động anh dũng cưỡi ngựa cứu Thái tử cũng được miêu tả lại một cách sinh động, khiến Minh Hân để cực kỳ ngạc nhiên vui mừng, rồi lại cảm thấy nghi nghi hoặc hoặc.

Là tên tiểu quỷ kiêu căng thích khóc nheo đấy sao? Hắn không tin!

“Ba ngày không gặp đã phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa, hướng hồ gì là bảy năm.” Chu Cẩm Văn có chút cảm khái, y không thừa nhận rằng một câu “Người vẫn cứ vô dụng như trước” kia của Sí Nguyệt đã làm tổn thương tới tôn nghiêm của mình, thế nhưng y không thể không thừa nhận, Sí Nguyệt giờ đây đã trưởng thành thành một nam tử hán oai hùng mạnh mẽ.

Chu Cẩm Hằng bắt đầu cảm thất rất rất hiếu kỳ với Sí Nguyệt sau khi đã trưởng thành này, trong lòng lại lo lắng biết đâu gương mặt y không còn xinh đẹp như trước nữa, khiến bản thân ngần ngại một hồi, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định ngày mai sau khi bãi triều sẽ quay về Thần Hi cung triệu kiến Sí Nguyệt.

Đây thật là một quyết định sáng suốt, ngay cả Minh Hân để cũng không nghĩ tới mình lại hấp tấp như vậy, không thể làm gì khác hơn là hy vọng chuyện này không bị các thần tử biết tới, nếu không hắn sẽ bị chôn vùi dưới đồng tấu chương khuyên giám can ngăn mất.

Hôm nay trời trong nắng ấm, khi Sí Nguyệt được thái giám tổng quản dẫn vào trong Thần Hi cung, Chu Cẩm Hằng liền giống như bị người trước mặt đấm cho một phát vậy, tay cầm tách trà run cả lên, thiếu chút nữa đã làm đổ cả tách trà lên long bào.

Thân ảnh cao ráo mạnh mẽ kia chậm rãi tiến vào đại điện dưới tia nắng sớm nhàn nhạt, chiếc áo choàng trắng ngọc như được ánh dương quang nhuộm màu ấm áp, dưới phát quan màu tím là mái tóc dài đen nhánh đã được buộc lên, tỉ mỉ cẩn thận, khuôn mặt tuy đã không còn vẻ yếu ớt đáng yêu của năm nào, nhưng vẫn như trước tuấn mỹ không tì vết, giống như một viên ngọc tỏa sáng dưới ánh mặt trời, rục rịch đến nỗi khiến người ta không mở mắt ra được.

“Sí Nguyệt...” Chu Cẩm Hằng khẽ mấp máy môi, dùng thanh âm người khác không thể nghe thấy được mà lẩm bẩm.

Vốn tưởng rằng vẻ mỹ lệ của y bảy năm trước đã là cực hạn, thậm chí còn để lại trong lòng một quân vương đã từng nhìn qua tất cả những mỹ nhân trong thiên hạ như hắt đây một ấn tượng khó quên, có ai ngờ bảy năm sau, thanh niên đứng trước mặt hắn không những dễ dàng phá đi ấn tượng ban đầu khi ấy, còn khiến hắn bị chấn động hơn một cách mãnh liệt.

Y đã trưởng thành rồi! Giữa hàng lông mày nõn bồng lên anh khí, dáng vẻ tôn quý ung dung, cặp mắt đen láy bình thản mà sâu thẳm, nhìn không ra được bất kỳ tâm tình nào, đã không còn là nhóc con luôn bị mình đùa đến tức giận thở gấp nữa.

Chu Cẩm Hằng đột nhiên sinh ra một cảm giác phiền muộn trước sự thay đổi lớn lao ấy, dường như đoạn tình cảm lưu luyến chôn sâu dưới đáy lòng mấy năm nay lại được phơi ra dưới ánh mặt trời, nhưng đã sớm hoàn toàn khác hẳn, người hắn từng mê luyến qua đã không còn hình dạng của năm nào nữa, mà so với khi đó còn chói mắt hơn, càng làm cho hắn... Cảm xúc nhộn nhạo hơn.

Sáng trong như trăng sáng, thanh khiết mà lạnh lùng, nhưng lại rực rỡ đến lóa mắt, tựa như một khối băng đang bốc cháy, khiến người ta sinh ra một loại ảo giác như hai mắt sắp bị tổn thương.

Người như vậy, tại sao năm đó lại có thể để y chạy thoát khỏi tay mình cơ chứ? Minh Hân để có chút hối hận, nhưng ngược lại cũng nghĩ, nếu năm đó giữ y lại, hẳn là sẽ không có Hoài Ninh vương ngày hôm nay, cho nên Chu Cẩm Hằng không biết là nên tiếc hận hay là nên cảm thấy may mắn nữa, nếu như nói y khi ấy là một con chim hoàng yến được nâng niu từ nhỏ, vậy thì hôm nay tới đây chính là một con phượng hoàng đã đủ lông đủ cánh, phấn khởi bay lượn.

Sí Nguyệt thân là vương tộc của nước láng giềng, thân phận khác với thần tử trong triều, nghi lễ lúc yết kiến cũng có phần không giống, y nghĩ nghĩ một hơi, dựa theo lễ tiết bình thường mỗi khi gặp hoàng huynh mình, quỳ một gối xuống thi lễ.

“Mau mau bình thân!” Thanh âm của Minh Hân để cực kỳ mềm nhẹ, ánh mắt toát lên vài phần hoài niệm dịu dàng thấm thiết, thậm chí còn tự mình dìu y đứng dậy, “Thượng tọa!” (thượng tọa: ban ghế cho ngồi)

“Tạ ơn bệ hạ.” Ngữ khí của Sí Nguyệt không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, thần thái bình thản ung dung, dường như đây là lần gặp gỡ đầu tiên của bọn họ vậy, hoàn toàn không có những vướng mắc dây dưa của bảy năm về trước.

Chu Cẩm Hằng biết y không phải tới đây để ôn lại chuyện cũ, cũng biết rằng Sí Nguyệt tuyệt đối sẽ không muốn nhớ tới những chuyện xưa một chút nào, may là trong cung không ai biết được mỹ thiếu niên bị giam lỏng trong cung năm ấy chính là Hoài Ninh vương cao quý tuần mỹ trước mặt mình đây, thái giám Bảo Thụy hầu hạ hắn lâu nhất tuy rằng biết rõ, thế nhưng cho dù có cho y mượn mười lá gan y cũng không dám lẩm miệng.

“Nghe tiếng Hoài Ninh vương phong tư tuyệt thế đã lâu.” Chu Cẩm Hằng nhìn y không chuyển mắt, ngữ điệu cũng mang theo ý cười ấm áp, “Trăm hôm nay gặp mặt, quả nhiên là lời đồn không sai.”

“Bệ hạ quá khen rồi.” Sí Nguyệt đón nhận tầm mắt của hắn, không chớp cũng không tránh, lông mi chẳng thèm động lấy một cái, ngoài miệng mặc dù khiêm khiêm tốn tốn, nhưng thần tình lại bình thản như thường, hoàn toàn chẳng thèm để tâm tới lời khen tặng của hắn lấy một chút.

Trong lòng Minh Hân để cảm thấy không được thoải mái cho lắm, tuy rằng hắn đã giả bộ để mình trông như có muôn vàn thành ý rồi, thế nhưng khi phát hiện ra đối phương nguy trang so với mình còn tốt hơn, trong lòng Chu Cẩm Hằng hoàn toàn không có chút tư vị gì cả.

Lẽ nào những chuyện nho nhỏ ngọt ngào bảy năm trước chẳng hề lưu lại bất cứ dấu vết gì trong lòng y sao?

Nhìn biểu hiện thần nhiên bình tĩnh như thế của Sí Nguyệt, Chu Cẩm Hằng bỗng cảm thấy có một ngọn lửa giận vô danh bốc lên trong lòng, chỉ muốn liều mạng túm lấy cổ áo y quát hỏi: người thật sự quên trăm không quên một mống nào hay sao!?

Cho dù hắn chưa từng chân chính đạt được Sí Nguyệt, thế nhưng hắn vẫn luôn ngạo mạn cho rằng tất cả những chuyện hắn làm đã khiến đối phương canh cánh trong lòng rồi, thân là một Đế vương, sau khi hắn ý thức được mình vốn chẳng hề lưu lại một chút vết tích gì trong sinh mệnh của người khác, cái loại cảm giác như đang bước trên khoảng không ấy cũng đủ để khiến cho người ta thẹn quá thành giận a.

Cho dù là oán cũng tốt mà hận cũng tốt, dù sao cũng còn hơn là thờ ơ lãnh đạm như thế này.

Hắn thu lại nụ cười của mình, nhìn vào gương mặt của Sí Nguyệt, lại cảm thấy không đành lòng nổi giận cho được, huống hồ, hắn chẳng có lý do gì để mà nổi giận cả.

Chu Cẩm Hằng ghen một hơi, tìm chuyện để tán gẫu với Sí Nguyệt, hỏi một chút việc đuổi bắt Chu Lận, rồi lại tán thưởng y là anh hùng trẻ tuổi tài cao, còn băng quơ hỏi han tìm hiểu chuyện y ở chung với Đại vương trong lúc truy lùng phản tặc nữa.

Sí Nguyệt không nhiệt tình, cũng không ngạo mạn, từ đầu đến cuối đều là nghe hỏi rồi trả lời, hỏi một câu thì đáp một câu, không hề bỏ rơi Minh Hân để ở một bên, cũng sẽ không chủ động nói hùa theo chủ đề của hắn, trước sau đều mang cái thái độ như “người hỏi xong thì ta xin cáo lui”, ôn ôn hòa hòa, khiến Chu Cẩm Hằng càng thêm bực bội phát cáu.

Hắn hít sâu một hơi thở, cảnh báo chính mình đừng làm ra hành động gì mất thể thống, Sí Nguyệt cũng không phải là nhóc con yếu đuối năm nào nữa, y thân phận tôn quý, địa vị đặc biệt, có thể xa lánh nhưng không thể xem thường, bây giờ có muốn chiếm tiện nghi của y một chút thôi cũng khó như lên trời rồi.

Chu Cẩm Hằng lại luyến tiếc không nỡ lãnh đạm với y, dù sao thì dung mạo của y vẫn như trước khiến mình phải nhận trọng, cho dù không thể âu yếm, nhưng mà để thỉnh thoảng ăn đậu hủ một chút cũng không tồi.

“Tính tình tam đệ của trẫm có chút đơn thuần, chắc cũng gây không ít phiền phức cho người rồi.” Chu Cẩm Hằng giả vờ giả vịt thở dài một hơi, đơn giản tìm đại chuyện gì đó để nói.

Sí Nguyệt nhớ tới tên Chu Cẩm Văn gốc nghiệt kia, không khỏi lắc đầu cười khẽ, thậm chí Đại vương điện hạ chắc là đã ôm hết cái tính thành thật của cả nhà vào thân rồi, chẳng có một chút khôn khéo thông minh nào như người huynh trưởng này cả.

“Loạn đảng nếu đã lên vào trong Lê quốc của chúng ta, đương nhiên tiểu vương cũng phải có một phần trách nhiệm trong đó.” Sí Nguyệt trịnh trọng trả lời, “Huống hồ Đại vương tính tình ôn hòa, cho dù có phải ở chung một thời gian ta cũng không cảm thấy có gì phiền phức cả.”

Chu Cẩm Hằng nhượng nhượng mày, chỉ cảm thấy cơn ghen tuông trong lòng bỗng nhiên xông thẳng lên não.

Hắn không hề bỏ sót nụ cười vừa nãy bên môi đối phương, tuy rằng rất nhẹ nhàng nhưng cũng là phát ra từ nội tâm, tựa như một đốm lửa nho nhỏ, khiến cho gương mặt lạnh lùng ấy của y hiện lên một tia ấm áp.

Lẽ nào Sí Nguyệt với tam đệ... Điều này sao có thể được chứ!?

Chu Cẩm Hằng thiếu chút nữa đã vỗ bàn nhảy dựng lên, không thể tin được cái người luôn luôn lạnh lùng lãnh đạm này lại có thể dây dưa mờ ám gì đó với đệ đệ đơn thuần nhà hắn, lại càng không thể tin được cái ý nghĩ chỉ gần như là suy đoán trong đầu mình đây lại có thể khiến hắn tâm phiền ý loạn đến thế, hầu như là muốn thất lễ ngay tại chỗ luôn vậy.

Đây đối với ngôi cửu ngũ chí tôn mà nói là không phải dấu hiệu tốt, Chu Cẩm Hằng không vui mà trừng mắt nhìn đối phương, không muốn thừa nhận rằng những ký ức đã bị phủ bụi năm xưa nay đã triệt để thức tỉnh, mà chính mình vẫn đối với y nhớ mãi không quên.

Sí Nguyệt nhìn sắc mặt âm tình bất định của hắn, cười lạnh một tiếng trong lòng.

Đế vương trước mặt người khác thì anh minh thần võ, cần chính thương dân, nhưng sau lưng thì bất quá chỉ là một tên nam tử bạc tình, hận không thể ôm trọn một mảnh si tâm trong thiên hạ, không muốn để mất cả giang sơn lẫn mỹ nhân mà thôi.

Hà tất phải làm ra cái biểu tình như đang trách móc người ta thế kia chứ? Y thật sự cảm thấy giữa hai người chẳng có bất kỳ ràng buộc gì để có thể khiến cho Minh Hân để bày ra cái bộ mặt ghen tuông kia cả.

Lời nên nói cũng đã nói xong rồi, Sí Nguyệt đứng dậy xin cáo lui, hai hàng lông mày của Chu Cẩm Hằng càng nhíu chặt lại, ngón tay khê gõ gõ mặt bàn, không nói được một lời, bầu không khí thoáng chốc căng thẳng đến cực điểm, các cung nữ đứng ở một bên cũng phải ngừng thở lại, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên.

May mà lúc này có người tới giải vây, chỉ nghe thấy thanh âm lạnh lạnh của đại thái giám Bảo Thụy vang lên ngoài điện: “Khởi bẩm bệ hạ, Đại vương Chu Cẩm Văn cầu kiến!”

Chu Cẩm Hằng thâm thúy nhìn Sí Nguyệt một cái, lập tức dời đi tầm nhìn, tức giận nói: “Cho vào!”

Đại vương có chút mộng lung, vừa tiến vào đã cảm giác được bầu không khí có gì đó không đúng, gương mặt của khách và chủ đều lạnh ngắt như tờ, mà bộ dạng của hoàng huynh cứ như là hận không thể ăn tươi mình đi vậy.

Lẽ nào y tới không đúng lúc sao? Chu Cẩm Văn thâm kêu một tiếng tiêu rồi, kiên trì tiến lên hành lễ, sau đó rụt cổ đứng ở một bên, khẩn cầu ông trời để hoàng huynh quên đi sự tồn tại của mình luôn cho rồi.

Dáng vẻ đó của y khiến Chu Cẩm Hằng nghĩ rằng đệ đệ nhà mình đang thấp thỏm không yên, lại càng thêm tức giận, chẳng thềm nể mặt nể mày mà lời y ra quả mắng một phen, mắng đến độ Đại vương chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, khóe mắt cứ liên tục liếc về phía Sí Nguyệt, vẻ mặt hiếu kỳ như muốn biết giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì, đến nỗi phải khiến cho hoàng huynh nhà mình không thềm phân rõ phải trái mà lời mình ra trút giận như thế này vậy.

Ta làm sao biết được câu nào của ta động chạm hấn chứ? Sí Nguyệt nâng chung trà lên, mượn động tác như đang thưởng thức trà của mình mà ra hiệu cho Chu Cẩm Văn tự cầu nhiều phúc đi.

Bọn họ cứ nhiên dám ở trước mặt mình liếc mắt đưa tình sao?! Thật sự là to gan lớn mật mà!!

Chu Cẩm Hằng che miệng ho một tiếng để bình phục lại cơn tức trong lòng, tầm mắt sắc bén cứ quét tới quét lui giữa hai người bọn họ, nhìn đến nỗi da đầu Chu Cẩm Văn đều tê dại hết cả lên, Sí Nguyệt lại chỉ cúi đầu nhàn nhã uống trà, không nhanh không chậm, mặt mày không có biểu cảm gì, bộ dáng như chẳng thềm đếm xỉa tới.

Minh Hân để lúc này mới phát hiện ra bản thân mình đã thất lễ, cũng ý thức được tam đệ vô tội nhà mình đã phải chịu đựng mình giận chó đánh mèo một hồi, vì vậy hấn quyết định nén xuống tâm tình vội vàng xao động của mình để suy nghĩ kỹ hơn, thế là lại nhẹ giọng trấn an Chu Cẩm Văn vài câu, cũng hạ chỉ sẽ mở tiệc trong cung đêm nay để thiết đãi Hoài Ninh vương, sau đó liền cho hai người họ lui xuống.

Từ Thần Hi cung đi ra, Chu Cẩm Văn lau lau mồ hôi lạnh trên trán mình, nhỏ giọng hỏi: “Người lại đắc tội hấn hả?”

“Lại?” Sí Nguyệt nheo nheo hai mắt dưới ánh dương quang rực rỡ, trong mắt chợt lóe lên chút tinh quái ranh mãnh, “Người tựa hồ đã quen với việc hấn lời người ra trút giận rồi nhỉ.”

Chu Cẩm Văn gãi gãi đầu, thần tình có chút khó xử, nói: “Hoàng huynh bình thường vẫn luôn ôn hòa, chỉ là có đôi khi... Không dễ gần mà thôi.” Nhất là những lúc hấn bị giẫm lên chân đau điếng người mà không thể phát cáu, hoặc là những khi rõ ràng là rất muốn trêu hoa gheo nguyệt nhưng lại phải giả bộ làm chính nhân quân tử a.

Sí Nguyệt ha ha cười, vỗ vỗ vai Chu Cẩm Văn: “Vất vả người rồi.”

Chu Cẩm Văn bị vỗ mà ù ù cạc cạc chẳng hiểu cái chi cả, đành quay về phía bóng lưng Sí Nguyệt giương giọng nói: “Này! Yên tiệc tối nay ta sẽ phái người tới đón người, đừng chạy loạn đấy!”

“Biết rồi.”

+++

Sí Nguyệt vốn không muốn lưu lại đây lâu, chỉ thềm muốn chào hỏi một chút rồi mau chóng trở về cho rồi, dù sao thì với thân phận bây giờ của y, có muốn đi cũng không ai có thể giữ lại được.

Ở lại càng lâu, lại càng dễ sinh ra thị phi rắc rối, huống hồ nơi đây đã từng để lại cho y không ít hồi ức khuất nhục, vốn đã không có ý định thăm lại chốn xưa rồi, mà cái người đã tự tay chặt đứt đoạn tình cảm

ngày thơ thời niên thiếu kia của y, ngày hôm nay lại muốn ôn lại giấc mộng uyên ương năm ấy, điều này khiến y càng không muốn phải nhìn thấy mặt hắn.

Y rất rất rõ ràng ánh mắt khi nãy của Chu Cẩm Hằng lúc ở Thần Hi cung, giống y hệt như bảy năm trước đây vậy, hừng hực chớp lên dục vọng muốn được chinh phục cùng chiếm giữ lấy, như đang không ngừng gọi lại cho y về khoảng thời gian kinh khủng trước đây.

Người a, một khi đã nổi lên lòng ham muốn, thì giống như là lửa rừng cháy lan ra đồng cỏ vậy, càng cháy càng mạnh, mãi đến khi đã chiếm đoạt hết tất cả, hao tổn hết tâm cơ, mới có thể lấy được cái thứ vốn không thuộc về mình kia.

Yến tiệc đêm nay, không biết cái tên sắc lang ấy định giở thêm trò gì đây.

Sí Nguyệt trở về biệt quán trong thành nghỉ ngơi trong chốc lát, đợi đến khi nhà nhà bắt đầu đốt đèn, người trong cung mới đến mời Hoài Ninh vương dự tiệc.

Y chỉnh đốn lại y quan, bước lên xe ngựa, nghe tiếng bánh xe lộc lộc lộc lăn bánh, mới bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Mặc kệ là Chu Cẩm Hằng có chủ ý gì đi nữa thì tiệc rượu đêm nay có phần rất phô trương, trọng thần và bá quan văn võ trong triều, cùng với hoàng thân quốc thích đều tề tụ đông đủ trong Quán Luật cung cả, người người kiễng chân trông ngóng, khe khẽ nói nhỏ, bàn tán về vị Hoài Ninh vương được Hoàng thượng coi trọng kia.

Tình cảnh này khiến cho dự định muốn an an phận phận ngồi ở một góc của Sí Nguyệt hoàn toàn hỏng hết, mà người y như vậy cũng đã dự là không thể không gây chú ý rồi. Khi Sí Nguyệt bước vào chính điện của Quán Luật cung, cung điện to lớn trong thoáng chốc lặng ngắt như tờ, ngay cả những người đang ca múa tấu nhạc cũng ngừng lại, ai nấy đều mở to mắt ra mà cùng nhìn trân trân vào cái người đã khiến đèn đuốc trong đại điện cũng phải mờ nhạt đi kia.

Không ngờ trên thế gian lại có một nam tử như vậy, tuyệt mỹ đến nỗi chẳng giống người phàm một chút nào, áo trắng thêu đỏ, ngọc bội đeo hông, thái độ ung dung trầm tĩnh, cử chỉ hoạt bát nhanh nhẹn, cho dù chỉ là đứng ở một chỗ, vẫn rực rỡ chói mắt tựa như ánh mặt trời, cho dù là đứng ở trước mặt Đế vương tôn quý của một nước, vẫn không có chút nào khiêm tốn nhất gan, trái lại còn mang theo nụ cười đậm nhiên như khiêu khích, tựa như nhật nguyệt đang tranh nhau tỏa sáng, quang mang rực rỡ.

Những vương công quý tộc ở đây tuy đã gặp qua không ít mỹ nhân, thế nhưng ngay cả thở mạnh một cái cũng không dám, có người cứ dờ dẫm theo mà không ngừng thì thào lẩm bẩm: “Người như thế này, quả thật là quá đẹp, quá đẹp...”

Giữa bầu không khí yên tĩnh như thế, thanh âm của người nọ lại đặc biệt rõ ràng, Chu Cẩm Hằng nghe thấy được, Sí Nguyệt cũng nghe thấy được, hai người đều không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn qua, một người thì cảm thấy bực tức phẫn nộ, một người lại mang theo vẻ trào phúng không hề che giấu.

“Các khanh, đây chính là người đã đơn thân độc mã giết chết loạn đảng, cứu Thái tử trở về – Hoài Ninh vương.” Chu Cẩm Hằng mỉm cười, tự mình đứng dậy nghênh tiếp, cầm lấy tay Sí Nguyệt, ngăn hành động tính thi lễ của đối phương, “Hoài Ninh vương không cần đa lễ, mau mau ngồi nào, người đến dự tiệc muộn, trăm cần phải phạt người ba ly mới được!”

Sí Nguyệt cũng nở nụ cười, ngữ điệu trong sáng ôn hòa: “Tiểu vương biết tội, mặc cho bệ hạ xử trí.”

Chu Cẩm Hằng giật mình, chỉ cảm thấy từng trận từng trận nhiệt lưu từ trong lòng bỗng dưng nảy lên, kích động đến nỗi khiến hắn lại bắt đầu có những ý nghĩ kỳ quái.

Mỹ nhân như vậy, nếu có thể mặc cho hắn xử trí thật thì đúng là một chuyện tiêu hồn ngắt ngây biết bao a...

Tự mình dẫn Sí Nguyệt ngồi vào ghế, an bài cho vị trí của y ngồi bên tay phải mình, ánh mắt trầm tĩnh của Minh Hân để quét một vòng quanh điện, thoáng chốc như khiến cho cây cối phải ngả nghiêng, da đầu ai nấy đều tê rần, nhanh chóng quy quy củ củ mà ngồi trở về chỗ, các nhạc công cũng bắt đầu lại công việc của mình, giai điệu càng thêm đa tình triển miên.

Yến tiệc bắt đầu, trên bàn ngọc bày đầy những sơn hào hải vị, bình rượu vàng ánh lên màu hổ phách, những vũ nữ mỹ lệ mặc một bộ đồ gấm, trong tay cầm chuông trống (một loại nhạc cụ), đứng ở giữa điện nhẹ nhàng múa hát, bữa tiệc càng thêm linh đình, mọi người chuyện trò vui vẻ.

Chu Cẩm Hằng chẳng hề nói giỡn, thật sự phạt Sí Nguyệt uống ba ly rượu lớn, Sí Nguyệt nhăn mặt như mày, trong trường hợp này lại chẳng thể từ chối được, không thể làm gì khác hơn là nắm mũi uống hết vào, mùi rượu ngọt cay nồng thuần túy liền xông lên cổ họng, uống ba ly rượu xong, hai má Sí Nguyệt liền ửng hồng nhàn nhạt, khiến cho khuôn mặt lạnh lùng của y nhuộm thêm vài phần ôn nhu.

Chu Cẩm Hằng cảm thấy mỹ mãn mà nhìn y, vỗ tay cười nói: “Hôm nay chúng ta có khách quý ghé thăm, ai nấy cũng đều hết lòng yêu mến khen ngợi, chuông trống đàn nhạc vang rền, các khanh cũng nên kính rượu tỏ lòng thành ý một chút đi thôi.”

Mọi người như được khích lệ, bắt đầu hướng Sí Nguyệt mời rượu, ngoài miệng không những nịnh hót lấy lòng, mà khuôn mặt ai nấy cũng đều cười tươi như hoa —

“Hoài Ninh vương phong thần tuần dật như vậy, tuổi còn trẻ mà anh tuần uy vũ, thật sự là một báu vật của quý quốc!”

“Nghe nói Hoài Ninh vương rất giỏi cưỡi ngựa bắn cung, cứu được Thái tử dưới đao của loạn đảng, liệu mình tương trợ như thế quả thật là một may mắn to lớn của Hoàng đế chúng ta.”

“Đúng vậy đúng vậy, Thái tử không có việc gì, tại hạ thân là Thái phó, nhất định phải kính Hoài Ninh vương một chén!”

“Hoài Ninh vương đã có thê tử chưa? Lão phu có một nhi nữ...”

“Khụ khụ!” Chu Cẩm Hằng nhẹ nhàng ho vài tiếng, mang theo mười phần ý tứ cảnh cáo, mọi người nhìn sắc mặt hấn xong, thở phào một hơi mà hòa nhau trở về chỗ ngồi, chỉ thấy Sí Nguyệt sau khi bị kính vài ly rượu, gương mặt như được nhuộm đỏ, ánh mắt ươn ướt át mê ly, khóe môi mang theo một nụ cười ngây ngô ngờ nghệch, lớp băng tuyết giá lạnh giữa hai hàng lông mày đều tan rã, vẻ trang nghiêm thường ngày như bị quăng lên chín tầng mây cả rồi, thấy người đang tụ tập trước mặt mình đột nhiên tán đi, đầu óc tựa hồ không suy nghĩ được, hoang mang mà nhìn về phía Chu Cẩm Hằng, khiến đối phương vừa nhìn đã cảm thấy như trong lòng vừa vang lên một tiếng nổ lớn, dòng nhiệt lưu khi nãy lại muốn sôi trào lên.

“Sí Nguyệt say rồi à?” Hấn gọi thẳng tên y, trong giọng nói mang theo vài phần ái muội vô cùng thân thiết, “Để trẫm cho người dìu người đi nghỉ một chút nhé?”

“Bệ hạ...” Chu Cẩm Văn ngồi gần đấy cảm giác có chút là lạ, trong lòng khẽ giật mình, nhanh chóng kêu lên, “Người đâu, mang một bát canh giải rượu tới cho Hoài Ninh vương!”

Trong điện chợt vang lên một trận cười vang đầy thiện ý, tựa hồ cảm thấy Hoài Ninh vương lúc say rượu thú vị hơn Hoài Ninh vương ngày thường nhiều lắm, ngay cả những mỹ nhân đang ca múa cũng nhin không được mà ha ha nở nụ cười, ánh mắt nhìn Sí Nguyệt càng mang thêm vài phần lưu luyến triền miên.

Nếu như theo lẽ thường, sau khi yến tiệc kết thúc, bệ hạ sẽ lệnh cho các nàng đưa khách quý đi nghỉ ngơi, mà một mỹ nam tử như thiên tiên thể này, các nàng đương nhiên nguyện ý tận tâm hầu hạ a.

Sí Nguyệt ha ha cười, đột nhiên đứng dậy, tay cầm lấy bình rượu, lảo đảo lảo đảo đi ra giữa đại điện.

Mọi người không biết y muốn làm gì, lén nhìn sang sắc mặt của quân vương, Chu Cẩm Hằng tuy rằng vô cùng kinh ngạc nhưng cũng không ra ngăn cản, chỉ thấy y trực tiếp đi về phía các vũ nữ, cư nhiên đứng giữa các nàng, hòa theo tiếng nhạc mà bắt đầu nhảy múa.

Đám vũ nữ đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền lập tức mừng rỡ mà lôi kéo y nhảy theo điệu Hồ Toàn*, Sí Nguyệt bước đi tập tễnh, cả người say túy lúy, đương nhiên là không theo kịp bước chân của các nàng, động tác ngốc ngốc nghếch nghếch ngược lại có vài phần dễ gần đáng yêu.

(*) Hồ Toàn vũ: điệu múa Hồ Toàn, của người Hồ (chỉ các dân tộc phía Bắc và phía Tây Trung Quốc), toàn có nghĩa là xoay chuyển. Hồ Toàn là kiểu múa xoay vòng vòng một chỗ rồi bung lụa ấy.

Cái loại chuyện thất thố sau khi say rượu này, nếu là phát sinh ở trên người người khác, tất nhiên sẽ làm trò cười cho người xem, thế nhưng lần này lại phát sinh trên người một mỹ nam tử ưu nhã tôn quý như Sí Nguyệt, khiến cho người ta không tài nào dứt ra được cảnh tượng tốt đẹp ấy, mọi người đều buông ly xuống, không ngừng vỗ tay theo điệu nhạc để tán thưởng, dạt dào hứng thú mà thưởng thức điệu múa say khướt của mỹ nam.

Chu Cẩm Hằng cũng đã quên đưa rượu đến bên môi, tầm mắt dõi theo thân ảnh của Sí Nguyệt, giống như là đang cầm cự chính mình vậy, ngay cả mắt cũng không nỡ chớp.

Cả người Sí Nguyệt cứ mông lung mịt mờ, ánh mắt khê động, đột nhiên lão đảo bả nhào về phía một nữ tử đang cầm chuông trống trong tay, bởi vì say nên lực đạo của y cũng không có chừng mực, dưới cơn va chạm đó, nàng kia kinh hô một tiếng liền ngã nhào trên mặt đất, chuông trống tuột ra khỏi tay, Sí Nguyệt mang theo nụ cười ngốc nghếch ở trên mặt, đưa tay qua tính đỡ lấy nàng, lại không cẩn thận mà giẫm lên chiếc chuông trống nọ, chỉ nghe vài tiếng leng keng rôm rốp nhỏ vang lên, chuông trống bằng gỗ liền bị vỡ thành năm mảnh, một tia sáng bạc chợt lóe, ẩn trong đồng gỗ vụn kia là một thanh chủy thủ sắc bén!

Mọi người trong đại điện đều kinh sợ, Đại vương là người phản ứng trước tiên, phần nộ vỗ bàn quát một tiếng: “Người đâu! Bắt lấy thích khách!”

Thủ vệ ngoài điện vừa nghe đã dũng mãnh tiến vào, triều thần tụ lại hộ chúa, không mất bao lâu đã bắt trời được nàng vũ nữ kia, Chu Cẩm Văn vừa sợ vừa tức, nói: “Hoàng huynh, đây có lẽ chính là dư đảng của Chu Lận!”

Tình hình đang vui vẻ đột nhiên sinh ra biến cố khiến Chu Cẩm Hằng cực kỳ mất hứng, hẩn bỏ ly rượu xuống, tức giận nói: “Giải ả đi!”

Sau khi thủ vệ rút ra, đám triều thần vừa nãy lo sợ không yên đã bắt đầu xúm lại nịnh nọt, người một câu ta một câu, cảm khái bệ hạ cát nhân thiên tướng, còn trong lòng thì không ngừng cảm thấy may mắn vì thích khách kia không ra tay được, nếu không thì đám người bọn họ cũng khó mà yên thân!

Chu Cẩm Hằng hỏi han các thần tử của mình cho có lệ xong, liền vô thức mà tìm kiếm bóng dáng của Sí Nguyệt, đến khi thấy được y rồi, cơn phiền muộn trong lòng thoáng chốc đã tiêu tan thành mây khói, kim lòng không được mà nở nụ cười.

Sí Nguyệt của hẩn đang tựa vào một cây cột trong chính điện, ngồi bệt xuống đất, đầu cứ gật tới gật lui, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể chìm vào mộng đẹp vậy, mặc cho cả điện huyên náo ầm ĩ cả lên, y chỉ lười biếng mà híp mắt ngồi đó, bộ dáng như chả có gì dính dáng tới y cả.

Đây là một cơ hội khó có được, vất vả lắm mới chuốc say được y, sao có thể để y chuồn mất khỏi tay mình nữa chứ?

Chu Cẩm Hằng đưa tay dừng lại tiếng huyên náo của mọi người, giọng giọng nói: “Người đâu, diu Hoài Ninh vương xuống nghỉ ngơi!”

Một vài thái giám liền đi tới nâng Sí Nguyệt đang say túy lúy đi ra ngoài, Chu Cẩm Hằng thở phào một hơi, nói vài câu trấn an quần thần xong, liền lệnh cho bọn họ giải tán, lúc này đại thái giám Bảo Thụy mới đi tới bẩm báo lại, nói là Hoài Ninh vương đã được an trí ở bên trong nội điện.

Chu Cẩm Hằng cười càng thêm khoái trá, nhanh chóng đi về phía nội điện.

Sí Nguyệt nằm ở trên giường, hai mày nhíu lại, tựa hồ ngủ không được thoải mái cho lắm, một vài cung nữ đang giúp y lau mặt, thấy Hoàng đế giá lâm, liền vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Chu Cẩm Hằng vung tay đuổi các nàng đi, ngay cả Bảo Thụy cũng đá ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Hẩn ngồi ở bên giường, đưa tay phủ lên gương mặt của đối phương, nhỏ giọng lầm bầm: “Sí Nguyệt, người làm trăm muốn người đến phát điên đi được...”

Mới vừa rồi lúc ở trong yến tiệc, hẩn không có uống nhiều, nhưng lại cảm thấy mình chưa bao giờ say ngắt ngay đến vậy, thậm chí còn có một loại điên cuồng của tuổi trẻ bắt đầu sôi sục lên trong lòng, khiến hẩn

chẳng thể nào ngồi yên, chỉ hận không thể ở trước mặt bá quan văn võ trong triều mà lấy ôm người này vào lòng, làm bình ổn lại những tiếc nuối của bảy năm qua.

“Người đã cứu trăm mạng, người nói xem trăm phải thưởng người như thế nào đây?”

Ngón tay dán sát vào làn da ấm áp trơn mịn của đối phương, dưới ánh nến lấp lánh ở trong phòng, gương mặt như ngọc ngà kia vì say rượu mà vẫn ửng hồng như trước, đặc biệt khiến người động tâm.

Bàn tay Chu Cẩm Hằng lần xuống dưới, cởi vạt áo Sí Nguyệt ra, hô hấp của y có vẻ như đã thông thuận hơn một chút, hai hàng lông mày liền giãn ra, tay chân thả lỏng, ngũ tạng thêm ngon giấc.

“Trăm thật muốn đem người giấu đi, để người chỉ thuộc về một mình trăm.”

Mới vừa nãy khi các thần tử của hắn cứ nhìn chăm chăm vào Sí Nguyệt, hắn khi ấy chỉ muốn móc mắt của họ ra mà thôi.

Cách một lớp vải bằng gấm, Chu Cẩm Hằng vẫn rõ ràng cảm nhận được ***g ngực rắn chắc dưới bàn tay mình, hắn thở dài, phiền muộn mà thừa nhận rằng đây không còn là thiếu niên xinh đẹp mỏng manh yếu đuối của bảy năm trước nữa, mà chính hắn, cũng không thể giống như bảy năm trước đây, khinh cường phóng tú, mặc kệ tất cả được.

Thế nhưng vì sao, cho dù là sau khi trưởng thành, thân hình cường tráng của nam tử này vẫn có thể đơn giản trêu chọc đến bộ phận cuồng dã nhất trong nội tâm hắn như thế chứ?

Y chỉ vừa mới cười một chút thôi, liền khiến hắn như bị khuynh đảo, sắc dục như thủy triều, không ngừng nổi sóng, càng không thể cứu vãn được.

“Bảy năm rồi, người có nhớ tới trăm hay không?”

Chu Cẩm Hằng như đang chìm đắm trong cơn nhu tình ấm áp mà ngọt ngào này, bị chính những hồi ức khó quên của mình làm cho cảm động, thậm chí còn thấy viền mắt có chút nóng lên, điều này khiến cho một người hiếm khi biểu lộ tình cảm như Minh Hân để cảm thấy xấu hổ, may là trong phòng không có ai khác, mà Sí Nguyệt thì say đến bất tỉnh nhân sự.

“Trăm cho rằng, cả đời này chúng ta khó có thể gặp lại được, dù có tiếc nuối thì như thế nào chứ? Không nghĩ tới hôm nay còn có thể... Để trăm thân cận người như vậy.”

Bảy năm trước Sí Nguyệt bỏ đi, hắn thẹn quá thành giận, nộ khí bùng bùng, thế nhưng hắn lại chẳng thể làm được gì, cho dù hắn có là Hoàng đế đi nữa, cũng không thể chỉ vì muốn có được mỹ nhân mà khơi mào khói lửa chiến tranh, đem giang sơn xã tắc ra để đánh cược được.

Cũng bởi vì hắn là Hoàng đế, mới có rất nhiều chuyện phải thân bất do kỷ, thế nhưng nếu hắn không phải là Hoàng đế, vậy thì làm sao có thể có được một đoạn tình duyên mong manh ngắn ngủi với Sí Nguyệt được cơ chứ?

Bảy năm trước, hạt mầm tình ái của y chỉ mới nhú, vẫn còn tính tính mê mê, hôm nay y đã thành niên rồi, lại còn phong thần tuấn mỹ như thế, chỉ e sẽ khiến không ít thiếu nữ phải mê muội, cũng chẳng biết cái người thoát nhìn lạnh lùng vô tình như y liệu có thể nhiệt tình như lửa mỗi khi đối mặt với ý trung nhân hay không.

Nghĩ tới đây, trong lòng Chu Cẩm Hằng lại bắt đầu có chút chua xót ghen tỵ, hắn lắc lắc đầu, bắt buộc chính mình đừng có sản sinh ra cái loại tâm tình sầu não như oán phụ như vậy nữa, vô luận là như thế nào, mỹ nhân kiệt ngạo khó thuần này rốt cuộc cũng đã trở về trong tay mình rồi đấy thôi.

“Người đã tới đây, có lẽ đó chính là ý chỉ của ông trời, muốn thành toàn cho những tiếc nuối của trăm nhiều năm qua a...”

Chu Cẩm Hằng cúi người xuống, mặc dù lý trí còn sót lại không ngừng nhắc nhở hắn phải ngừng tay, thế nhưng hắn thật sự không thể quản được nhiều như vậy, hắn bây giờ như điên như cuồng mà muốn có được Sí Nguyệt, loại chấp niệm này tựa như một loại giày vò, khiến hắn mỗi giây mỗi phút đều như đang ở trong chảo dầu sôi, vô cùng nóng ruột vô cùng đau đớn, chỉ khi nào được như ý nguyện rồi mới có thể khiến hắn giải thoát khỏi cơn thống khổ không thể nói thành lời này mà thôi.

Ngay khi bờ môi của hắn sắp chạm vào Sí Nguyệt, ngoài điện đột nhiên vang lên thanh âm của Bảo Thụy: “Khởi bẩm bệ hạ, Đại vương cầu kiến!”

Bầu không khí ái muội kiểu diễm tràn ngập trong phòng thoáng chốc đã tan biến hết, Chu Cẩm Hằng như sắp bốc hỏa tới nơi, vỗ một cái lên mép giường, vỗ mạnh tới nỗi cả chiếc giường lớn đều run lên.

Tại sao lại là y chứ!?

—

7. Chương 7

Chu Cẩm Văn đứng ngoài hành lang mà gấp đến độ xoay mòng mòng, mới vừa rồi y bị người của Hình bộ quần lấy hỏi cái này hỏi cái kia, thật vất vả mới thoát thân ra được, liền nhanh chóng chạy tới nội điện như lửa sắp cháy đến nơi rồi, dọc đường đi cứ khẩn cầu ông trời phù hộ cho hoàng huynh y đừng làm ra chuyện gì quá lỗ, tính tình của Sí Nguyệt nọ không dễ chơi đâu!

Chạy tới mới phát hiện cửa điện đã đóng chặt, cung nữ thái giám đều bị đuổi ra ngoài, lòng y trầm xuống, thái dương bắt đầu đổ mồ hôi, cuối cùng mới hạ quyết tâm, cho dù có bị hoàng huynh mắng đến cầu huyết lâm đầu* đi nữa cũng phải phá hư chuyện tốt của hắn mới được.

(* Cầu huyết lâm đầu: Theo mê tín dị đoan trước đây, nếu hắt cầu huyết (máu chó) lên đầu yêu quái thì sẽ làm cho yêu pháp mất tác dụng. Về sau được dùng để tả sự mắng chửi rất hung dữ khiến cho người bị chửi giống như yêu quái bị hắt cầu huyết lên đầu vậy, không có cách gì chống đỡ, bất lực không làm gì được.

Đại ca, người nhất định phải thông cảm cho nỗi khổ tâm của thần đệ a!

“Tới đây!”

Thật đáng mừng, đại ca của y tuy rằng tức giận thế nhưng cũng không có nhốt y ở bên ngoài, Chu Cẩm Văn lau mồ hôi trên trán, dè dè dặt dặt đẩy cửa ra, giống hệt như mấy gã ăn trộm đang rón ra rón rén bước qua bậc cửa, một bên âm thầm kêu khổ không ngớt, một bên đóng sầm cửa lại rồi phi thẳng vào trong phòng —

“Hoàng huynh!”

Thấy hoàng huynh nhà mình vẫn còn quần áo chỉnh tề, mà vạt áo của Sí Nguyệt chỉ hơi hở hở, tảng đá bị nghẹn trong họng của Chu Cẩm Văn như được trút xuống, hoàn hảo hoàn hảo, xem ra y tới cũng đúng lúc.

Minh Hân để gát gao chau mày, hung hăng trừng mắt nhìn y, hỏi: “Người tới đây làm cái gì?”

“Hoàng huynh, thần đệ có một câu không nói không được.” Chu Cẩm Văn kiên trì đối diện với ánh mắt của đại ca, ra lệnh cho bản thân đừng chỉ vì mới bị hắn dọa một chút đã sợ sệt đến mức không đứng vững.

“Ngày mai lâm triều rồi nói!” Chu Cẩm Hằng không nhịn được nữa mà phát phát tay, đuổi y đi như đuổi ruồi vậy, Chu Cẩm Văn bày ra vẻ mặt cầu xin của mình, run giọng nói: “Đến lúc đó thì đã xảy ra sai lầm lớn rồi, có muốn nói gì cũng muộn a hoàng huynh!”

“To gan!” Chu Cẩm Văn quát lớn, “Người xem trẫm là loại hôn quân, biết rõ bản thân làm sai nhưng vẫn khăng khăng cố chấp hay sao?”

Lúc người không quản được nửa thân dưới của mình thì quả thật rất giống hôn quân mà. Chu Cẩm Văn cố gắng nuốt lại lời nói này vào bụng, sờ sờ cổ mình, để khỏi phải trở thành một con quỷ chết oan vì dám mạo phạm thánh thượng, y đành chọn cách nói ôn hòa để khuyên giải đại ca nhà mình: “Hoàng huynh, ta biết người đối với Sí Nguyệt tình cũ khó phai, thế nhưng trước đây khác hôm nay khác, y bây giờ chính là Hoài Ninh vương dưới một người trên vạn người, sự tình liên quan đến quốc thể, xin hoàng huynh nghĩ lại a!”

Chu Cẩm Hằng hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu sang nhìn Sí Nguyệt, vỗ nhẹ vài cái, kêu: “Sí Nguyệt, Sí Nguyệt!”

Đối phương chỉ ư ư vài tiếng trong cổ họng, liền xoay người vào trong, say ngủ y hệt như người chết, Chu Cẩm Hằng lúc này mới yên lòng, lại quay sang trừng đê đê nhà mình, không vui nói: “Say rượu rồi thì không làm chủ được, cũng đâu phải chuyện gì ghê gớm lắm đâu, y thân là nam tử hán, làm sao có thể đi khắp nơi kể cho người ta nghe cái loại chuyện này được?”

Nam nhân nha, dù có ngủ thì sao nào? Chưa đánh cho rớt quai hàm nôn ra máu là may rồi, liệu mạng gạt người còn không kịp, sao có thể dễ dàng để cho người ta lấy mình ra đùa giỡn chứ?

“Đại ca, nghe một lời của thần đệ đi!” Chu Cẩm Văn rất muốn khóc, đối với vị hoàng huynh bị tình trùng xông não này đã không thể nói lý được nữa rồi, y cảm thấy nếu như cứ tiếp tục như vậy thì chắc y sẽ không nhìn được mà tạo phản mất, “Cho dù là Sí Nguyệt ngại thể diện mà không làm ầm lên, thế nhưng tính tình y dữ tợn như lửa, sao có thể dễ dàng chịu khuất nhục được chứ? Đến lúc đó chỉ e trong lúc xung động sẽ gây bất lợi cho hoàng huynh, võ công của y cao cường, vạn nhất làm tổn thương tới long thể... Sự tình trọng đại như thế, thần đệ không thể không ý kiến được.”

Chu Cẩm Hằng khê giật mình, bộ não cuồng nhiệt khi nãy cũng đã thanh tỉnh không ít, bắt đầu suy nghĩ đến khả năng này, càng nghĩ càng cảm thấy sợ, cũng may là Chu Cẩm Văn tới kịp lúc, nếu không thì đã không thể quay đầu lại được rồi.

Nam nhân phong lưu không ảnh hưởng đến đại cục, mà cái chuyện sau khi say rượu rồi làm bừa cũng là lẽ đương nhiên thôi, thế nhưng chẳng có ai muốn mình sau một đêm vui sướng thì bị người ta cầm dao chặt mình thành tám khúc cả, hẳn biết võ công của Sí Nguyệt không tồi chút nào, đây chính là người đã đóng Chu Lận lên cây một cách dã man a!

Chu Cẩm Văn quan sát sắc mặt hắn, phát hiện ra vẻ mặt của hoàng huynh đã bắt đầu dịu xuống rồi, trong mắt cũng không còn sát khí như vừa nãy nữa, y âm thầm thở phào một hơi, lại nói: “Cái chuyện theo đuổi mỹ nhân cũng giống như là câu cá vậy, thả mồi xong thì phải kiên nhẫn đợi chờ, cần phải có bản lĩnh mài nước* a, nóng ruột quá là không ăn đậu hủ được đâu.”

(*) Mài nước: bình thường khi mài cái gì đó thì cho nước vào để dễ mài. Ý ở đây là phải có kiên nhẫn lâu, giống nước chảy đá mòn.

Minh Hân để quả thật chẳng có chút kinh nghiệm theo đuổi mỹ nhân gì cả, từ trước đến nay đều là hàng vạn hàng nghìn người đẹp cầu mong hắn liếc mắt nhìn dù chỉ là một chút, duy nhất có một lần hắn chủ động sản sinh ra ý niệm muốn chinh phục trong đầu là vào bảy năm trước, đã vậy còn chưa làm được gì thì người ta đã chạy mất rồi, cũng khó trách hắn canh cánh trong lòng mãi.

Chu Cẩm Văn biết vị đại ca này của mình có đôi khi rất là không biết phân rõ phải trái, lại càng không bao giờ chịu nhận là bản thân hắn sai, bất quá hẳn sẽ không háo sắc đến độ ngay cả mạng sống cũng không cần, có lẽ cũng còn tùy vào mức độ nặng nhẹ của nó nữa.

“Hoàng huynh cũng đã chờ bảy năm rồi, cần gì phải nóng lòng nhất thời chứ?” Mặc kệ nói như thế nào, việc cấp bách nhất bây giờ là bịa ra một cái đạo lý thật lớn, để cho hoàng huynh bỏ cái ý nghĩ thừa dịp người ta say rượu mà chiếm tiện nghi đi, chờ Sí Nguyệt tỉnh rượu rồi thì mình sẽ nhanh chóng tiễn y về nước, đến lúc đó cho dù hoàng huynh có phần nộ đi nữa, cũng không thể nào đổ lên đầu mình được, hưởng hồ vua của một nước chỉ vì không chiếm đoạt được một nam nhân đang say ngủ mà tức giận, loại chuyện này sao có thể để người ngoài biết được chứ?

Cả hai đều là những nhân vật không thể đắc tội, Đại vương hẳn đây bị kẹp ở giữa thật sự là chịu đựng không ít mà, thật muốn vỗ ngực dậm chân hỏi trời xanh, ông trời nha, người vì sao cứ muốn để cho hai kẻ oan gia này gặp nhau mãi vậy hở?!

Mà tính tình hư hỏng của hai người họ cũng là vì được cưng chiều quá mức mà ra cả, một khi đã đối chọi gay gắt không khoan nhượng rồi thì những người như y đây đích thị là cá trong chậu* a!

(*) Cá trong chậu: ý chỉ người vô tội gặp tai họa.

Chu Cẩm Hằng nhìn vẻ mặt của đệ đệ mình gấp đến cùng cực, ngữ khí cũng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều, nói: “Người nói đúng, là do trẫm quá xung động rồi.”

Đại vương điện hạ cảm động đến mức hầu như muốn trào nước mắt, một câu “Ngô hoàng anh minh” còn chưa kịp nói ra, đã bị câu tiếp theo của đối phương làm cho nghẹn đến thở không ra hơi rồi, chỉ thấy Chu Cẩm Hằng nở nụ cười như trong lòng đã có dự tính, nói: “Đưa hái xanh thì không ngọt, nếu có thể khiến y chủ động hiến thân cho trẫm, đến lúc đó trẫm không những không phải mang danh háo sắc, lại còn có thể thỏa mãn tâm nguyện của mình, chẳng phải là quá hoàn mỹ ư?” (Cái triệu chứng này của anh gọi là CDSHT – cuồng *** sinh hoang tưởng ;____;))

Chu Cẩm Văn há hốc mồm, giống như một con cá bị mắc cạn mà ngậy ngốc nhìn đại ca nhà y, trong lòng bi thương ai thán đến tận trời: Ông trời oiiii, cầu người khiến đại ca của ta thanh tỉnh, thanh tỉnh lại đi!!

“Đại ca... Hoà Ninh vương y... Không giống như... Người dễ thu phục a...” Y gian nan nói lời này ra khỏi miệng, cũng không dám nói thẳng ra là hoàng huynh người bớt mơ mộng đi, còn Chu Cẩm Hằng thì lại cảm thấy lời nói dong dài của y phiền muốn chết, phát phát tay, nói: “Trẫm tự có biện pháp khiến y thần phục, người cũng đừng hao tổn tâm trí vào chuyện này nữa, trời không còn sớm, lui ra đi.”

“Thế nhưng...” Y có thể không quan tâm sao? Chu Cẩm Văn hiện tại rất hối hận với cái quyết định mời mọc Sí Nguyệt về kinh với mình khi đó, vốn là muốn tìm người gánh vác trách nhiệm thay mình, có ai ngờ đầu hoàng huynh lại đột nhiên phát cuồng chứ.

“Người mà còn nói thêm câu nào nữa, trẫm cho người khâu miệng người lại đó.” Chu Cẩm Hằng không nói nhiều nữa, trực tiếp đẩy y ra khỏi cửa, “Người đầu, hộ tống Đại vương hồi phủ!”

Chu Cẩm Văn không dám trái lời hần, lo lo lắng lắng, cứ đi được ba bước là lại ngoảnh đầu nhìn, Minh Hân để thấy y đã đi xa, môi liền nở nụ cười, vui vui vẻ vẻ xoay người lại đi tìm mỹ nhân của hần.

Vừa mới bước qua cửa, không ngờ lại va phải một người, Chu Cẩm Hằng đầu tiên là giật mình một cái, đợi đến khi thấy rõ đối phương là ai rồi, cả người hần như đều nhũn ra, vô lực tựa vào khung cửa, ngay cả nói cũng không nói được.

Sí Nguyệt chẳng biết đã tỉnh lại tự bao giờ, phát quan được tháo xuống, tóc dài xõa tung ở sau lưng, vạt áo nửa kín nửa hở, mang theo một thân mùi nhác phong tình, Chu Cẩm Hằng nhưng lại không có tâm tình đầu mà thường thức, đầu óc hỗn loạn của hần bây giờ chỉ muốn biết một việc: mấy lời khi nãy hần nói, y nghe được nhiều hay ít a?

Thật sự là sơ suất mà, nếu như những lời hần nói với Chu Cẩm Văn vừa rồi đều bị Sí Nguyệt nghe thấy được, vậy thì cái chiêu chân thành thâm tình của hần sao còn dùng được nữa đây?

“Sí Nguyệt... Người, người tỉnh?” Chu Cẩm Hằng có chút cà lăm, đáng ghét thật, người này làm thế nào mà lớn lên còn cao hơn cả mình nữa vậy nè?

“Ừm.” Sí Nguyệt miễn cưỡng lên tiếng, tựa tiểu phi tiểu, thanh âm do còn mang theo vài phần men say mà đặc biệt dụ người, khiến trong lòng Chu Cẩm Hằng như đang bị vuốt mèo gãi gãi một trận, ngứa ngứa tê tê đến khó chịu.

“Sắc trời đã tối rồi, đêm nay ở lại trong cung đi.” Tuy rằng đôi mắt sáng rực của đối phương khiến hần cảm thấy chột dạ, bất quá Chu Cẩm Hằng cũng chẳng kiêng nể gì nhiều, ổn định tinh thần xong, liền nở một nụ cười tao nhã, “Những người theo người đến đây trẫm cũng sẽ phái người an trí.”

Sí Nguyệt xùy cười một tiếng, vươn tay chống lên khung cửa, thân thể nghiêng về phía trước, vậy Minh Hân để ở trước người mình, nửa thật nửa giả mà nói: “Làm phiền bệ hạ tự tay hầu hạ, tiểu vương hổ thẹn không dám nhận a.”

“Người...” Chu Cẩm Hằng cảm thấy mình như đang bị đối phương chế giễu, thế nhưng làm sao có thể so đo với một kẻ say rượu được chứ? Hần nhích người về sau một chút, lưng liền chạm vào khung cửa, muốn lui lại không thể lui được, mà Sí Nguyệt thì càng ngày càng tiến tới gần, gió đêm thổi tung mái tóc dài của y khiến nó nhẹ nhàng phát qua bên má, Chu Cẩm Hằng mềm nhũn cả người, hoàn toàn chìm đắm trong bầu không khí ái muội này.

Sí Nguyệt cúi đầu, nhìn Chu Cẩm Hằng thật sâu, trong cặp mắt đen như lấp lánh ánh sáng khiến tim người phải loạn nhịp, dưới ánh nhìn chăm chú như thế này, Minh Hân để cảm thấy thân thể bắt đầu phát nhiệt, hôn vĩa đều mất hết, chẳng biết đã bay về phương nào rồi.

“Sí Nguyệt...” Hân nghe thấy âm thanh của mình vượt ra khỏi cổ họng, khàn khàn khó phân, mang theo vài phần lưu luyến cùng với vô tận mê hoặc.

Sí Nguyệt đột nhiên nhíu nhíu mày, vươn tay xoa hai gò má của đối phương, ngón cái lơ đãng lướt qua cặp môi hồng đang hé mở nọ, lưu lại một luồng hơi nóng như muốn thiêu đốt cả người.

Y nhìn gương mặt ngạo mạn, anh tuấn, luôn được nâng niu từ nhỏ này, nhìn đôi mắt lúc nào cũng toát lên một chút vẻ đặc ý, luôn tự cho là đã nắm chắc phần thắng ấy, nhìn Minh Hân để cao cao tại thượng đang ở dưới những vuốt ve của mình mà rối loạn hô hấp, thần sắc như ngọn sóng tình triều, đột nhiên có chút mê muội mà nheo nheo hai mắt lại, hai hàng lông mày càng nhíu chặt hơn.

“Sí Nguyệt?” Chu Cẩm Hằng không giải thích được, hân cho rằng Sí Nguyệt đã bị mình mê hoặc rồi, chẳng lẽ kể tiếp không phải sẽ là cởi quần cởi áo, cùng nhau mây mưa hoan lạc một phen sao? Vì sao đối phương lại lộ ra cái vẻ mặt phiền não khiến người ta không thể lý giải được thế kia?

Sí Nguyệt rút tay về, đứng thẳng người dậy, cái loại cảm giác áp bách khiến Minh Hân để suýt nữa không thở nổi kia bỗng nhiên tan biến hết, thay vào đó là một loại cảm giác mát mát khó hiểu — cái tư vị này đại khái cũng giống như là đã đưa một miếng thịt vịt thơm ngon được nấu chín đến bên môi rồi mà còn bị rút ra khỏi đũa vậy.

“Bệ hạ.” Trên mặt Sí Nguyệt mang theo một nụ cười trào phúng, không nhanh không chậm nói: “Người thật đúng là khiến cho người ta cảm thấy chán ghét.”

“To gan!” Chu Cẩm Hằng thiếu chút nữa đã nhảy căng lên, chỉ cảm thấy có một luồng nhiệt khí xông thẳng lên não, kích động đến nỗi thái dương của hân như phình to ra, gương mặt đoan chính nhã nhặn tức giận đến đỏ bừng, đẩy Sí Nguyệt ra một cái, quát khê nói: “Người dám nói lời này với trẫm sao!?”

Sí Nguyệt cười cười giống như là mèo đang vờn chuột, nói: “Tiểu vương vô lễ, thỉnh bệ hạ giáng tội.”

Chu Cẩm Hằng hít sâu một hơi, tìm lại sự lãnh tĩnh cùng uy nghiêm thường ngày của một Đế vương, ngẩng mặt lên khiển trách: “Người uống say, trẫm có thể bỏ qua lần này cho người.”

Hân sai rồi, hân không nên cho rằng chuốc say Sí Nguyệt là có thể mặc hân thao túng, cái tên không biết tốt xấu này khi tỉnh táo thì còn biết cấp bậc lễ nghĩa, lúc say rồi thì chỉ biết khiến người ta tức đến ***g lộn lên mà thôi.

“Huống hồ người có công cứu giá, sao trẫm có thể nhẫn tâm phạt người được?” Nghĩ đến cảnh tượng vừa nãy trong yến tiệc, ngữ khí của Chu Cẩm Hằng không khỏi ôn hòa trở lại, Sí Nguyệt chịu vì hân mà làm trò trước mặt mọi người, vậy chứng minh là trong lòng y còn có mình, đúng không?

Sí Nguyệt ha ha cười, nói: “Ta không phải vì cứu người, chỉ là không muốn gây thêm phiền phức cho mình mà thôi.”

Trường hợp lúc đó, đừng nói là để thích khách thực hiện được ý đồ, chỉ cần ả nữ nhân kia rút dao ra làm kinh hách Hoàng đế thôi, thì tất cả mọi người ở đó đều phải gánh chịu hậu quả, mà người làm khách như y đây chỉ sợ cũng đừng hòng bình an trở ra.

Chu Cẩm Hằng liên tục bị nhục nhã như vậy, cho dù tính tình có tốt đến đâu cũng gần như bị phá cho hỏng hết, mắt thấy gương mặt của hân đã lúc xanh lúc trắng, đang chuẩn bị nổi quạu lên, Sí Nguyệt đương nhiên sẽ không ngốc đến nỗi ở lại mặc cho hân mắng chửi, lập tức thì lễ nói: “Thời gian không còn sớm nữa, tiểu vương xin cáo lui.”

Nói xong, phỉ phỉ tay áo vài cái liền đi ra ngoài, chưa đi được bao nhiêu bước, phía sau liền vang lên thanh âm đang cực lực kiềm chế lửa giận của Minh Hân đế: “Chờ một chút!”

Sí Nguyệt dừng bước, cũng chẳng thèm quay đầu lại, nhàn nhạt hỏi: “Bệ hạ còn gì phân phó?”

“Người...” Thanh âm của Chu Cẩm Hằng như mang theo đốm lửa, “Người thật sự say?”

Trong mắt Sí Nguyệt thoáng hiện lên ý cười, đáp lại hần một câu trả lời có lẽ đến cực điểm: “Người nghĩ sao?”

Nhìn bóng lưng của y dần dần tan biến trong bóng đêm, Chu Cẩm Hằng rốt cuộc cũng không thể nhịn được nữa, vỗ một chưởng lên khung cửa.

Mà thật ra hần cũng đâu có võ công đâu, cho nên khung cửa chẳng sút mẻ miếng nào cả, ngược lại bàn tay rồng quý báu của hần bị sưng hết vài ngày, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ hận không thể nghiền Sí Nguyệt ra thành tro bụi.

+++

“Ta nói a, người chừng nào mới chịu khởi hành về nước thế?”

Ba ngày sau, Chu Cẩm Văn thật vất vả mới có thể xử xong được vụ án của thích khách hôm yến tiệc lần trước, lập tức chạy tới biệt quán của Sí Nguyệt, cũng chưa kịp hàn huyên đôi ba câu đã đi thẳng vào vấn đề.

Sí Nguyệt đang ở trong hậu hoa viên uống rượu ngắm hoa phơi nắng, cười dài mà mời Chu Cẩm Văn tới ngồi chung, nói: “Một đường chạy xe mệt nhọc tới kinh thành, cho dù là ta có không mệt đi nữa, cũng phải để bọn thủ hạ nghỉ ngơi vài ngày chứ.”

Huống hồ Sí Nguyệt cảm thấy ở lại đùa với Chu Cẩm Hằng một chút cũng không tồi, thật muốn nhìn hình dạng người nọ tức giận đến dậm chân mà chẳng thể làm được gì a!

“Ai~ người đừng nên nhất thời hồ đồ mà chịu thiệt thòi như vậy.” Chu Cẩm Văn ngồi xuống uống ngay chén trà, có một thị nữ gần đó nhanh nhẹn chạy tới quạt quạt cho y, còn dâng khăn tay lau mồ hôi lấm tấm trên mặt Đại vương diện hạ, hầu hạ thật cẩn thận.

“Ta thiệt thòi cái gì?” Sí Nguyệt lười biếng nâng chén rượu lên, nhướn nhướn mày nhìn Chu Cẩm Văn, “Người a, luôn thích lo chuyện bao đồng như vậy.”

Trước khác nay khác, Sí Nguyệt y bây giờ đâu còn là thiếu niên yếu đuối như chim sợ cành cong khi xưa đâu chứ.

Chu Cẩm Văn nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Sí Nguyệt, bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu, cho thị nữ lui ra, hạ giọng nói: “Người đừng khinh thường, bệ hạ đã hạ quyết tâm với người rồi, cho dù ta có tận lực khuyên nhủ mấy cũng không thể nào bỏ đi ý niệm trong đầu hần, để tránh sinh ra sự cố gì nữa, người tốt nhất là cứ đi đi.”

Sí Nguyệt nhìn chằm chằm vào cây sơn trà đang nở rộ ở ngoài sân, cười nói: “Đi? Ta còn chưa có chơi đủ mà.”

Mồ hôi Chu Cẩm Văn lại tiếp tục đổ xuống, giống như có ai đó đang chia một mũi dao sau lưng y vậy, hết lòng khuyên nhủ: “Người không nên chọc giận hoàng huynh của ta a, ta sợ tới cuối cùng... Sẽ là lưỡng bại câu thương đó!”

Sí Nguyệt quay sang nhìn y, bỗng lộ ra thần sắc như bưng tỉnh đại ngộ, hỏi ngược lại: “Người nghĩ ta với hần đang tranh đua với nhau sao?”

“Chẳng lẽ không đúng à?” Chu Cẩm Văn chống khuỷu tay ở trên bàn đá, mệt mỏi xoa xoa hai bên thái dương đang âm ỷ đau nhức của mình, “Ta thấy trong kinh thành này chẳng có cái gì đáng giá để người phải lưu luyến cả.”

Không có sao? Sí Nguyệt có chút buồn vô cớ, trầm mặc chỉ trong chốc lát, than thở: “Người nói đúng, là ta đã hành động theo cảm tính rồi.”

Còn hơn năm đó chỉ một giây thôi cũng chẳng muốn ở lại, lúc này đây lại dây dây dưa dưa không chịu về, vô luận là có xuất phát từ bất kỳ lý do nào đi nữa, chung quy vẫn không thoát được hai chữ tư tâm, đặc biệt là sau khi Sí Nguyệt biết tà tâm của Chu Cẩm Hằng vẫn chưa hết, lại càng sản sinh ra một loại thích thú vì được chơi đùa với lửa.

“Người cũng biết đấy, hoàng huynh của ta từ trước tới nay chưa bao giờ gặp thất bại, muốn cái gì liền có cái đó, duy chỉ có việc thu phục người là thành công đã trảng mà thôi.” Chu Cẩm Văn nhìn xung quanh một lúc, phát hiện mọi người đều đã lui ra xa rồi, mới yên lòng tiếp tục việc nói xấu Minh Hân đế, “Hoàn

toàn là vì được nuông chiều quá mà hư hỏng, người cần gì phải ăn theo hấn chứ? Cứ né né tránh tránh để nhường hấn đi, nếu sau này gây họa thật rồi thì khó mà gặp lại nhau a.”

Sí Nguyệt đưa tay nhón lấy một bông hoa đang lất phất rơi xuống, nhắm mắt lại khế ngửi mùi hương nồng nàn của nó, ánh dương quang chiếu vào gương mặt y, khiến cho cả người và hoa đều tỏa ra quang mang rực rỡ, Chu Cẩm Văn nhìn thấy mà còn có vài phần mê muội, rốt cuộc cũng lý giải được vài phần si niệm của hoàng huynh nhà mình.

Mỹ nhân như thế, ai mà không muốn ôm vào lòng? Thế nhưng Sí Nguyệt lại không thể động vào được, y không dịu dàng như nước, cũng không biết ngoan ngoãn phục tùng, hoàn toàn không thể so sánh với những mỹ nhân tầm thường trong hậu cung ngày ngày chờ đợi Quân vương lâm hạnh — hoa đẹp tuy nhiều gai, nhưng nếu dốc lòng chăm sóc thì cũng có ngày kết trái, còn người trước mặt mình đây rõ ràng là một ngọn lửa mãnh liệt, chỉ cần lại gần sẽ khiến người ta đau mắt vì chói lóa, mà chạm vào rồi thì chỉ có nước biến thành tro mà thôi. Chu Cẩm Hằng vậy mà lại sinh ra dục niệm với người như vậy, thế thì chẳng khác nào là tự lấy đá bỏ xuống chân mình.

“Mà dù sao đi nữa... Người cũng rất ghét hoàng huynh của ta đúng không?” Chu Cẩm Văn thấy y không nói lời nào, lại dè dè dặt dặt hỏi.

Sí Nguyệt bị hỏi tới, mở hai mắt ra, thần tình có chút hoang mang bối rối, thấp giọng nói: “Có thể vậy.”

Y hấn là phải ghét Chu Cẩm Hằng lắm, cái tên nam nhân luôn ích kỷ tự phụ, tự cho mình là đúng kia, cái tên nam nhân mà lúc nào cũng muốn người khác cuồng dại vì hấn, trong khi hấn thì chỉ muốn vui đùa nhất thời, cái tên nam nhân luôn miệng nói lời dối trá nhưng lại không cho người khác được phép nghi ngờ, thế nhưng vì sao càng ghét hấn, lại càng không kìm lòng được mà muốn trêu đùa hấn như vậy chứ? Chỉ là bởi vì nhìn hình dạng hấn mưu tính thất bại mà thấy thú vị sao? Hay vẫn là do mình không cam lòng vì đã từng dây dưa với loại người như vậy?

Sí Nguyệt thở dài, dùng cặp mắt trong veo nhìn Chu Cẩm Văn, thì thào tự nói: “Ta cũng không biết nữa, có lẽ nói cho cùng, chính là không cam lòng đi.”

Không cam lòng vì mỗi tình đầu thời niên thiếu của mình lại là một kẻ vô tâm vô phé như vậy, khiến y mỗi lần thấy cái dáng vẻ tràn ngập nhu tình đó của Chu Cẩm Hằng là lại phát hỏa lên, rất muốn tạt vào mặt hấn một chậu nước lạnh, khiến hấn đừng có tự mình đa tình nữa.

Nếu không phải ghét hấn, hà tất phải nhục nhã hấn như vậy? Mà nếu chỉ có ghét không thôi, Sí Nguyệt căn bản sẽ không có kiên nhẫn để mà gặp mặt hấn.

Rốt cuộc thì cảm giác đối với Chu Cẩm Hằng là thế nào, bản thân Sí Nguyệt cũng không rõ được, nhớ lại đêm hôm đó, trong nháy mắt khi ngón tay mình sờ trên đôi môi người kia, Sí Nguyệt gần như là không kìm lòng được, suýt nữa đã quên mất kẻ trước mặt không chỉ là một Đế vương chí cao vô thượng, mà còn là một tên hỗn đản không biết xấu hổ rồi.

Chu Cẩm Văn nhắc nhở y, vô luận như thế nào cũng đừng đùa tới Chu Cẩm Hằng, ngoại trừ mang đến cảm giác thích thú vì được trả thù ra, cũng chẳng còn ý nghĩa nào nữa cả, hấn không đáng để mình lãng phí thời gian ở lại đây làm loại việc buồn chán này, đường đường là Hoài Ninh vương mà chỉ bởi vì thời niên thiếu yêu nhầm người nên mới đi tranh đua với Minh Hân để, loại lý do không phóng khoáng này nói ra chẳng phải sẽ khiến người ta cười đến rụng răng sao?

“Ta phải đi rồi.” Sí Nguyệt uống cạn rượu trong ly của mình, khôi phục thần sắc bình tĩnh lạnh lùng, “Ngày mai ta sẽ vào cung chào từ biệt, mấy ngày qua đã phiền người chiếu cố.”

“Không sao không sao.” Chu Cẩm Văn như trút được gánh nặng, tuy rằng vội vã đuổi khách có hơi không hợp lẽ cho lắm, nhưng để tránh cho hoàng huynh không làm chuyện gì điên rồi, đệ đệ y đây không thể làm gì khác hơn là đứng ra thay mặt làm người ác vậy.

Người chính là như thế, trước đây cách xa nhau ngàn dặm, tuy rằng có phiền muộn tiếc nuối nhưng cũng không nhớ thương nhiều đến vậy, thế nhưng một khi đã gần đến mức có thể chạm vào nhau rồi, lại khó tránh khỏi sinh ra chút suy nghĩ không được yên thân, cảm thấy rằng nếu đã có thể chạm vào nhau rồi, không bằng cứ đưa tay ra thử thử một lần cho biết, dù sao thì thử vẫn còn hơn là không thử kia mà.

+++

Buổi sáng hôm sau, Sí Nguyệt chờ Minh Hân đế bãi triều xong liền tiến cung chào từ biệt, người kia vốn còn đang dỗi y, thế nhưng vừa nhìn thấy dung mạo tuyệt mỹ của người đẹp thì cơn tức có nhiều đến mấy cũng tiêu tắt mất, Chu Cẩm Hằng mang vẻ mặt ôn hòa mà níu níu kéo kéo một hồi, thấy y có vẻ kiên quyết, cũng liền không tốn thêm nước miếng nữa, nói: “Nếu đã như vậy, đêm nay trẫm sẽ làm tiệc tiễn biệt người ở Chi Lan cung.”

Chi Lan cung nằm ở ngoại ô kinh thành, là hành cung được xây khi Chu Cẩm Hằng còn làm Thái tử, vừa dựa vào núi lại có sông hồ ở cạnh bên, phong cảnh tuyệt đẹp hữu tình, tuy rằng hân đã lên ngôi nhưng hàng năm vẫn tới đây ở mấy ngày để nghỉ mát, vì thế nên cung nhân và hộ vệ ở nơi này cũng không dám biếng nhác khinh nhờn, đình đài lầu các cùng với hoa cỏ cây cối ở Chi Lan cung đều được chăm sóc rất tận tình, trông tinh mỹ còn hơn cả hoàng cung trang nghiêm, khiến người ta dễ dàng thả lỏng tâm tình, vui vui về về.

Mà một khi đã thả lỏng rồi, thì rất dễ gặp chuyện không may a.

Chu Cẩm Hằng có tính toán như vậy, tiệc tiễn biệt lần này chỉ có hân và Sí Nguyệt mà thôi, không những không có bá quan văn võ trong triều, mà ngày cả cái tên Chu Cẩm Văn thích quấy rối kia cũng không được chào đón, đến lúc đó ngắm hoa dưới trăng mà nâng ly nói lời vui vẻ, nếu chưa thỏa mãn thì cùng nhau ngủ một giường cũng là lẽ đương nhiên, mà nếu trong lúc say rượu ý loạn tình mê thì lại càng thuận lợi hơn nữa.

Về phần sau khi thanh tỉnh Sí Nguyệt sẽ dùng loại thủ đoạn nào để trả thù, Chu Cẩm Hằng cũng đã làm chút phòng bị rồi, không chỉ triệt để dẹp hết tất cả những vật có góc nhọn trong tầm cung Chi Lan điện, ngay cả thủ vệ cũng đuổi ra ngoài hết, miễn cho Sí Nguyệt dưới cơn nóng giận đoạt lấy kiếm của bọn họ mà đả thương người ta.

Đương nhiên, kỳ thực Chu Cẩm Hằng cũng chẳng muốn ở lại để đối mặt với cơn giận của Sí Nguyệt làm gì, hân dự là sau khi chiếm tiện nghi con người ta xong sẽ mặc quần hồi cung ngay lập tức, vì vậy Chi Lan cung là nơi lý tưởng nhất để thực hiện ý đồ đen tối, dù sao đi nữa thì hành cung vẫn được canh phòng rất cẩn mật, Sí Nguyệt có tức giận thì cũng đâu thể làm gì được hân a? Hơn nữa y cũng đã hẹn với thuộc hạ sẽ hội hợp ngoài cổng thành vào sáng hôm sau rồi, ắt hân sẽ không vì chút “việc nhỏ” này mà làm lỡ hành trình đâu, đúng không nào? [anh đúng là đồ đê tiện bỉ ổi:)) bị đê là đáng lắm, đáng nhẽ phải bị SM nữa:))]

Ôm trong lòng mưu đồ không thể cho ai biết, Minh Hân đế vẫn giữ thái độ ôn hòa, ngay cả chuyện đối phương thất lễ với mình đêm hôm trước cũng khoan dung độ lượng chẳng thềm tính toán tới, trong bữa tiệc cứ liên tiếp mời rượu, nhẹ giọng ôn tồn, cười tươi như hoa.

Sí Nguyệt sao lại không biết hân có chủ ý gì chứ? Trong lòng không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, Chu Cẩm Hằng a Chu Cẩm Hằng, ta đã có ý muốn rút lui nhường bộ người rồi, người lại còn muốn được đăng chân lân đẳng đâu nữa sao?

Y uống nhiều rượu, cũng mời ngược lại Chu Cẩm Hằng không ít, hai người ngồi đối diện nhau trên lầu các, màn vải ở xung quanh bị gió đêm thổi tung lên, hoa rơi lả tả, trăng tròn chiếu sáng, mang lại một vị đạo yên tĩnh an tường.

Sí Nguyệt nhìn ban công dưới ánh trăng được điêu khắc chạm trổ một cách tinh tế tỉ mỉ, bóng cây cùng cánh hoa lất phất hạ xuống, trông mơ hồ như có những chú đom đóm đang bay lượn, tiếng nước chảy róc rách không xa không gần, thi thoảng còn có cả tiếng côn trùng kêu vang hòa cùng với tiếng chim hót, quả thật là khiến người ta cực kỳ thích thú.

Ở chỗ này uống rượu, đúng là một loại hưởng thụ khó có được, Sí Nguyệt hầu như là thả lỏng đề phòng, muốn dung túng chính mình sa vào trong đó — nếu như không phải cái người bên cạnh kia cứ dán sát vào y mà bắt đầu lăm lăm.

“Sí Nguyệt...” Khí tức ấm áp của Chu Cẩm Hằng phát qua gò má y, âm thanh mang theo vài phần oán giận, “Sau khi từ biệt, thư tín cũng chẳng có lấy một cái, một lòng si tâm của trẫm vậy mà lại giao cho kẻ bạc tình như người a.”

Sí Nguyệt cười nhạt trong lòng, trên mặt lại bất động thanh sắc, rũ mắt xuống, có chút xấu hổ mà nói: “Không duyên không nợ, tự đứng lại nói chuyện này để làm gì?”

Hai gò má của Sí Nguyệt bởi vì có hơi ngà ngà say mà ửng hồng, Chu Cẩm Hằng lại cho rằng y xấu hổ thật, lập tức mừng rỡ như điên, càng thêm tình tình ý ý mà cầm lấy tay y, dịu dàng nói: “Năm đó người đi rồi, trăm ngày đêm mong nhớ, không tài nào ăn uống được, còn lệnh cho Thẩm Anh Trì đưa tín vật đến cho người, lẽ nào phần chân thành ấy vẫn không thể khiến người hồi tâm chuyển ý hay sao?”

Sí Nguyệt ngây người, đối với cái tên Chu Cẩm Hằng mặt dày này thật sự là quá đủ rồi, ngay cả người mình lưỡng tình tương duyệt còn chưa có, nói gì tới hồi tâm chuyển ý chứ? Nghe hắn nói thế còn có cảm giác như chính mình mới là người bội bạc vậy!

“Bệ hạ, người e là đã say rồi?” Y nhú nhú mày, lặng lẽ hất tay Chu Cẩm Hằng ra, trong giọng nói còn có chút ý tứ cảnh cáo, vậy mà hết lần này tới lần khác đối phương cứ cho rằng y đang tình trong như đã mặt ngoài còn e, vì thế dứt khoát dùng móng rồng nắm lấy tay Sí Nguyệt, ngón tay còn sờ sảng chui vào ống tay áo người ta vuốt vuốt ve ve, mang theo mười phần khiêu khích.

“Trăm không có say, nếu có say, cũng là vì người mà say a.” Ánh mắt sáng rực của Chu Cẩm Hằng chăm chăm dõi theo Sí Nguyệt, nhãn thần ngay thẳng rõ ràng, “Trăm chưa bao giờ nhớ thương một người như vậy, trăm thậm chí còn muốn bỏ xuống vương vị mà theo người đi...”

“Bệ hạ!” Sí Nguyệt khẽ quát một tiếng, cắt đứt những lời nói xằng bậy giả dối của hắn, “Đừng bao giờ nói những lời như vừa rồi nữa, nếu bị thần tử của người nghe được, chỉ sợ là sẽ như ong vỡ tổ mà quỳ trước của cung không chịu đứng lên đây.”

Chu Cẩm Hằng thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Vì sao thân là một Đế vương không gì là không làm được, vậy mà ngay cả người mình yêu cũng không thể thân mật gần gũi chứ?”

Sí Nguyệt nhàn nhạt nở nụ cười, nói: “Bệ hạ mê muội như thế, khiến tiểu vương thấy thật có lỗi.”

Chu Cẩm Hằng nghe thế liền bắt lấy cơ hội, thanh âm mềm nhẹ ngọt ngào khiến da gà da vịt người ta đều nổi hết cả lên: “Vậy a~~ người có nguyện để cho trăm xử trí không?”

Sí Nguyệt nhẹ nhàng đẩy hắn ra, nghiêm mặt nói: “Bệ hạ đừng nên lừa mình dối người nữa, người chấp mê bất ngộ như thế, bất quá là chỉ vì năm ấy không có được ta mà thôi.”

Tam cung lục viện, có biết bao nhiêu là mỹ nhân hắn lại không để trong lòng, hết lần này tới lần khác lại liều chết dùng mọi cách để lấy lòng một người không để ý đến hắn như thế, nên nói là hắn cố chấp hay là không có tự trọng đây?

Chu Cẩm Hằng bị nói trúng tâm sự, bắt đầu cảm thấy có chút quê quê, bất quá da mặt hắn rất dày, cũng sẽ không vì vậy mà rụt rè sợ hãi, ngược lại còn giận hờn chỉ trích Sí Nguyệt: “Thâm tình hậu ý của trăm còn bị người xuyên tạc đến như vậy! Sí Nguyệt a Sí Nguyệt, người đến tội cùng muốn giẫm đạp lên chân tâm của trăm ra nông nổi nào nữa đây?”

Sí Nguyệt rung mình một cái, nhìn mu bàn tay mình đã nổi lên một tầng da gà rồi, cái tên Chu Cẩm Hằng này quả thật là một tay chơi lão luyện, nếu không phải bốn năm trước đây vô tình nghe được cuộc đối thoại của hắn và Đại vương, có lẽ y bây giờ đã tin vào những lời ngon ngọt này của hắn mất rồi!

Chu Cẩm Hằng thấy y vẫn trầm mặc, tưởng rằng y đã bị mình làm cho cảm động, vì vậy càng dịu giọng xuống, nói: “Trăm biết, với tư cách của người, tất nhiên là không có cách nào cùng trăm chấp tay đến bạc đầu được, lần này có thể cùng người uống rượu ngắm hoa đã cảm thấy như là một giấc mộng rồi, tạo hóa rất trêu người, nhất là trong chuyện này a!”

Lời hắn nói, có vài phần thật, có vài phần giả, nói xong lời cuối cùng ngay cả chính bản thân hắn cũng cảm thấy không được rõ ràng cho lắm, đã xem như là vui đùa nhất thời rồi, thế nhưng vì sao khi cảm thán tạo hóa trêu người, trong lòng bỗng dưng nổi lên niềm thương cảm chua xót khổ sở vô bờ bến như thế?

Những lời tình tứ ngọt ngào ngọt ngào này, ngay cả hắn sau khi nói xong còn thấy như thật, liệu con môi của hắn có thấy như vậy không? Có tin hay không? Sí Nguyệt cúi đầu, mi dài chớp động, che giấu đi quang mang trong hai mắt mình, đôi môi khẽ nhếch, không chịu nói ra ngay cả nửa chữ thỏa hiệp.

Người Lê quốc, đều là băng lãnh như thế sao? Phải bỏ ra bao nhiêu tâm tư mới có thể châm được nhiệt tình của y chứ?

Đợi không biết qua bao lâu, mới nghe thấy được thanh âm trầm thấp của Sí Nguyệt: “Bệ hạ, người nói những lời này, đến tột cùng là muốn làm cái gì? Thứ cho tiểu vương ngu dốt, xin bệ hạ hãy nói rõ.”

Y là đang giả ngu, hay là thật sự không hiểu được loại tình cảnh phong tình này vậy? Chút lý trí còn sót lại của Chu Cẩm Hằng nhắc nhở hắn không nên khinh địch, thế nhưng trước mặt là mỹ sắc, chút cảnh giới nhỏ bé này rất nhanh đã bị hắn vứt ra sau đầu.

“Sí Nguyệt, trẫm không cầu thiên trường địa cửu.” Hắn nắm lấy tay Sí Nguyệt, “Chỉ cầu người thành toàn cho trẫm một đêm vui vẻ khoái nhạc, để có thể giữ làm hồi ức cho quãng đời còn lại là được rồi.”

Sí Nguyệt nhắm mắt lại, hít sâu một hơi để bình phục lại cơn xung động muốn học máu ở trong lòng.

Hắn thật sự nói ra rồi! Vậy mà hắn cũng dám nói ra được! Cái hạng này... Vô liêm sỉ cỡ nào a!

Nếu như cứ mãi cùng hắn dây dưa không rõ như vậy, chính mình chắc sẽ thật sự làm ra chuyện giết vua phạm thượng mất!

“Bệ hạ.” Sí Nguyệt nhìn chằm chằm vào hai mắt của Chu Cẩm Hằng, cố gắng một lần nữa khiến cho đối phương phải biết khó mà lui, “Người yêu ta sao?”

Cho dù đã sớm biết đáp án, thế nhưng khi hỏi ra vấn đề này, Sí Nguyệt vẫn không tự chủ được mà ngưng lại hô hấp, trong lúc nhất thời tâm loạn như ma, không biết mình đang chờ mong điều gì, đến tột cùng là lời chân thật hay lời giả dối.

Chu Cẩm Hằng sững sốt một chút, lập tức trả lời như đinh đóng cột: “Trẫm làm sao mà không thương người cơ chứ? Tình ý trẫm dành cho người có thiên địa chứng giám, nhật nguyệt cũng rõ ràng, tang điền khó chuyển, thương hải khó dời a!”

Ngoài dự liệu của hắn, Sí Nguyệt sau khi nghe xong những lời tình ý nhiệt liệt mà kiên định này, chẳng những không bị cảm động đến nước mắt lưng tròng, mà trái lại còn cười ha ha, ngửa tới ngửa lui, cười đến chảy cả nước mắt.

“Sí Nguyệt!” Chu Cẩm Hằng đổi nha, không thể tin được mình nói chuyện dịu dàng ngọt ngào như thế, cái tên này không tán thưởng thì thôi, còn muốn một mực từ chối mình nữa!

Sí Nguyệt cười xong liền quay sang đối mặt với gương mặt âm trầm của Chu Cẩm Hằng, trong mắt y bỗng nhiên hiện lên một tia sáng quỷ dị, trầm giọng nói rõ từng câu từng chữ: “Được, ta thành toàn cho người.”

8. Chương 8

Cửa sổ trong tấm điện đã được đóng kín, nến đỏ trên bàn như nhỏ lệ, từng làn khói nhẹ không ngừng tản ra từ lư hương, mang theo luồng hương khí nhu hòa ấm áp.

Hai người đứng ở trước giường, biểu tình ai nấy đều có chút xấu hổ, tuy rằng lúc trước đã nghĩ ra rất nhiều tình huống rồi, thế nhưng khi đến thời điểm quan trọng thì Minh Hân để cũng còn phải có vài phần lúng túng tay chân.

Hắn nhìn khuôn mặt của Sí Nguyệt như càng thêm mị hoặc dưới ánh nến, thật sự cảm thấy có vài phần động tình, hắn nghĩ, có lẽ hắn thích Sí Nguyệt rồi, cho dù có là vua của một nước đi nữa, khi đối mặt với người mình thích cũng nên biểu hiện ôn nhu một chút, nhường nhịn một chút, đừng chỉ nghĩ đến chuyện phát tiết của bản thân không, vậy thì có khác gì một tên quý háo sắc chỉ muốn mạo phạm mỹ nhân chứ?

Hắn muốn dùng hết tất cả kinh nghiệm mình có được để khiến cho Sí Nguyệt phải hoàn toàn buông thả mà trầm luân dưới thân hắn, từ đây về sau cũng sẽ sống mãi trong cái đêm xuân ngọt ngào khó quên này.

Chu Cẩm Hằng không vội cởi y phục của cả hai, chỉ ôm lấy eo Sí Nguyệt, nghiêng người khẽ hôn lên môi y.

Vẫn mềm mại ấm áp như trong trí nhớ của hắn vậy, đánh thức cả đoạn si mê đã bị hắn chôn sâu dưới đáy lòng, Minh Hân để nhắm mắt lại, chẳng hề cưỡng dã như công thành chiếm đất mà chỉ thông thả dịu dàng mút lấy cánh môi của đối phương, khiến cho luồng nhiệt tê dại không ngừng chảy xuôi vào trong ngực, ấm áp áp, hoàn toàn vây lấy cả trái tim của hai người.

Sí Nguyệt cũng không có đáp lại hắn, chỉ thẳng người đứng đó, thần tình cổ quái, chẳng biết là đang hưởng thụ hay là chán ghét nữa.

Chu Cẩm Hằng có chút không hài lòng, nghĩ thầm trầm đã cẩn cẩn thận thận lấy lòng người như vậy rồi, người còn chưng ra cái bản mặt thế này làm cái gì hử?

Nhướng mày, đang tính cởi vạt áo của Sí Nguyệt ra, tay liền bị giữ lại, Sí Nguyệt híp mắt, hai mắt lộ ra hung quang, thấp giọng hỏi: “Người thật sự muốn ta?”

Chu Cẩm Hằng hừ lạnh một tiếng, nói: “Thế nào, người sợ?”

Sí Nguyệt nở nụ cười, cái nụ cười vừa tuyệt mỹ vừa quỷ dị này khiến nhịp tim của Chu Cẩm Hằng như ngừng đập, còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại từ trong loại mỹ cảnh như ảo mộng kia, đối phương đã ôm lấy thất lưng hắn, thẳng tay quăng hắn lên giường.

“Ui da!” May là giường đã được lót nệm mềm mại nên không làm tổn thương đến Hoàng đế bệ hạ tôn quý, Chu Cẩm Hằng đầu vầng mắt hoa mà chật vật ngồi dậy, lại bị Sí Nguyệt dùng thân ngăn chặn, người trên nắm lấy cảm hắn, ngữ khí âm trầm khiến cả người hắn đều sợ hãi: “Ta đây sẽ cho người mãn nguyện!”

Y đã năm lần bảy lượt thoái nhượng rồi, thế mà Chu Cẩm Hằng không những không lùi bước mà còn cứ khăng khăng lấn tới, lẽ nào hắn cho mình là người chết hay sao chứ?

Sí Nguyệt không dự định nhịn nữa, nếu Chu Cẩm Hằng đã quyết tâm muốn có được y như vậy, y cũng không ngại điên cuồng triệt để với hắn.

“Người...” Chu Cẩm Hằng chống lại ánh mắt như mãnh thú của đối phương, trong lòng trầm xuống, kêu lên: “Người muốn làm cái gì?!”

Sí Nguyệt đưa tay giữ chặt hai tay hắn trên đỉnh đầu, tà tà cười nói: “Thế nào, người sợ?”

“Người! Người!” Tên hỗn đản này muốn trả thù mình sao? Chu Cẩm Hằng cho dù có tự cao tự đại cỡ nào cũng biết rõ, luận về võ lực hắn không phải là đối thủ của Sí Nguyệt, tinh thần thoáng chốc hoảng cả lên, giây dựa mãi vẫn không thoát khỏi người nợ được, lập tức bất chấp cả thể diện mà hét lớn: “Người đầu!! Người tới a!!”

Bàn tay còn lại của Sí Nguyệt chậm rãi lướt qua hầu kết đang run rẩy của hắn, sau đó liền hướng về phía vạt áo mà dò xét vào bên trong: “Đừng gọi nữa, đám hộ vệ kia không phải đã sớm bị người đuổi đi rồi sao?”

Chu Cẩm Hằng trừng lớn hai mắt, hồi hận đến nổi ruột cũng xanh lại rồi, ban đầu vốn sợ người ta sẽ phá hỏng chuyện tốt của mình cho nên đều đuổi ra ngoài tầm điện cả, hiện tại Hoàng đế hắn đây bị ép tới không thể động đậy, đương nhiên làm gì có ai tới cứu giá được chứ.

“Sí Nguyệt, người bây giờ buông trầm ra, chuyện người vô lễ trầm sẽ bỏ qua hết.” Chu Cẩm Hằng nuốt nước miếng một cái, nỗ lực dùng lý lẽ để thay đổi tình thế, “Người không nên nhất thời hồ đồ, khiến người trong lòng người phải thương tâm a!”

Quá muộn rồi, y đã cho hắn biết bao nhiêu là cơ hội, hắn nếu chưa đâm đầu vào tường thì chắc chắn sẽ không biết đường quay đầu lại đâu. Sí Nguyệt cười đến thoải mái, chậm rãi cởi y phục của Minh Hân để ra, “Ta không có người trong lòng.”

Chu Cẩm Hằng cứ như là con cá nằm trong chảo mà giật bắn người lên, vừa khủng hoảng lại vừa vui mừng, giống như là gặp phải gió lạnh thấu xương rồi lại bị liệt hỏa đốt người vậy, khiến đầu óc vốn đã không minh mẫn lắm của hắn lại càng rối thành một cục.

“Sí...” Những lời vô ích của hắn chưa kịp nói ra đã bị đôi môi của ai kia che lấp mất, Chu Cẩm Hằng bỗng nhiên thôi không giãy dụa nữa, khó tin mà trừng to hai mắt mình.

Đây là lần đầu tiên Sí Nguyệt hôn hắn, giống như là tiết ra cơn giận của y mà mạnh mẽ cướp đoạt lấy đôi môi Chu Cẩm Hằng, cuồng dã hỏa nhiệt, hung ngoan vô tình, đầu lưỡi nhanh chóng tiến vào, không chừa cho hắn lối thoát nào mà bắt đầu chiếm lĩnh, xâm phạm môi lưỡi đối phương.

Môi bị liếm cắn đến phát đau, đầu lưỡi cũng bắt đầu tê dại, một ngọn lửa cuồng nhiệt nhanh chóng vây quanh thân thể khiến hắn oi bức khó chịu như bị thiêu đốt, ngay khi Minh Hân để cho rằng mình sẽ bị người ta ăn tươi nuốt sống, Sí Nguyệt lại đột nhiên chấm dứt nụ hôn dài nóng bỏng ướt át này, nâng người lên nhìn hắn, giọng nói khàn khàn: “Bệ hạ nhiệt tình như thế, thật khiến cho tiểu vương thụ sủng nhược kinh a.”

Chu Cẩm Hằng hiểu rõ y đang nói cái gì, thật xấu hổ đến mức chỉ muốn đập đầu tự tử cho xong.

Bị người ta xâm phạm thô lỗ cuồng dã như thế, thân thể hắn vậy mà cũng phản ứng cho được! Tuy rằng cách nhau một lớp y phục, thế nhưng Sí Nguyệt lại ép chặt trên người hắn, thân thể dán sát nhau đương nhiên là có thể cảm giác được biến hóa trong quần hắn rồi.

“Trẫm nhắc nhở người... Người đây chính là tử tội...” Chu Cẩm Hằng thở hổn hển, thanh âm run rẩy như mất hết khí lực, Sí Nguyệt cúi đầu nhìn chỗ y bào phồng lên giữa hai chân hắn, cười nói: “Tiểu vương phụng chỉ hầu hạ bệ hạ, có tội gì?”

Chu Cẩm Hằng hối hận, thật sự hối hận! Hắn thật muốn ngửa mặt lên trời mà gào to, ông trời a~~ là cái gì đã khiến cho thiếu niên ngây thơ khả ái năm xưa trở nên giao hoạt tà ác như thế này?!!

Sí Nguyệt chẳng thèm để tâm tới lời uy hiếp của hắn, cặp môi nóng rực lướt dọc theo cổ đối phương, hạ xuống một chuỗi dấu hôn hồng hồng, bàn tay đang kiềm chế tay hắn cũng buông lỏng ra, nhẹ nhàng cởi y phục của Minh Hân để, vươn tay xoa nắn khuôn ngực bằng phẳng, thờ ơ nắm lấy một điểm nhỏ trước ngực hắn mà chơi đùa.

Chu Cẩm Hằng mở miệng, bắt lực thở gấp, chỉ cảm thấy trái tim như sắp nhảy ra khỏi ***g ngực mất rồi, ngay khi Sí Nguyệt cúi đầu xuống ngậm lấy nó, hắn thiếu chút nữa đã kinh hoảng kêu lên.

Dưới từng đợt liếm mút trên đầu của đầu lưỡi, hạt đậu nhỏ rất nhanh đã sung huyết đứng thẳng, cảm giác nóng ướt tê dại lướt qua ***g ngực, thấm thẳng vào trong tim, khiến cho nhịp tim vốn đã cuồng loạn không yên của hắn nay lại càng thêm kịch liệt, mạch máu nóng rực như sắp bốc cháy, dục hỏa hừng hực lan tràn khắp tứ chi bách hài.

“Đừng... Đừng chạm vào chỗ đó...” Thanh âm của hắn mang theo khẩn cầu, hai mắt như không nhìn được tình cảm quá mãnh liệt này mà ướt ướt nước mắt.

Không cần gần với tim trẫm như vậy, gần đến nỗi khiến trẫm cảm thấy tim mình như đang nằm trong lòng bàn tay của người, gần đến nỗi khiến trẫm... Sợ hãi.

Hai bàn tay linh xảo của Sí Nguyệt tiếp tục dao động xuống phía dưới, mơn trớn thắt lưng nhỏ gầy mà rắn chắc của đối phương, lại nhẹ nhàng cầm lấy dục vọng đã đứng thẳng nọ...

Minh Hân để nhắm mắt lại, hai tay sờ soạng lung tung ở đầu giường, muốn tìm xem có đồ gì bằng đá hay bằng ngọc để đánh ngất Sí Nguyệt hay không, thế nhưng hắn đã quên mất, trước khi mở tiệc ở Chi Lan cung, bài trí ở đây đều đã bị cung nữ thái giám dọn dẹp đi theo lệnh của hắn rồi.

Đây quả thật là mua dây buộc mình mà! Chu Cẩm Hằng kêu khổ không thôi, trong lúc vô tình mò được một cái bình nho nhỏ, liền không chút suy nghĩ mà quăng về phía Sí Nguyệt, nói giọng khàn khàn: “Nghịch tặc... Mau thả trẫm ra!”

Sí Nguyệt đưa tay bắt lấy, mở nắp bình nhìn thoáng qua, lại cúi xuống trao cho hắn một nụ hôn ngọt ngào mãnh liệt, sau đó dán lên môi hắn nói nhỏ: “Bệ hạ chuẩn bị cũng thật chu đáo nha.”

Chu Cẩm Hằng thấp giọng chửi một tiếng, cũng đã thấy rõ thứ trong bình kia, chính là dầu vùng thượng đẳng, vốn là để cho Sí Nguyệt dùng, không ngờ giờ đây lại báo ứng trên người hắn.

Sí Nguyệt một bên hôn hấn, một bên ấn thất lưng tách hai chân vô lực của hấn ra, ngón tay thắm dầu vòng tham nhập vào khe nhỏ giữa hai cánh lông Minh Hân để, tìm tới hậu huyết chưa bao giờ bị người nhúng chàm qua.

“Người dám!” Thân thể Chu Cẩm Hằng cứng đờ, húc đầu muốn đẩy y ra, bất quá đối với Sí Nguyệt mà nói, chút công kích này chả khác gì gãi ngứa cả, trái lại còn tăng thêm tình thú, y đơn giản hóa giải những giây dựa của Chu Cẩm Hằng, ngón tay lần mò tới huyết khẩu của đối phương, xoa nhẹ vài cái, sau đó mạnh mẽ xâm nhập vào nơi tư mật mềm mại nóng ẩm nọ.

“Ồ...” Chu Cẩm Hằng đau đến khê kêu một tiếng, cau mày, thái dương nổi lên gân xanh, hình dạng đáng thương như vậy khiến Sí Nguyệt có chút thương tiếc, lại cúi đầu hôn hấn.

Hoàn toàn trái ngược với nụ hôn cướp đoạt như cuồng phong bão táp khi nãy, nụ hôn lần này dịu dàng mà hòa hoãn, tựa như một làn gió xuân nhẹ nhàng thổi qua rừng cây, mang đi chút sương mai còn đọng lại trên lá.

Chu Cẩm Hằng hoàn toàn bị đánh bại dưới sự dịu dàng này, rất nhanh đã hé môi mà mặc y cần y cứ lấy, thân thể căng cứng cũng dần dần thả lỏng hơn, vô lực nằm ở trên giường, tựa như một con cá nằm trên thớt gỗ, đem nơi tư mật nhất của mình bày mở ra trước mặt kẻ xâm lược.

Ngón tay trong cơ thể hấn bắt đầu khuấy động, mới đầu còn khô cằn khó đi, nhưng nhờ sự trơn trượt của dầu vòng mà trở nên như cá gặp nước, Chu Cẩm Hằng cắn chặt răng, vì thân trên bị áp chế nên nỗ lực muốn dùng hai chân đạp văng người nọ, không ngờ lại bị đối phương thuận thế bắt được, đầu gối khê cong, đem một chân của hấn áp ở bên người, Chu Cẩm Hằng kêu lên một tiếng, chỉ cảm thấy đùi trong của mình đau đớn không thôi, mà hai chân theo đó mở rộng ra, tư thế càng thêm khuất nhục.

“Đừng lộn xộn!” Sí Nguyệt cũng cau mày, như là đang cố hết sức nhẫn nại cái gì đó, mồ hôi lấm tấm trên trán, đổ hết cả lọ dầu vòng lên tay, sau đó dứt thêm một ngón nữa vào, khiến cho chỗ tư mật của hấn càng thêm ướt át trơn trượt, hậu huyết rất nhanh đã thích ứng với sự xâm lấn của dị vật, mỗi khi ngón tay rút ra cư nhiên còn lưu luyến mà cắn chặt không rời, lại còn phát ra âm thanh như em bé đang bú sữa nữa, khiến cho mặt mũi Chu Cẩm Hằng đều đỏ bừng cả lên, vừa giận vừa thẹn muốn chết.

Nhìn hình dạng tình triều cuộn cuộn nhưng vẫn phải cực lực áp chế bản năng phản ứng của hấn, Sí Nguyệt cũng bốc lên dục hỏa, cảm giác được hậu huyết của Chu Cẩm Hằng đã không còn chống cự nữa, y liền cúi bả y phục, nâng chân Minh Hân để lên, đem dục vọng cứng nóng như sắt của mình sáp vào dưới ánh mắt như muốn giết người của đối phương.

“Ồ súc sinh kia... Trăm phải lột da người...” Chu Cẩm Hằng hung hãn nói một câu xong, cơn đau đớn vì bị dị vật xâm nhập liền khiến cả người hấn run rẩy không ngừng, một giọt lệ trượt xuống khóe mắt, khuất nhục, đau đớn, không biết phải làm sao... Vua của một nước mà phải lưu lạc đến loại tình trạng này, hấn cho dù bây giờ có chết đi nữa, cũng chẳng còn mặt mũi nào để đi gặp liệt tổ liệt tông.

Sí Nguyệt bị hấn kẹp đến mức tiến lùi không được, mà y cũng đã không chịu nổi nữa rồi, hít sâu một hơi, không thèm để ý tới phản kháng của ai kia, hạ quyết tâm dứt khoát cắm vào.

“A!” Chu Cẩm Hằng kêu lên một tiếng, trước mắt đều biến thành màu đen, suýt nữa đã hôn mê, hậu huyết phía dưới thì bị tạo ra đến cực hạn để hàm chứa dị vật của người nọ, chỉ cảm thấy như có một thanh sắt được nung nóng đâm vào cơ thể hấn, khiến cho lục phủ ngũ tạng của hấn đều bị thiêu thành tro tàn.

Sí Nguyệt như trấn an mà khê hôn lên gương mặt lấm tấm mồ hôi của đối phương, thử rút phân thân mình ra một chút, lần này lại thiếu chút nữa lấy mạng Chu Cẩm Hằng, hậu đình chưa trải sự đời của hấn thật vất vả mới chứa được thứ cực đại kia, tràng bích gắt gao bao lấy, vừa rút ra một chút thôi đã đau đớn không chịu nổi rồi, Chu Cẩm Hằng níu chặt lấy ga giường, khuôn mặt anh tuấn vì thống khổ mà nhăn nhó lại.

Cũng không ngờ cái thứ ác nghiệt kia vừa chậm rãi rút ra, hậu huyết nóng ẩm của hấn lại sinh ra cảm giác trống rỗng, Chu Cẩm Hằng tâm hoảng ý loạn, dùng hết sức bình sinh của mình đẩy Sí Nguyệt một cái, chặt vật nghiêng người lăn ra ngoài, không ngờ Sí Nguyệt lại nhanh tay lẹ mắt nắm lấy thất lưng hấn, thân thể cao to cường tráng dán sát ở phía sau, từ sau lưng xuyên vào người Chu Cẩm Hằng thêm lần nữa!

Tư thế này càng thêm khuất nhục, xâm nhập cũng sâu hơn, Chu Cẩm Hằng thở gấp từng ngụm từng ngụm, mồ hôi đổ như mưa, bi thương nói: “Người... Cứ giết trẫm đi...”

Sí Nguyệt ôm hắn thật chặt, tỉ mỉ day cần vành tai đối phương, nhẹ giọng nói: “Đừng giả bộ nữa, người rõ ràng là thích mà.”

“Nói, nói bậy!” Chu Cẩm Hằng đấm một quyền lên gối, vòng eo run rẩy, bị Sí Nguyệt chậm rãi ma sát ra vào khiến hắn sốt ruột khó nhịn không thôi. Sí Nguyệt vươn tay lướt qua bụng dưới của hắn, cười tà hỏi: “Như vậy xin hỏi bệ hạ, chỗ này bị cái gì vậy a?”

Long căn mới vừa rời vì đau đớn mà mềm rũ xuống, cư nhiên lại vì hậu huyết bị đâm vào mà thêm phần chấn tinh thần!

Chu Cẩm Hằng xấu hổ đến nỗi hai lỗ tai đều đỏ cả lên, lắc lắc đầu né tránh nụ hôn của Sí Nguyệt, Sí Nguyệt cũng không miễn cưỡng hắn, vòng tay ôm lấy eo đối phương, rút phân thân của mình ra ngoài huyết khẩu, sau đó lại dùng sức đâm mạnh vào.

“A!” Chu Cẩm Hằng lại kêu lên một tiếng, xấu hổ cắn lấy góc chăn, Sí Nguyệt nghe ra trong thanh âm của hắn tuy rằng vẫn còn thống khổ, thế nhưng lại có thêm vài phần mềm mại ngọt ngào vì động tình, trong lòng mừng rỡ không thôi, lập tức đề thương ra trận, vừa rút vừa đâm.

Huyết động căng chặt khô khan dưới những cú thúc ra ra vào vào của y mà ẩm ướt trơn trượt hơn rất nhiều, đau đớn vừa tiêu tan, chính là lúc khoái cảm ùn ùn kéo tới, Chu Cẩm Hằng hừ nhẹ một tiếng, kim lòng không được mà nâng mông rỗng của mình lên nghênh đón đối phương, thất lưng vụng tới vẹo lui, hậu đình càng tham lam mà cắn nuốt đục vọng của Sí Nguyệt, co rút hút sâu vào bên trong.

Chưa từng có người nào gây cho hắn đau đớn không thể nào chịu đựng được như thế này, cũng chưa từng có người khiến hắn phải vui sướng điên cuồng như vậy, Minh Hân để dang rộng hai chân, vùi mặt vào gối đầu, mông rỗng nâng lên cao cao, hừ hừ a a mà hòa theo những đợt va chạm cuồng dã của người ở phía sau, mặc cho cơn tê dại nóng rục không ngừng dọc theo xương sống mà vọt thẳng lên đầu, cái gì thân phận địa vị tôn nghiêm... Đều bị cự vật đang hung hăng xen vào trong cơ thể đâm cho nát bấy, thân thể không được lý trí kiểm soát chẳng hề kiêng nể gì mà chìm đắm trong vui vẻ, cuối cùng ngay cả tiếng rên rỉ cũng không kiềm nén được mà từng tiếng từng tiếng tràn ra ngoài, khiến cho người đang vận động phía sau lại càng thêm nhiệt tình như lửa.

“Không... Không được...” Cổ họng của Chu Cẩm Hằng cũng kêu tới khàn rồi, vậy mà chẳng thấy Sí Nguyệt có dấu hiệu tức vũ khí đầu hàng gì cả, đều là nam nhân với nhau, hắn quả thật ganh tỵ với lực kéo dài của người này không thôi, hơn nữa người chịu thiệt thòi là hắn, lại càng thêm căm phẫn bất bình.

Sí Nguyệt đột nhiên rút hung khí ra, lật người Chu Cẩm Hằng lại mà ôm hắn ngồi ở trước người, từ phía dưới đâm lên mặt huyết ẩm ướt nóng rục của hắn, cực lực tiến nhập vào cơ thể đối phương.

Khoái cảm xông thẳng lên não, kích thích đến nỗi khiến hắn run rẩy cả lên, để tránh cho mình ngã nhào xuống giường, Chu Cẩm Hằng không thể làm gì khác hơn là vòng tay ôm lấy cổ Sí Nguyệt, hai chân quẩn lấy eo y, giữa hai cánh mông lại ngậm lấy cái thứ khiến hắn đục tiên đục tử, mà hậu huyết thì chẳng muốn theo ý nguyện của chủ nhân nó, gắt gao cắn lấy không buông, không chịu để cho đối phương rời đi dù chỉ trong chốc lát.

Sí Nguyệt thở gấp, đưa tay xoa nắn phân thân đã đứng thẳng từ lâu của Chu Cẩm Hằng, công kích cả trước lẫn sau, khiến Minh Hân để tựa như một chiếc thuyền rơm vùng vẫy giữa cơn sóng to gió lớn, xóc nảy lay động, ngậm kêu không ngừng, cuối cùng gằm nhẹ một tiếng, tiết hết tinh hoa vào trong tay Sí Nguyệt.

Cả người sau khi cao trào gần như là mệt mỏi hư thoát, Chu Cẩm Hằng mềm nhũn ngã về phía sau, hai mắt tan rã, thần tình hoảng hốt, Sí Nguyệt đỡ lấy eo lưng hắn, vỗ một cái lên mông rỗng, bất mãn mà nói: “Bệ hạ đừng chỉ lo cho chính mình như vậy a, ta còn chưa có ra mà.”

Chu Cẩm Hằng chỉ muốn mắng con mẹ nó, tên tiểu tử này có biết nặng nhẹ hay không thế, mình cũng sắp ba mươi rồi, làm sao chịu nổi y cứ lấn qua lấn lại như vậy chứ? Hắn xoa xoa thất lưng, thân thể thì đã được thỏa mãn rồi, thế nhưng cái thứ cứng rắn nóng rục còn đang nằm bên trong lại càng thiêu đốt thần kinh

hắn cường liệt hơn, nhớ tới mình khi nãy ở dưới thân người kia ngâm kêu rên rỉ, thật sự là mắt hết mặt mũi nhà trời, Minh Hân để hận đến nỗi chỉ muốn cắn y mấy cái: “Trẫm muốn ngươi chết không có chỗ chôn!”

Sí Nguyệt nhướng nhướng mi, nắm tay hắn mò đến chỗ hai người kết hợp, còn ác ý mà giật giật thắt lưng mình, thấy Hoàng đế bệ hạ nhìn không được mà than nhẹ ra tiếng, y liền xấu xa tiến đến bên tai đối phương, thấp giọng nói: “Chỗ này của bệ hạ, chính là nơi chôn thân của ta a.” (*đập bàn* tôi thích em! =))

Chu Cẩm Hằng then đến nỗi mặt sắp ứa ra máu, tay giơ cao lên muốn tát cho tên hỗn đản này một bạt tai, thế nhưng khi đối mặt với khuôn mặt tuyệt mỹ nhuộm đầy sắc dục của Sí Nguyệt, làm thế nào hắn cũng không xuống tay được, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là đưa một tay lên che hai mắt, tay còn lại thì phát một cái tát hữu khí vô lực lên má đối phương.

Sí Nguyệt trúng một bạt tai, không giận mà còn cười hì hì, nắm lấy tay hắn tỉ mỉ gặm cắn, lại rục rịch muốn bắt đầu một trận chiến nữa, trong lòng Chu Cẩm Hằng biết là không ổn, giãy dụa chân tay muốn thoát ra khỏi cái ôm của y, nhìn qua cứ y như là dục cự hoàn nghênh vậy, khiến cho dục hỏa trong mắt Sí Nguyệt càng thêm mạnh mẽ.

“Với tình hình như bây giờ, đương nhiên là không thể gọi người khác tới thu dọn được rồi.” Sí Nguyệt tựa như một đứa trẻ đang liếm kẹo mà liếm mút cánh môi hắn, thanh âm khàn khàn, mang theo lời dụ dỗ ngọt ngào, “Xin bệ hạ chịu khó vất vả cực nhọc một tý, phải để ta mau chóng đầu hàng mới được a.”

Hắn quả thật đã lên nhầm thuyền của đạo tặc rồi... Chu Cẩm Hằng nhìn quanh bốn phía, thật sự cảm thấy được chỉ có một mình mình chiến đấu anh dũng mà thôi, không có cửa nào để cầu cứu nữa, chẳng thể làm gì khác hơn là chống đỡ cái thân thể sắp tan rã của mình để tiếp tục lấy lòng tên ác ôn này.

Cũng may Sí Nguyệt không làm khó hắn, biết hắn đã tiêu hao thể lực, liền đỡ hắn nằm xuống giường, nâng hai chân hắn lên, tiến nhập từ chính diện.

Nội bích bị ma sát quá độ tuy có chút đau đớn, thế nhưng trong cơn đau lại sinh ra một loại tê dại kỳ lạ, Chu Cẩm Hằng cắn răng, thân thể lại nhìn không được mà bắt đầu giãy dụa, phóng đăng quần lấy cái thứ đã tạo cho hắn không ít khoái nhạc kia.

Phần eo trước người Sí Nguyệt có một hình xăm mãnh hổ, trông rất sống động, mỗi lần va chạm cứ như là muốn nhào tới xé xác hắn vậy, Chu Cẩm Hằng không dám nhìn nữa, chuyển tầm mắt của mình quay về trên gương mặt của đối phương.

Khuôn mặt tuyệt mỹ như vậy, thật sự là khắc tinh của mình mà... Chu Cẩm Hằng nhận mệnh mà thở dài một tiếng, trong ánh mắt lại toát ra mấy phần si mê.

Anh hùng từ xưa đến nay đều khó qua ải mỹ nhân, mỹ sắc trước mặt, hỏi xem có đầu óc ai là không bị mê muội a? Huống hồ gì là người khuyñh quốc khuyñh thành như thế này, cảnh ngộ ngày hôm nay của hắn chắc cũng không gọi là quá thảm đâu nhỉ?

Chu Cẩm Hằng tự an ủi bản thân như thế, hai mắt cứ chăm chăm nhìn vào gương mặt vừa nhiệt tình lại vừa chuyên chú của Sí Nguyệt, có thể khiến một mỹ nhân vừa lạnh lùng vừa bướng bỉnh khó thuần như y phải điên cuồng đòi hỏi mình thế này, thật ra cũng có cảm giác thành tựu a... Dừng! Minh Hân để ảo não khê cắn môi, chịu lỗ nhiều đến thế mà còn có cái suy nghĩ nhục nhã như vậy, Chu Cẩm Hằng a Chu Cẩm Hằng, đầu của ngươi bị thiêu đốt tới hồ đồ rồi sao?

Sí Nguyệt lẩm bẩm một tiếng, như là bất mãn vì hắn thất thân, liền đưa tay xuống phía dưới mà xoa xoa nắn nắn cặp mông rỗng rấn chắc đẫy đà của đối phương, thân thể bị khai phá của Chu Cẩm Hằng đã mất cảm đến cực điểm rồi, làm sao còn chịu được loại kích thích này chứ? Hai bắp đùi run lên một trận, hung hăng kẹp lấy thắt lưng Sí Nguyệt, hậu huyết cũng gắt gao cắn chặt y, khiến cho Sí Nguyệt gầm lên một tiếng, rốt cuộc cũng xuất ra.

Cảm giác được một luồng dịch thể nóng hổi nhớp nháp ùa vào trong cơ thể mình, Minh Hân để đã mệt đến nỗi chỉ còn một hơi thở, ngay lập tức choáng váng mặt mày, triệt để hôn mê.

+++

Hậu đình sưng đỏ dưới sự kích thích của nước nóng mà bắt đầu rất rất đau, khiến cho Chu Cẩm Hằng đang hôn mê cũng phải đau đến tỉnh lại, hấn mở ra hai mắt, chỉ thấy trước mặt là làn hơi nước dày đặc, thì ra Sí Nguyệt đang ôm hấn tẩy rửa trong dục trì ở kế bên.

Chu Cẩm Hằng hé hé môi, phát hiện ra ngay cả cổ họng mình cũng đau đớn như thiêu như đốt, hấn đập nước muốn tránh thoát khỏi cánh tay của Sí Nguyệt, thế nhưng tứ chi bủn rủn chẳng có chút khí lực nào, chỉ có thể vỗ ra một mảnh bọt nước mà thôi.

Sí Nguyệt đẩy hấn về phía vách hồ tắm, lấy thân mình rắn chắc của mình đè lên người đối phương, Chu Cẩm Hằng không thể động đậy, chỉ phải dùng miệng mình lấy lại thể diện đã mất: “Ngươi cái đồ súc sinh! Trẫm muốn lột da của ngươi! Trẫm muốn lăng trì xử tử ngươi! Trẫm muốn... A!”

Sí Nguyệt cúi đầu, hung hăng cắn lên cổ hấn, cắn thành hai hàng vết máu chĩnh chĩnh tề tề, Chu Cẩm Hằng đau đến kêu toáng lên, trong lòng sợ hãi không thôi — y sẽ không ác đến độ muốn cắn chết mình đấy chứ?

Sí Nguyệt thấy hấn không còn nói xàm nữa, hài lòng liếm liếm lên vết cắn đã rướm máu kia, đưa tay tham nhập vào giữa hai đùi Chu Cẩm Hằng, ngón giữa nương theo làn nước ấm xen vào hậu huyết sưng đỏ của đối phương, giúp hấn thanh lý chất dịch khi nãy bị mình phóng vào trong cơ thể.

Chu Cẩm Hằng cắn chặt răng, vừa đau vừa hận, đường đường là vua của một nước, cư nhiên lại bị người ta làm nhục ngay trong hành cung của mình, nếu không đem cái tên đầu sỏ này ra nghiền thành thịt vụn, làm sao có thể làm tiêu tan đi hận ý trong lòng hấn a?

Sí Nguyệt biết trong đầu hấn đang suy nghĩ cái gì, cũng cẩn cẩn thận thận giúp Chu Cẩm Hằng tẩy rửa thân thể một phen, trong mắt tràn đầy nhu tình, vô cùng thân mật mà cười cười, thấp giọng hỏi: “Đau không?”

Hai chân của Chu Cẩm Hằng như mềm nhũn ra, mà ruột gan phèo phổi cũng mềm nhũn nốt, cảm thấy mỹ nhân tuyệt sắc như thế này, chém đầu thì thật sự là rất đáng tiếc, ngược lại cũng hận chính mình chẳng có ý chí kiên định gì cả, hết lần này tới lần khác đầu hàng dưới sắc dụ của đối phương.

Hấn nhắm mắt lại, tức giận nói: “Mặc quần áo cho trẫm.”

Mặc dù là chuyện gì không nên làm cũng đều đã làm đủ hết rồi, thế nhưng hấn vẫn không muốn cứ trần nhồng nhộng đứng trước mặt nhau như vậy, tốt xấu gì cũng phải mặc quần áo cho kín đáo một chút chút, nói không chừng sau khi quần áo chỉnh tề rồi, lý trí đã bị bay đến chỗ nào đó của hấn sẽ quay trở về thì sao.

“Tuân mệnh.” Sí Nguyệt ôm hấn ra khỏi nước, lau khô thân thể của hai người, sau đó liền giúp Hoàng đế bệ hạ mặc quần lót áo lót vào, vừa cầm tới ngoại bào, liền do dự một chút, dịu dàng nói: “Bệ hạ mệt rồi, hay là cứ nghỉ ngơi một chút đi, sáng mai hẵng hồi cung.”

Chu Cẩm Hằng trừng to hai mắt, oán giận nói: “Ngươi khỏi phải giả vờ đứng đắn!” Những lời dụ người phóng đảng gì đó cũng đã nói rõ ràng rành rành trong lúc làm cái chuyện kia rồi, ngược đến nỗi hấn chỉ muốn đập đầu vào gối chết cho xong, bây giờ mặc quần áo vào lại còn bày đặt quay sang giả vờ cung với chả kính nữa!

Sí Nguyệt nhượng mảy, ngang ngược ôm lấy eo đối phương, không nói hai lời mà tha người quay về phòng, đẩy ngã xuống giường, cười nói: “Thì ra bệ hạ thích không đứng đắn a.”

“Ngươi muốn làm cái gì?!” Chu Cẩm Hằng trong lòng hoảng hốt, bất chấp cơn đau đớn từ xương sống thắt lưng cho đến hai chân, liều mạng lúi sâu vào trong giường, rất sợ thằng nhãi này chưa được thỏa mãn dục vọng sẽ xông tới bắt đầu thêm hiệp hai, cho dù hấn có không sợ trở thành một Hán Thành Đế* thứ hai đi nữa, cũng không muốn bị một tên nam nhân đâm mông đến tỉnh tấn nhân vong đâu!

(*) Hán Thành Đế: tên thật là Lưu Ngao () là vị Hoàng đế thứ 12 của nhà Tây Hán trong lịch sử Trung Quốc. Ông Hán Thành Đế này nổi tiếng hoan *** vô độ, dù đã “sức tàn lực kiệt” vẫn cố dựa vào xuân dược để không phí hoài hàng ngàn những mỹ nữ trong hậu cung của mình (trong đó có hai mỹ nhân Triệu Phi Yến và Triệu Hợp Đức), cuối cùng dẫn tới tử vong. Để biết thêm chi tiết, các bạn xem ở đây nhé.

Vừa nghĩ tới việc ngộ nhỡ mình bị đột tử ở trên giường, Sử quan sẽ viết về mình như thế nào, da đầu Chu Cẩm Hằng liền tê tê dại dại hết cả lên.

Sí Nguyệt xốc chần lên, mạnh mẽ ôm lấy hắn, nói: “Đừng quậy nữa, mau ngủ đi, không là ngày mai cũng không lâm triều nổi bây giờ.”

Ngữ điệu của y không còn mang theo trêu đùa như mới vừa nãy nữa, trong bình đạm lộ ra vô vàn quan tâm, ngược lại còn nghe như là thê tử hiền thực khuyên nhủ trượng phu đang mệt mỏi của mình vậy, nếu “hiền thê” này chịu ngoan ngoãn thì quá tốt rồi, Chu Cẩm Hằng bị ai mà cuộn người trong ổ chăn, dán sát phía sau lưng là ***g ngực trần trụi của người nọ, bằng phẳng, rắn chắc, ấm áp, nhịp tim trầm ổn mà hữu lực, những đặc trưng nam tính cực kỳ rõ ràng này khiến hắn ngay cả muốn tự dối mình là đang nằm mơ cũng không được, chẳng thể làm gì khác hơn là một bên cắn góc chăn, một bên âm thầm suy xét xem việc này có thể giải quyết như thế nào.

Sí Nguyệt không thể giết, cho dù hắn có nở ra tay đi chăng nữa, Minh Hân để vẫn phát hiện ra rằng mình căn bản không có tội danh gì đường hoàng để giết y cả, cái loại sự tình như bị đâm mông thế này có đánh chết hắn cũng không thể chiếu cáo thiên hạ được, còn nếu muốn tìm một lý do gượng ép nào đó để giết, đừng nói là Lê quốc sẽ khởi binh trả thù cho y, đám Ngự sử trong triều chắc cũng la hét ầm ĩ không thôi rồi.

Nếu giết không được, vậy phải mau mau đuổi hắn về nhà, bằng không hắn ở lại càng lâu, tai tiếng sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ, đợi sau khi Sí Nguyệt khởi hành về nước rồi, hắn sẽ hồi cung tiếp tục làm một thánh minh quân chủ, còn đêm nay cứ xem như là một giấc mộng xuân không chút dấu vết đi... Mà không, rõ ràng là ác mộng mới đúng!

Hoàng đế chịu lỗ lớn, thật sự không nuốt trôi cơn tức này được, thế nhưng nghĩ trước nghĩ sau, lại chỉ có thể im lặng mà chấp nhận, ai bảo hắn háo sắc làm chi chứ, chọc vào phải cái tên sát tinh này.

Chu Cẩm Hằng suy nghĩ cẩn thận rồi, đằng hắng vài tiếng, thấp giọng nói: “Sáng sớm ngày mai, người tức tốc khởi hành về nước đi, trẫm không muốn nhìn thấy người dù chỉ một khắc.”

Sí Nguyệt không lên tiếng, hắn cho là y đồng ý rồi, vì vậy nói tiếp: “Cái việc này... Hoang đường đến cực điểm, người nếu như dám tiết lộ ra ngoài nửa câu thôi, dù có phải phát động thêm ba năm chiến tranh nữa, trẫm cũng sẽ liều mạng để tiêu diệt người.”

Vẫn không có tiếng động nào từ Sí Nguyệt, thế nhưng cánh tay đang ôm thắt lưng hắn càng siết chặt hơn, Chu Cẩm Hằng cúi đầu nhìn cánh tay rắn chắc mạnh mẽ của người nọ, thở dài nói: “Trẫm cũng không biết trúng phải tà gì nữa, thật không đành lòng với người a... Lần này trẫm tha cho người một mạng, nếu như còn dám tái phạm, thiên đạo vạn quả!”

Hắn đã nói đến vậy rồi mà Sí Nguyệt chẳng hề rên lên tiếng nào, Minh Hân để cảm thấy sự trầm mặc này có chút kỳ quái, xoay người lại nhìn một chút, nhất thời nổi trận lôi đình.

Uổng công mình đau buồn suy suy nghĩ nghĩ, thằng nhãi này được lắm, không biết đã ngủ từ bao giờ, để hắn này giờ tự biên tự diễn!

Trước bị làm nhục sau bị khinh thường, cuối cùng dứt khoát không thèm coi ra cái gì, có ôn hòa nhã nhặn mấy cũng chả chịu được, hưởng hồ hắn từ bé đến giờ luôn luôn hô phong hoán vũ, đã bao giờ phải té đau như thế này đâu!

Chu Cẩm Hằng tức giận đến cực điểm, kéo chăn trùm lên cái bản mặt mà trong lúc ngủ mơ vẫn tuyệt mỹ đến nỗi khiến người phải kinh động kia, sau đó dùng hai tay bóp cổ Sí Nguyệt, dự định trong lúc thần không biết quỷ không hay mà giết chết cái tên to gan lớn mật này đi.

Sí Nguyệt bị bóp cổ đến tỉnh ngủ, đầu tiên là kéo chăn qua một bên, mở lớn hai mắt, sau đó bình thản hất tay hắn ra — Minh Hân để sớm đã bị rút hết thể lực, bóp này giờ mà cũng chẳng hề lưu lại dấu vết gì trên cổ y cả.

Y xoay người đè Chu Cẩm Hằng xuống, một chân chen vào giữa hai đùi đối phương, tà tà nói: “Bệ hạ ngủ không được sao? Có phải do tiểu vương hầu hạ không được tận tâm chăng?”

Hai cỗ thân thể giao cùng một nơi, tấm lưng của Chu Cẩm Hằng lồm vào trong đệm giường mềm mại, bên trên lại bị một nam tử cường tráng rắn chắc mà ấm áp đè lên, vừa thấy thẹn vừa thấy tức, mà trong lòng đồng thời cũng có chút ngứa ngứa tê tê, hai người dán sát nhau thân mật như vậy, dường như ngay cả trái tim cũng sắp xuyên qua ***g ngực mà chạm vào nhau luôn rồi.

“Người... Buông trẫm ra!” Chu Cẩm Hằng bị ép tới nỗi không thở được, nói một câu cũng lắp ba lắp bắp, thân thể không dám lộn xộn nữa, sợ lại châm thêm dục hỏa cho người phía trên, y trẻ tuổi cường tráng còn có tinh lực dồi dào, thế nhưng mình nếu bị chà đạp thêm lần nữa thì có nước không nhắc mông lên được mất.

Sí Nguyệt ôm hấn lật người lại, để Chu Cẩm Hằng nằm ở phía trong, tuy rằng không đè hấn nữa, thế nhưng vẫn dùng cả tay lẫn chân mà ôm lại thật chặt, Chu Cẩm Hằng ngộ nguây vài cái không tránh ra được, cũng mặc kệ y luôn.

“Ngủ đi, để lỡ buổi chiều sớm cũng không tốt đâu.” Sí Nguyệt buông màn giường, kéo chăn lên đắp cho cả hai, sau đó nhắm mắt lại, hô hấp dần dần đều đặn.

Trong lòng Chu Cẩm Hằng vẫn còn cảm thấy cắn phần khó chịu không thôi, tưởng đâu là cả đêm mất ngủ luôn rồi, thế nhưng nằm trong vòng tay kiên cố mà ấm áp của Sí Nguyệt, hấn rất nhanh đã cảm thấy buồn ngủ, ngáp dài một cái, liền gối đầu lên tay ai kia rồi ngủ ngon lành.

9. Chương 9

Ngày hôm sau, Sí Nguyệt bị lộ trình của mình, mà Chu Cẩm Hằng cũng bị muộn buổi chiều sớm.

Bảo Thụy từ sớm đã mang theo chúng cung nhân đứng hầu ở ngoài điện, chuẩn bị sau khi hầu hạ Hoàng đế rửa mặt chải đầu thay y phục xong thì trực tiếp lâm triều, chờ mãi chờ mãi lại chẳng thấy Hoàng đế gọi vào, rất sợ bị trễ giờ, muốn vào gọi bệ hạ dậy, lại sợ vạn nhất Hoàng đế đang say mê chiến đấu kịch liệt với ai đó, mình lỡ mãng xông vào chẳng phải là đáng chết vạn lần hay sao?

Còn đang gấp đến độ đi tới đi lui ở ngoài điện, cửa điện đột nhiên kéo mở ra, không ngờ lại là Sí Nguyệt quần áo chỉnh tề, thần thanh khí爽 mà đối mặt với hấn, nói: “Người người mang tới không nên đi vào, y phục đồ đạc giao cho ta là tốt rồi.”

Bảo Thụy giật giật mí mắt mấy cái, cảm thấy thần tình của vị Hoài Ninh vương này sao mà cổ quái như vậy, lên lên đưa mắt nhìn vào trong điện, chỉ thấy màn vải buông xuống, bên trong lại có bình phong ngăn chặn, thật sự là chẳng thấy được cái gì cả, không thể làm gì khác hơn là nửa tin nửa ngờ vung tay lên, để cung nhân giao lại triều phục mũ mào cho Sí Nguyệt.

Cửa điện lại đóng lại, không bàn đến chuyện người ở bên ngoài chờ đợi đến khó chịu, ngay cả người ở bên trong cũng vội vàng hấp tấp không thôi.

“Người nhẹ tay cho trẫm một chút coi!” Minh Hân để được Sí Nguyệt hầu hạ rửa mặt thay quần áo, từng lớp từng lớp y phục từ trong ra ngoài đều được mặc rất cẩn thận, tuyệt đối không thể để cho người ta thấy dấu vết hoan ái lưu lại tới hôm qua, đặc biệt là hai hàng dấu răng ở trên cổ kia, bị y phục che đi thì nhìn không thấy, thế nhưng trong lúc ma sát lại khiến người đau như bị kim đâm vậy.

Đương nhiên, chút đau nhức ấy so với những chỗ khác trên người hấn chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, toàn thân Minh Hân để giờ đây giống như bị đá vụn ma sát, không có chỗ nào là không đau nhức, đặc biệt là chỗ hậu huyệt bị xâm phạm kia, càng đau đến nỗi khiến hấn muốn bốc hỏa, hận không thể nuốt tươi Sí Nguyệt.

Chăm sóc một người thân thể không khỏe mà tính tình cũng không tốt là một chuyện khá khổ cực, may là Sí Nguyệt đã rất cẩn thận rồi, thế nhưng cũng khó tránh khỏi làm đau Hoàng đế, khiến mình bị mắng một phen.

Thật vất vả mới giúp Chu Cẩm Hằng quần áo chỉnh tề, một thân trang trọng ung dung, chỉ là sắc mặt tái nhợt cùng với thất lưng không đứng thẳng được khiến hấn có chút khó thở, Sí Nguyệt cũng cảm thấy lo lắng, nhẹ giọng hỏi: “Người như thế này... Vào triều được không?”

Còn không phải do người làm hại sao?! Chu Cẩm Hằng trừng mắt liếc y, vung tay áo lên, cắn răng đi ra khỏi tấm điện, hít sâu vào một ngụm khí lạnh trong lành buổi sáng sớm, lúc này mới cảm thấy như được sống lại.

Vô luận là lúc bị người ta chiếm giữ thì mất mặt đến cỡ nào, thế nhưng khi mặc vào triều phục thì vẫn phải bảo trì thể diện của một đức vua cao quý, Chu Cẩm Hằng cau mày, được Bảo Thụy đỡ lên kiệu rồng xong, màn che vừa buông xuống, hần liền xụi lơ ở trên nệm.

Bảo Thụy cũng không còn thời gian chào hỏi Sí Nguyệt nữa, sắc trời đã không còn sớm, Hoàng đế sợ là đã trễ lâm triều, có trời mới biết mấy ông Ngự sử sẽ nói như thế nào, mà điểm quan trọng nhất là không biết giải thích chuyện này ra sao, hần là thái giám hầu hạ Minh Hân để lâu nhất, thật sự không rõ vì có gì mới qua một đêm mà bệ hạ nhà hần đã mệt mỏi tới nỗi hầu như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, nhưng cái người được sủng hạnh kia thì lại vẫn dồi dào sung sức như thường, ngay cả nửa điểm bất thường cũng chẳng có.

Không rõ, cũng không dám suy nghĩ nhiều, trên đường đi liên tục cầu cho Phật tổ phù hộ, chủ tử nhà mình nghìn vạn lần đừng vì phong lưu mà bỏ lỡ triều chính a.

Chu Cẩm Hằng dùng ý chí không gì sánh được của mình chống đỡ đến lúc bãi triều xong, sau khi quay về Thần Hi cung liền lăn ra giường ngủ, đến trưa thì bị đánh thức, còn phát cáu với Bảo Thụy một trận, ăn uống qua loa vài hộp xong lại lăn về giường, ngủ say như người chết.

Chạng vạng tỉnh lại, mới cảm thấy tinh thần đã khôi phục được một chút, Bảo Thụy muốn gọi Thái y, Chu Cẩm Hằng liền trừng mắt: “Không bệnh không tai, gọi Thái y làm cái gì? Người cứ nhiều chuyện!”

Bảo Thụy rụt cổ đứng ở một bên, trong lòng không ngừng kêu khổ, xác định là Hoàng đế đã bị Sí Nguyệt chọc giận rồi, bằng không cũng không cần phải nóng nảy như vậy.

Chu Cẩm Hằng ngồi dậy, uống một hộp trà cung nữ bưng tới, lười nhác hỏi: “Trăm ngủ cả ngày, có chuyện gì quan trọng không?”

Bảo Thụy nghĩ nghĩ một chút liền lần lượt báo ra, đều là những việc lật vạt thường ngày cả, tỷ như Thái tử và các Hoàng tử tới thỉnh an, Thái phó tới báo lại công khóa của Thái tử, nữ thích khách mấy ngày trước bắt được vẫn còn đang bị Hình bộ thẩm tra... Chu Cẩm Hằng nghe một hồi không nhin được, lại phát tay lên: “Nói chuyện quan trọng thôi!”

Bảo Thụy ngáp ngừng một chút, nhìn sắc mặt của Hoàng đế, dè dè dặt dặt mà nói: “Có... Hoài Ninh vương của Lê quốc dâng tấu xin gặp.”

Hai má Chu Cẩm Hằng giật giật một cái, hộp trà thiếu chút nữa đã sặc vào trong họng, hần khẽ ho một tiếng, đen mặt quát: “Không gặp!”

Sí Nguyệt lúc này lại thành thành thật thật, Chu Cẩm Hằng chui rút ở trong cung, y cũng khó dùng cách khác để gặp mặt hần, không thể làm gì khác hơn là không ngại phiền phức mà dâng biểu tấu mỗi ngày, ngôn từ khẩn thiết thái độ thành khẩn, hạ quyết tâm dùng hết chân thành của mình để lay động mảnh tâm sắt đá của Hoàng đế.

Y bây giờ càng đứng đắn ngay thẳng, lại càng khiến Minh Hân để không thể nào quên được hành động xấu xa của y đêm hôm kia, hai tính cách đối lập với nhau, khiến hần càng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Tinh dưỡng vài ngày xong, tinh thần đã khá hơn một chút, Chu Cẩm Hằng muốn đi sủng hạnh các phi tần của mình, lại phát hiện ra bản thân chẳng dậy nổi hứng thú với ai được, đành phải bắt mần giả bộ như không muốn, trong lòng không khỏi đổ hết tội lỗi cho Sí Nguyệt vì đã làm thân thể hần không khỏe thể này đây, chứ tuyệt đối không chịu thừa nhận rằng tên hỗn đản nào đó đã khiến cho nhan sắc của các mỹ nữ trong hậu cung đều phai nhạt mất rồi. (anh nhìn bạn Nguyệt đẹp quá quen rồi, giờ nhìn ai cũng xấu:)))

Sí Nguyệt dâng tấu biểu hơn nửa tháng đều như đá chìm đáy biển, Chu Cẩm Hằng vẫn quyết tâm không chịu gặp y, Sí Nguyệt bắt đầu cảm thấy mất mặt, hơn nữa bên phía hoàng huynh cũng đã phái người tới giục y trở về, thật sự là không còn lý do gì ở lại đây nữa, vì thế y liền từ biệt Đại vương, dẫn tùy tùng khởi hành về nước.

Nghe được tin y đã ly khai, Chu Cẩm Hằng ngẩn người ra một chút, lại thở nhẹ một hơi, cúi đầu nhìn chồng tấu biểu trên ngự án của mình, không hiểu sao lại có loại cảm giác buồn vô cớ như mất mát.

Sau này, có lẽ không nên dính tới nhau nữa a... Hẳn nhớ tới chuyện đêm hôm đó, nhưống nhưống mây, phất tay gạt hết đồng tấu biểu trước mắt mình xuống đất, Bảo Thụy vội vàng chạy tới dọn dẹp, phát hiện tất cả đều là do Hoài Ninh vương tự tay viết ra, hần len lén nhìn sắc mặt âm tình bất định của Hoàng đế, nơm nớp lo sợ hỏi: “Nô tài đem đồng tấu này tới phòng đốt giấy ạ?”

Chu Cẩm Hằng càng nhúu mày chặt hơn, đôi môi khê nhếch, trong mắt ngũ vị tạp trần, liếc mắt nhìn xuống đồng tấu biểu nằm dưới đất, làm như chúng nó sắp lao vào cắn hần vậy, trầm ngâm một lát liền nói: “Giữ lại đi, thật ra chữ viết trông cũng khéo cũng đẹp.”

Cái lý do gượng ép này khiến trong lòng hần thoải mái hơn một chút, Chu Cẩm Hằng duỗi duỗi thắt lưng, nhìn ý thu đang dần dần kéo về ở ngoài điện, suy nghĩ xem có nên mở hí kịch ở ngoài ngự hoa viên, vừa uống rượu vừa ngắm hoa cúc hay không.

+++

Sí Nguyệt một đường phong trần mệt mỏi trở lại Hồ Yến, trước tiên là tiến cung báo bình an với hoàng huynh, nói vắn tắt vài sự tình mình đã trải qua, cũng không dám kể mình đã làm cái gì với Chu Cẩm Hằng, đối với câu hỏi vì sao lại lưu lại lâu như vậy của Dạ Huyền, y chỉ một mực đổ lên đầu Đại vương: “Đại vương nhiệt tình quá nên không thể chối từ được, thần đệ đành phải ở lại chơi thêm mấy ngày ấy mà.”

Dạ Huyền không tin, cho đòi thủ hạ của y vào hỏi, biết được Sí Nguyệt ở dị quốc tha hương coi như khá an phận, mỗi ngày ứng phó với đám quan to quý nhân đến nhà hỏi thăm đã rất hao tâm tổn sức rồi, cũng không đi ra ngoài gây chuyện thị phi.

Sí Nguyệt không vội quay về Lạc Ninh, trước tiên ở lại hành quán trong Hồ Yến nghỉ ngơi vài hôm, dành thời gian đi thăm hỏi bằng hữu trong kinh một chút.

“Nghĩ thế nào mà lại tới chỗ ta thế?” Nhạc Thừa Lãm vừa hạ triều trở về xong, nghe quản gia báo Hoài Ninh vương đang ở trong hoa viên nhà hần uống trà ngắm hoa, vì vậy liền lập tức vội vã chạy tới, ngay cả y phục cũng không kịp đổi.

Sí Nguyệt ngồi giữa vườn hoa phe phẩy cây quạt, trong tay cầm một tách trà xanh, phía sau còn có một tiểu nha đầu dấm lưng cho y nữa, dáng vẻ tiêu dao tựa thần tiên, vừa thấy Nhạc Thừa Lãm vẫn còn mặc triều phục ở trên người, không khỏi mỉm cười, nói: “Ta vội tới đây kiểm vợ cho người nè.”

Mí mắt Nhạc Thừa Lãm không khỏi giật giật, nhìn chằm chằm vào mặt Sí Nguyệt trong chốc lát, hỏi: “Ai chọc tới người vậy? Không đi tìm người nọ xúi quẩy mà ngược lại tới tìm ta tiêu khiển à?”

Sí Nguyệt đặt chén trà xuống, khuỷu tay chống trên bàn đá, trừng hai mắt nhìn hần, nhìn đến nỗi Nhạc Thừa Lãm cũng thấy hãi trong lòng, không biết vị thân vương điện hạ lúc nào cũng tùy hứng này tính dùng biện pháp gì để chinh người đây.

“Ta nói a...” Y như có điều suy nghĩ mà gõ gõ mặt bàn, hỏi: “Người không cảm thấy quý phủ này thiếu một Thừa tướng phu nhân sao?”

Nhạc Thừa Lãm nhận lấy tách trà nha đầu vừa dâng lên, dùng cái lý do cũ rích của hần để trả lời lấy lệ: “Quốc sự bận bịu, không rảnh cưới vợ.”

Lấy cái này làm cớ quả thật rất là bất đắc dĩ, Nhạc Thừa Lãm khi còn trẻ đã được phong làm Thừa tướng, lớn lên lại anh tuấn tiêu sái, trong nước có không ít vương công quý tộc muốn đem nữ nhi gả cho hần, thế nhưng hần vẫn luôn khéo léo cự tuyệt, thậm chí còn có người tìm tới bề hạ để làm mai, kết quả cũng y như vậy, Thừa tướng đại nhân của bọn họ ba hoa chích chòe một lèo đạo lý, từ quốc kế dân sinh cho tới cày bừa gạt hái, từ quên mình vì nước cho tới tu thân dưỡng tính, mấy câu này nghe ra thì có lý thật đó, thế nhưng ngầm nghĩ lại thì đều là đồ vớt đi cả thôi.

Sí Nguyệt xùy cười một tiếng, trào phúng nói: “Người cho ta là con nít à?”

Sắc mặt Nhạc Thừa Lãm có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, nửa thật nửa giả mà oán giận: “Người khi còn bé thật tốt a, càng lớn càng khó đối phó.”

Sí Nguyệt dùng hai mắt sáng rực của mình dõi theo đối phương, hỏi: “VẬY Đại vương Chu Cẩm Văn kia cũng không cưới vợ, các người không phải vẫn đang thông đồng với nhau làm bậy đấy chứ?”

Câu hỏi mặc dù sắc bén, thế nhưng ngữ khí lại mang theo vài phần đùa đùa ôn hòa, Nhạc Thừa Lãm cũng không hoảng hốt, nhướn mày: “Vương gia vì sao lại nói lời ấy?” Từ khi kính người nọ một chung rượu trong hôn lễ của Thụy Tuyết xong, bọn họ đã bốn năm không gặp mặt nhau rồi.

“Ta đây không ít lần được y chiêu đãi a.” Sí Nguyệt hí mắt cười, đáy mắt lộ ra vài phần giảo hoạt, “Xét cho công bằng thì... Đại vương là một người không tồi.”

“Đúng vậy.” Về điểm này, Nhạc Thừa Lãm hoàn toàn không có dị nghị, Chu Cẩm Văn sinh ra trong gia đình Đế vương, tính tình lại đơn thuần bình thản, không bao giờ cùng người tranh giành, là một người rất thành thật, người như vậy, ở trong chốn quan trường đã khó sinh tồn lắm rồi, ở trên tình trường lại càng mệt mỏi hơn.

Cũng may y là một Vương gia nhàn tản, trên có hoàng huynh che chở, dưới có triều thần lễ nhượng, không cần phải đi tranh quyền đoạt thế lục đục với nhau, cuộc sống khá là tiêu diêu tự tại.

“Đáng tiếc gặp gỡ không đúng người.” Ý cười của Sí Nguyệt càng sâu, ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm khiến cả người Nhạc Thừa Lãm dựng hết lông tơ.

“Đúng vậy.” Nhạc Thừa Lãm có chút thẹn thùng, về điểm này hẳn cũng không có cách nào phủ hận.

Chu Cẩm Văn từ nhỏ đã được bảo hộ rất tốt, một đời thuận buồm xuôi gió chẳng biết nhân tâm hiểm ác đáng sợ ra sao, nếu gặp phải một nữ tử dụ dàng hiền thực nhất định có thể tôn trọng lẫn nhau, nếu gặp phải một nam tử chân thành hết lòng hết dạ vì y cũng có thể hòa hòa hợp hợp, đáng tiếc y lại gặp phải mình.

Nhớ tới khoảng thời gian hai người triền miên không dứt năm ấy, thần tình của Nhạc Thừa Lãm lại có chút hoảng hốt, không biết là đang hoài niệm hay là thương cảm, khi đó là vì bản thân hẳn có ý đồ khác, cho nên tất cả những nỗ lực bất quá chỉ là hư tình giả ý mà thôi, thế nhưng tình cảm mà Chu Cẩm Văn dành cho hẳn lại không có chút nào là giả dối cả.

Sí Nguyệt kéo dài thanh âm, hỏi: “Người không lấy vợ là vì y, y không lấy vợ chắc cũng không phải là vì người chứ?”

“Không phải đâu.” Nhạc Thừa Lãm cau mày, nhất quyết phủ nhận.

“Cái gì không phải?” Sí Nguyệt chưa từ bỏ ý định.

“Cái gì cũng không phải.” Nhạc Thừa Lãm thở dài, “Thần không có bản lĩnh đi thương xuân bi thu đâu, cũng không có tinh thần để mà cưới vợ sinh con a.”

Sí Nguyệt nhìn trái nhìn phải một hồi, phát hiện hẳn thật sự không nói lời vô bổ nữa, quả thật không đem chuyện nói dối tông đường để ở trong lòng, Sí Nguyệt dám chắc rằng, Nhạc Thừa Lãm hồ hững với chuyện chung thân đại sự như vậy ắt hẳn có liên quan tới Chu Cẩm Văn.

Y có chút suy nghĩ, trong mắt toát ra vài phần mê man, thì thào nói nhỏ: “Ta cũng sẽ không biến thành như người vậy chứ?”

Nhạc Thừa Lãm lấy làm kinh hãi, chén trà trên tay thiếu chút nữa đã đổ xuống chân, hẳn trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Sí Nguyệt, hỏi: “Cái gì cơ? Người sẽ không... Vương gia, người còn trẻ, nghìn vạn lần không nên đi nhầm đường a!”

Hắn không thành thân là bởi vì mỗi khi có người tới cầu hôn, hẳn đều sẽ nhớ tới gương mặt ai oán của Chu Cẩm Văn, nghĩ nhiều, trong lòng lúc nào cũng sinh ra vài phần hổ thẹn, thế nhưng hẳn còn có việc nước trên người, hầu như không có thời gian rảnh rỗi, đương nhiên cũng sẽ không để những tình tự khó hiểu này làm ảnh hưởng tới mình, thường thì sẽ đem chuyện thành thân và cả Chu Cẩm Văn quăng ra sau đầu lúc nào không biết.

“Từ từ.” Sí Nguyệt xoa xoa thái dương, đâu chỉ là nhầm đường, y ngay cả đường bộ của Chu Cẩm Hằng cũng đi luôn rồi, lời này đương nhiên không thể nói với Nhạc Thừa Lãm được, thế nhưng dọc trên đường đi

cứ tâm phiền ý loạn, cảm thấy mình cần phải có người khuyên khuyên nhủ nhủ một chút mới được.

Đúng vậy, suốt cả đường đi y đều nghĩ đến Chu Cẩm Hằng, nghĩ đến việc hấn đã từng bạc tình với mình, nghĩ đến chuyện hấn tự mình đa tình đêm hôm đó, nghĩ nghĩ một hồi cũng nghĩ tới hồ đồ luôn, lại càng không rõ vì sao chấp niệm của Chu Cẩm Hằng dành cho mình lại sâu như vậy, đến nỗi ăn trộm gà mà mất cả nắm gạo, càng không rõ vì sao chính bản thân mình lại đường như có cảm giác nhớ mãi không quên đối với hấn.

Lúc đấy Chu Cẩm Hằng xuống giường, y chỉ muốn nhìn hình dạng cái con người lúc nào cũng cao cao tại thượng ấy hoảng hốt sợ hãi ra sao mà thôi, vậy mà dục vọng lại không thể vãn hồi được, hận không thể đem mình hòa tan trong cơ thể hấn, đời đời kiếp kiếp, vĩnh bất phân ly.

“Vốn chỉ là... Chỉ là muốn giáo huấn hấn một chút...” Sí Nguyệt ảo não thì thầm.

Kết quả người kia lại cho y nếm được mùi vị khoái nhạc nhất của nhân gian mà y chưa từng trải nghiệm qua, khiến y thực tủy tri vị, muốn ngừng mà chẳng được.

Có một cái cộc tâm sự như thế ở trong lòng, nói tới chuyện cưới vợ sinh con là trăm triệu không thể rồi, Sí Nguyệt tự mình trải nghiệm qua, ngược lại cũng có chút hiểu được Nhạc Thừa Lãm, lại cảm thấy hấn cứ dây dưa không rõ ràng với Đại vương như vậy, thật sự là chẳng có ý nghĩa gì cả.

Nhạc Thừa Lãm lẩm tấm mồ hôi trên trán, do dự không biết có nên mật báo gấp chuyện này với Dạ Huyền hay không, bất quá hấn cũng dự định nghe nốt kế hoạch của Sí Nguyệt trước hết đã: “Vương gia lần này trở về, đã buông được rồi chứ?”

Sí Nguyệt trừng mắt liếc hấn, nghĩ thầm nếu ta có thể buông được, còn tới tìm người thương lượng làm cái gì?

Y châm thêm trà vào tách, có chút khó mà mở miệng được, suy đi nghĩ lại vài lần, cuối cùng nói: “Ta mấy lần tới trước cửa thăm hỏi, thế nhưng hấn vẫn kiên quyết cự tuyệt không chịu gặp, ở bên này lại liên tục hối thúc như thế, cho nên ta mới đành khởi hành quay trở về.”

Người đã trở về, nhưng trong lòng vẫn còn cất giấu tâm sự a! Nhạc Thừa Lãm trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Người vì là người trong cuộc nên còn u mê, cái chuyện tình tình ái ái này chỉ tổ làm lỡ người lỡ mình mà thôi, đại trượng phu nếu nắm được thì cũng buông được, người hiện giờ không quên được, chỉ là bởi vì cảm thấy nó mới mẻ, qua chút thời gian, tự nhiên sẽ phai nhạt.”

Giọng điệu này của hấn khiến Sí Nguyệt cười nhạt, cũng không biết là sẽ ‘muốn yêu không được mà muốn quên cũng không đành’, thời gian lãng phí cũng đã bảy năm, khiến cho cả hai đều thất bại, ngay cả lòng mình như thế nào cũng chẳng rõ!

Nhạc Thừa Lãm thật sự không biết làm thế nào, Sí Nguyệt là một thân vương nhân tử, cho dù cả ngày nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt cũng không sao, thế nhưng hấn thì không được a, hấn còn gánh vác trọng trách của triều đình, bận rộn rộn, tâm hơi đâu mà đi tìm hiểu tâm can người khác kia chứ? Sí Nguyệt chạy đến đây tìm hấn để kiểm đối sách, thật sự là vô ích mà!

Hấn quay đầu lại nhìn thị nữ phía sau Sí Nguyệt, bắt đắc dĩ nói: “Ngọc Hương, Vương gia nhà người lại để tâm vào chuyện vụn vặt rồi, người tới khuyên khuyên một chút xem.”

Ngọc Hương nghe bọn họ nói chuyện, tuy rằng không biết Vương gia gặp phải chuyện gì, thế nhưng cũng đoán được tám chín phần mười, nàng vốn là một nha đầu nhanh mồm nhanh miệng, ý vào việc được Sí Nguyệt cưng chiều, có đôi khi cũng sẽ không để ý đến lớn nhỏ, nghe Nhạc Thừa Lãm nói thế, cái miệng nhỏ nhắn lập tức liền thoáng nói: “Ta không biết Vương gia coi trọng cô nương nhà ai, ta chỉ biết là nữ tử bình thường, nếu có ý thì sẽ có qua có lại, nếu không có ý thì sẽ khước từ mà thôi, nữa vớ như thế là thế nào chứ? Lê nào ý vào việc người ta thích nàng là có thể chà đạp tâm ý của người ta vậy sao? Cho dù nàng có là thiên tiên tuyệt sắc, được không ít người vây quanh đi nữa, lẽ nào đáng vẻ Vương gia chúng ta như vậy, thân phận địa vị như vậy, còn không thể làm bê mặt nàng ta à?”

Sí Nguyệt đầu tiên là ngạc nhiên, như có điều suy nghĩ mà nhìn cây hoa khắp vườn, trầm mặc một lúc lâu, cười khổ nói: “Cũng đâu phải là cái gì sao sáng vậy trăng đầu! Ta suýt nữa đã phạm vào sai lầm giống hấn rồi.”

Ngọc Hương nói ra mới nhắc nhở y, y và Chu Cẩm Hằng đều là xuất thân cao quý, lớn lên trong nhung lụa, tâm cao khí ngạo, không được phép để người khác khinh mạn, cho rằng mình nỗ lực thì người khác phải biết ơn, chưa bao giờ hạ mình cầu hoan, xem trọng mặt mũi còn hơn bất cứ thứ gì, khoan tay bó gối, lo trước lo sau, rất sợ đánh mất thể diện cùng tự tôn của bản thân.

Trên tình trường, người trì độn có lẽ đã thông suốt ngay từ hôm đó, thế nhưng người kiêu ngạo thì nhất định phải đi đường vòng, nếu như hai người chẳng ai chịu nhường ai, lúc nào cũng sĩ sĩ diện diện, lâu ngày không gặp, tình cảm mỏng manh, thì mỗi người một ngã là cái kết cục mà ai cũng biết chắc.

Người như Chu Cẩm Hằng, một khi bị đặt ở dưới thân, nhất định đã phải chịu đả kích không nhỏ, nếu mình đã là người khởi xướng thì vì sao không nhân nhượng hẳn một chút a? Sí Nguyệt nghĩ nghĩ một hồi, ý niệm trong đầu rất nhanh đã thông suốt.

Vô luận là như thế nào, y cũng phải gặp hẳn một lần mới được, đem tâm tư của hai người thẳng thắn nói ra cho rõ, dù thành hay không thành cũng sẽ không thấy tiếc nuối, đỡ phải buồn phiền mãi vì chuyện này, giống như Nhạc Thừa Lãm kia lúc nào cũng hờ hờ hững hững, thoáng chốc đã phí mất bảy năm.

Sau khi quyết định xong, Sí Nguyệt liền lên đường rời Hồ Yến, người khác nghĩ y trở lại đất Lạc Ninh của mình, nhưng lại không biết vị Vương gia này đã trang bị nhẹ nhàng, phi ngựa lướt qua biên cảnh, đi tìm tới tên xúi quẩy Chu Cẩm Hằng kia.

10. Chương 10

“Lê quốc Hoài Ninh vương dâng thư xin cầu kiến!”

Lúc tiểu thái giám chạy tới báo tin, Chu Cẩm Hằng đang uống trà, lập tức phun hết cả ngụm trà nóng ra, Bảo Thụy cuống quýt chạy tới vỗ lưng thuận khí cho hắn, Chu Cẩm Hằng ho khan vài tiếng xong, cả mặt đỏ bừng, không biết là do sặc hay là do tức giận, quát to: “Bảo y cút!”

Sí Nguyệt xuất hết tinh thần bền bỉ quyết tâm của mình, mỗi ngày một tấu biểu, dào dạt mênh mông tình chân ý thiết, nét chữ phượng múa rồng bay cũng phải khiến Chu Cẩm Hằng gõ bàn tán thán không thôi, thế nhưng đọc xong lại mắng người ta vắn từ ngã ngón ngón ngữ láo xược, theo lệ cũ xếp lại không triệu kiến.

Sí Nguyệt kìm nén nhẫn nhịn, một mạch dâng tấu biểu hết cả tháng trời, dâng đến nỗi triều thần cũng phải bắt đầu âm thầm bàn tán, không biết vị Hoài Ninh vương tuyệt mỹ lỗi lạc kia đắc tội gì với bệ hạ, khiến Hoàng đế mỗi lần thấy tấu biểu của y là lại nổi cáu lên.

Chu Cẩm Hằng cảm nhận được trên triều bắt đầu có bầu không khí không bình thường, ngay cả Binh bộ thượng thư ỗn trọng nhất cũng phải mở to đôi mắt hiếu kỳ của mình ra mà nhìn hắn, các ông Ngự sử cũng bắt đầu rục rịch rịch rịch, dự là sẽ lên lớp giảng đạo khuyên can Hoàng đế một phen, thân là quân chủ phải có khí độ a.

Hắn suy nghĩ một chút, nghĩ ra biện pháp để bình ổn chuyện này, nhưng nhất định là không gặp, có trời mới biết cái tên Sí Nguyệt kia có tâm tư ra sao, bất quá để biểu hiện ưu đãi với quý khách của triều đình, hắn liền phái thái giám tổng quản mang theo một đồng quà tặng đưa đến hành quán của Sí Nguyệt, còn ra khẩu dụ, bảo Hoài Ninh vương không cần giữ lễ tiết, cứ ở kinh thành tự tiện vui chơi.

Kiên nhẫn của Sí Nguyệt hoàn toàn bị nghiền nát, đêm hôm ấy, y thay một bộ y phục dạ hành, vượt qua cung tường, tránh thoát hộ vệ, lên vào Thần Hi cung thủ vệ sâm nghiêm.

Chu Cẩm Hằng vừa lúc mơ phải một giấc mơ có chút ngượng ngùng, trong mơ hắn cùng Sí Nguyệt ở trên giường lăn lộn hết sức chiến đấu, không cần phải nói, Hoàng đế bệ hạ hẳn đây là người bị đặt dưới thân.

Kinh hoảng thở gấp một tiếng mà tỉnh giấc, lại phát hiện có người ngồi ở bên giường, da đầu Minh Hân để tê rần lên, mới đầu còn cho là thích khách, vừa định mở miệng kêu lên đã bị người kia che miệng lại, đẩy ngã hẳn xuống giường.

Người nọ tháo khăn che mặt ra, dung mạo tuấn lệ như ngọc, hai hàng lông mày tựa tiểu phi tiểu khiến hô hấp của người xem như bị đoạt đi, cũng chính là người mà Chu Cẩm Hằng không muốn thấy nhất!

“Người!” Chu Cẩm Hằng gạt tay y ra, thấp giọng gầm lên, “Tự tiện xông vào cấm địa cung đình, người đây là muốn chết!”

“Ta là tới tìm người.” Sí Nguyệt cười đến hồn xiêu phách lạc, nghiêng người ôm hẳn vào lòng, dịu dàng hỏi: “Có nhớ ta không?”

Chu Cẩm Hằng quay mặt qua chỗ khác, hai má đỏ ửng, tức giận nói: “Trẫm không muốn thấy người, thức thời thì rút nhanh một chút, đừng để trẫm gọi thị vệ tới bắt người!”

Sí Nguyệt tỏ vẻ chẳng ăn nhằm gì, hai tay càng siết chặt hơn, cười nói: “Được chết dưới hoa mẫu đơn a, có thành quỹ cũng phong lưu.”

Chu Cẩm Hằng dùng hết sức bình sinh của mình đẩy y ra, với tay lấy quyển sách tranh vẽ (chắc là xuân cung đồ =]])) ở đầu giường mà đánh tới, Sí Nguyệt nhẹ nhàng né tránh, xốc chăn lên, Hoàng đế bệ hạ quần áo xốc xếch liền nhanh chóng nắm góc chăn kéo lại, đề phòng mà trừng mắt nhìn Sí Nguyệt.

Sí Nguyệt cúi người xuống, nhìn đôi mắt toát ra vẻ kinh sợ của đối phương, nhẹ giọng nói: “Chu Cẩm Hằng, ta không quên được người, cho nên trở về tìm người.”

Chu Cẩm Hằng không được tự nhiên mà nhích nhích thân thể, hừ lạnh một tiếng, nói: “Trẫm nói cho người biết lần cuối cùng, chuyện ở Chi Lan cung người tốt nhất là quên sạch sẽ đi.”

Sí Nguyệt không thềm để ý tới lời của hắn, tự mình tiếp tục: “Bốn năm trước, ta có trở về tìm người.”

Chu Cẩm Hằng ngẩn ra, ngơ ngác mà nhìn y: “Bốn năm trước?” Sao hắn không nhớ gì hết vậy?

Sí Nguyệt xoa xoa hai gò má của hắn, biểu tình bình thản, nhưng đôi mắt nóng bỏng nọ khiến cả người Chu Cẩm Hằng cũng phải nóng lên —

“Bốn năm trước ta theo đội ngũ đón đầu của Dung vương nhập kinh, ngày đại hôn hôm ấy được an trí ở trong khách phòng của Dung vương phủ, vốn có ý định muốn gặp mặt người, thế nhưng cơ duyên xảo hợp, khiến ta nghe được vài câu không nên nghe tới.”

Chu Cẩm Hằng nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó, Đại vương sau khi uống rượu thì để lộ chân tình, âm thầm rơi lệ, hắn phải đi an ủi vài câu, trong lúc nói chuyện với nhau, tựa hồ có đề cập tới Sí Nguyệt... Chết rồi!

Đầu hắn như nổ lớn một tiếng, tuy rằng không nhớ được cụ thể là nói qua cái gì, bắt quá có một câu hắn nhớ rất rõ ràng —

“Trẫm cương chiều y, chỉ là bởi vì không có được y.”

Chu Cẩm Hằng nhìn gương mặt phủ đầy mây đen của Sí Nguyệt, trong lòng không ngừng kêu khổ, thẳng nhãi này quả nhiên là trong lòng nuôi ý báo thù mình, nhớ lại đoạn đối thoại tối hôm ấy ở Chi Lan cung của y, đó thật sự là những lời nói mấu chốt nhất, đáng tiếc hắn khi đó bị sắc đẹp làm cho mê muội, hoàn toàn không phát hiện ra được.

Lẽ nào Sí Nguyệt biến thành cái dạng như ngày hôm nay, đều là do buổi nói chuyện của mình bốn năm trước gây nên sao? Lòng tơ sau lưng Chu Cẩm Hằng bắt đầu dựng lên, càng cảm thấy hối hận hơn nữa, nếu như hắn lúc đó diễn trò tới cuối cùng, không để cho Sí Nguyệt nghe được những lời nói đó, người đối mặt với hắn ngày hôm nay có phải đã là một mỹ nhân tình ý triền miên ngoan ngoãn phục tùng chứ không phải là một kẻ đòi nợ lạnh lùng với khuôn mặt tuấn tú kia rồi hay không?

Sí Nguyệt mỉm cười, nói: “Người không phải luôn muốn có được ta sao? Vì sao ta dâng lên cửa thế này rồi mà người vẫn cứ lẩn trốn không chịu gặp?”

Chu Cẩm Hằng then quá thành giận, quát to nói: “Chính người trong lòng biết rõ ràng!”

Hắn muốn Sí Nguyệt, đơn giản là muốn y thuận phục nằm dưới thân mình, chứ không phải muốn bị đối phương ngắt hoa ở sau đĩnh* a!

(*) Sau đĩnh ở đây chính là hậu đĩnh đây các bạn ợ:)) hoa nào ở hậu đĩnh thì không phải nói rồi:>~ hoa cúc a

Sí Nguyệt đưa tay tiến vào trong lớp trung y nửa kín nửa hở của hắn, bàn tay phủ lên vị trí ở trái tim, nói: “Người lúc đầu nói, không phải bất luận kẻ nào cũng đáng giá để phó xuất chân tâm, ta tới đây là muốn biết rõ một chút, người như ta, có đáng giá để người một lòng đối đãi hay không.”

Chu Cẩm Hằng nhìn y, bắt đầu thấy hoa mắt lên cả, tim đập cũng càng ngày càng kịch liệt, thân thể còn lưu lại nhiệt độ của giấc mộng xuân vừa rồi, dưới ánh nhìn chăm chú của đối phương lại càng oi bức không chịu nổi, hắn miệng khô lưỡi khô, tựa như một bại tướng bị đánh tới bời, liều mạng muốn bảo vệ một góc cuối cùng của lãnh thổ: “Trẫm không rõ, người vô lễ với trẫm... Thế nhưng hận ý cho phép sao?”

Hai bàn tay linh xảo của Sí Nguyệt lưu luyến trước ngực hắn, cởi lớp áo tơ tằm ra, đôi môi tiến đến bên tai đối phương, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ không vô lễ với người, ta chỉ là muốn đem mình hiến cho người mà thôi.” Tuy rằng phương pháp có chút khác biệt với những gì Chu Cẩm Hằng mong chờ.

Khí tức ấm áp khiến cả người hắn đều tê dại, cuối cùng mềm nhũn nằm ở trên giường, triệt để tước vũ khí đầu hàng: “Thế nhưng người... Người... Nói nhìn trẫm thấy ghét...”

Ngữ khí kia mang theo một chút giận dữ, rất giống như một bé con bị người khác ức hiếp, Sí Nguyệt nhanh chóng tự cởi bỏ y phục của mình ra, thân thể trần trụi áp lên người hắn, “Đúng vậy a, ta vừa thấy ghét người, lại vừa thích người, làm thế nào cũng không buông tay ra được.”

Câu biểu lộ này khiến cho Minh Hân để hoàn toàn mất hết lý trí, hắn cảm thấy như chỗ nào đó trong lòng mình đã bị y cướp đi mất rồi, khe khẽ thở gấp, kim lòng không được mà vươn tay nắm lấy hai vai đối phương, ngẩng đầu đón nhận đôi môi rực lửa của Sí Nguyệt.

Tuy rằng đối với loại chuyện bị đi từ cửa sau (hậu môn) như vậy có chút bài xích, thế nhưng bản năng của thân thể đều đã được thức tỉnh dưới những khiêu khích của đối phương, chẳng còn thấy thẹn nữa mà bắt đầu dây dưa quấn lấy, ở trên long sàng mở rộng hai chân, để cho nam nhân bá đạo ngang ngực kia dùng biết bao nhiệt tình vô tận phủ lấy chính mình...

+++

Triền miên qua đi, Chu Cẩm Hằng mồ hôi nhễ nhại, hư thoát mà tựa ở trong lòng Sí Nguyệt, cổ họng đau nhức, vô lực mà thở hổn hển, toàn thân từ trên xuống dưới đều chìm đắm trong thỏa mãn sau cao trào.

Sí Nguyệt nghịch nghịch mái tóc tán loạn của hắn, ở sau gáy nhẹ nhàng hạ xuống một vài nụ hôn, Chu Cẩm Hằng thuận khí xong xuôi, tức giận mà xoay xoay thắt lưng vài cái, trách mắng: “Rút cái thứ chết tiệt kia của người ra coi!”

Sí Nguyệt dựa vào vai hắn, đùa giỡn nổi lên vô lại: “Rút không được, sinh trưởng ở bên trong luôn rồi.”

“Người!” Minh Hân để tức giận đến nổi choáng váng cả đầu óc, trở tay muốn đánh lên mặt Sí Nguyệt, người nọ liền né người về phía sau, không chút cam tâm tình nguyện mà rút phân thân vừa phát tiết xong của mình ra, cảm giác dị vật rút khỏi thân thể khiến Chu Cẩm Hằng đỏ cả mặt, mà thứ trơn trơn dính dính chảy ra giữa hai đùi lại càng làm cho hắn xấu hổ vô cùng.

“Cũng đâu phải là lần đầu tiên, mới vừa rồi còn quấn lấy ta không buông, sao giờ lại xấu hổ rồi?” Sí Nguyệt mang theo ý cười, ghé vào tai hắn nói vài câu tình tứ không biết ngượng, Chu Cẩm Hằng đã không còn khí lực tranh chấp cùng y nữa, mặc cho y trở người mình lại, đôi môi sưng đỏ một lần nữa bị gặm cắn liếm mút, hút hết luồng hô hấp cuối cùng trong ***g ngực.

Nụ hôn vừa kết thúc, Chu Cẩm Hằng liền nhắm hai mắt lại, thở gấp không thôi, tim như sắp nhảy ra khỏi ***g ngực, hắn bình ổn lại hô hấp của mình, run rẩy chống người dậy, tâm mắt từ trên gương mặt hoàn mỹ không tì vết của Sí Nguyệt chuyển xuống thân thể kịên mỹ thon dài của đối phương, nhướn mày, khó hiểu hỏi: “Nghe nói hình xăm của hoàng tộc các người đều ở trên vai hoặc sau lưng, sao người lại xăm ở trước người thế này?”

Sí Nguyệt xoay người qua một bên, để hẳn nhìn những vết sẹo dày đặc trên lưng mình: “Hồi đó ta không cẩn thận mà ngã ngựa, bị nó kéo qua một mảnh đất đầy cát đá mới được cứu ra, tuy chỉ là bị thương ngoài da, thế nhưng lại không xóa được sẹo.”

Chu Cẩm Hằng ngạc nhiên nhìn tấm lưng rắn chắc của y, đường cong cơ thể tuy rằng đẹp, thế nhưng sau lưng lại trải đầy những vết sẹo sâu sâu nhạt nhạt, da thịt không có lấy một chỗ mịn màng.

Những vết sẹo này nếu ở trên người người khác thì cũng bình thường thôi, thế nhưng lại lưu trên thân một người có dung nhan tuyệt thế không ai sánh bằng như vậy, thật sự là khiến người ta phải đau lòng, thần tình Chu Cẩm Hằng có chút buồn bã, ma xui quỷ khiến thế nào lại vươn tay sờ sờ mặt y, lẩm bẩm nói: “May là không bị thương tới khuôn mặt này a...”

Sí Nguyệt nhướn mi, một tay túm lấy hẳn ôm vào lòng, gắt gao vẩy chặt eo đối phương, hỏi: “Người xem lọt mắt, chẳng lẽ chỉ có gương mặt này của ta thôi sao?”

Ánh mắt của y trông tương đối dọa người, Chu Cẩm Hằng có chút chột dạ mà nuốt nuốt nước miếng, cười nói: “Người nếu sinh ra không xinh đẹp như thế này, bảy năm trước đã bị xử chém vì dám hành thích Hoàng đế rồi.”

Sí Nguyệt ha ha cười nhẹ, đối với lời giải thích này thần nhiên tiếp thu, lại hỏi: “Ta nghe nói năm đó sau khi ta đào tẩu, có người vì lấy lòng người mà tìm một thiếu niên có dung mạo giống hệt ta tới hầu hạ, người nhưng lại không có hứng thú, đây là vì sao a?”

“Giống người thì có ích gì chứ, y cũng không phải là người mà.” Chu Cẩm Hằng cũng lười hỏi xem ai đã lẩm bẩm với y, dù sao thì Sí Nguyệt giáo hoạt như vậy, ngay cả Thần Hi cung còn có thể ra vào vào như thường, chuyện trong cung làm gì có thể giấu diếm y được chứ?

Sí Nguyệt ý vị sâu xa mà nhìn hẳn, nói: “Giống ta còn không được sao? Vậy là người cũng đâu phải chỉ thích mỗi khuôn mặt này nhỉ?”

Chu Cẩm Hằng bị y hỏi đến á khẩu không trả lời được, lúc này mới phát hiện ra mình đã bị gạt vào tròng, thấy trong mắt Sí Nguyệt không giấu được vẻ đắc ý, hẳn trầm mặt, trở mình kéo chăn lên, nhắm mắt lại không thèm để ý tới y nữa.

Sí Nguyệt đưa tay khoát lên lưng hẳn, ôn nhu nói: “Hằng, người nên ngẫm lại xem, là cái gì khiến người dung túng ta như vậy, hiểu rõ rồi mới có thể cho cả hai một cái công đạo a.”

Trẫm mới không thèm dung túng người! Chu Cẩm Hằng trong lòng gào thét, thế nhưng thân thể hai người kề sát nhau như vậy, khiến hẳn không thể lo lắng phủ nhận một điều rằng — nếu không phải là dung túng, vậy thì vì cái gì khiến cho vua của một nước có thể nhịn nhục mà bị khiêu khích đến thích thú thế kia, xong việc rồi thậm chí còn không đành lòng đem cái tên dám mạo phạm thiên uy này ra mà chém nữa.

Chu Cẩm Hằng mệt muốn chết rồi, không còn khí lực khua môi múa mép với y nữa, tựa vào trong lòng Sí Nguyệt mà thông thông thả thả chìm vào giấc ngủ, trong lúc mơ màng còn nhớ tới một chuyện: thăng nhải này mới vừa rồi còn gọi thăng tục danh của hẳn, vậy mà hẳn cứ nhiên lại chẳng hề tức giận a.

+++

Những ngày kế tiếp của Chu Cẩm Hằng trôi qua rất là thoải mái, trong triều chẳng có đại sự gì, nơi nơi đều báo lại tin tức tốt lành vì vụ mùa năm nay khá bội thu, mấy đứa con nhà hẳn cũng thông minh hiếu học, chưa bao giờ phải để hẳn quan tâm đến bài vở cả, trở về Thần Hi cung lại có giai nhân làm ấm giường, điền long đảo phượng rất khoái hoạt.

Những lúc bị Sí Nguyệt áp đảo, trong lòng Minh Hân để vẫn còn có chút không được tự nhiên, thế nhưng thân thể cũng không chịu thua kém, mở miệng chưa kịp khiển trách vài câu, thân thể theo bản năng đã khát khao vụn phẫn mà nghênh đón người nọ, cứ mãi như thế, hẳn cũng không giãy dụa nữa, mở ra chân tay, mặc cho Sí Nguyệt tận tâm tận lực mà “hầu hạ”.

“Người rốt cuộc thích trẫm ở điểm nào nhất?” Ân ái vừa xong, Chu Cẩm Hằng nằm ở trên người Sí Nguyệt, mệt đến nỗi nhấc tay cũng không nổi, “Nếu biết trẫm đối với người chỉ là nhất thời vui đùa, vì sao còn thích trẫm a?”

Sí Nguyệt vỗ về lưng hắn, thần tình như có điều suy nghĩ, nói: “Có lẽ là khi còn trẻ đã thích rồi, dù sao cũng là lần đầu tiên ta động chân tâm, cho dù biết người là hạng người thế, nhưng cuối cùng trong lòng vẫn là bất cam, lúc đầu còn cho rằng cả hai cách xa nhau ngàn dặm nên không tính toán tới, lần này theo Đại vương về kinh, người cứ hết lần này tới lần khác khiêu khích ta, ta chỉ đành biết thời biết thế mà thôi.”

Nói xong lời cuối đã dẫn theo vài phần ý cười, khiến Minh Hân để vừa thẹn vừa giận khôn kể, muốn chống người ngồi dậy, thế nhưng cả người mỗi nhừ khiến hắn lại nằm sấp xuống, Sí Nguyệt quan tâm mà xoa xoa thất lưng cho đối phương, lại nói: “Bốn năm trước, ta nhận được lời giáo huấn của người nên mới biến thành cái dạng như ngày hôm nay, vì vậy cho người hưởng thụ một chút, cũng xem như là không quên ân sư a.”

Càng nói càng không đứng đắn, Chu Cẩm Hằng nghe đến nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải vì thân thể không khỏe, hắn thật muốn nhảy dựng lên đánh cho y một trận mà.

“Huống hồ, lúc người bỏ xuống về ngoài đạo mạo trang nghiêm này, trông cũng rất đáng yêu a.” Sí Nguyệt cười hì hì nheo mông rỗng của hắn một cái, khiến cho Chu Cẩm Hằng nhớ tới tư thế Quan Âm tọa liên mắt mặt của mình mới vừa rồi, hận đến nổi lập tức cắn y một ngụm, lưu lại hai hàng dấu răng trên vai đối phương.

Làm thế nào mà hắn không có tiền đồ gì hết thế này? Không nở đánh cũng không nở mắng, ngay cả cự tuyệt y cầu hoan cũng chẳng làm được, cái gì khí độ hoàng gia uy nghi Đế vương, lúc ở dưới thân y thì bay biến đâu hết, ngay cả một mẩu cũng không chừa lại.

Sí Nguyệt nhìn gương mặt vừa thẹn vừa tức của đối phương, đột nhiên thu lại dáng tươi cười của mình, nói: “Đối với người mình thân cận hà tất phải câu nệ, bệ hạ sẽ không trách ta nói năng vô lễ chứ.”

Rõ ràng là to gan lớn mật như thế, vậy mà lúc nào cũng giả bộ bày ra cái dáng dấp sợ hãi khiến long nhan phần nộ, thật sự là làm Chu Cẩm Hằng dở khóc dở cười, cố sức mài răng trên người y, hừ nói: “Người cũng không phải khách khí!”

“Đúng vậy a.” Sí Nguyệt mặt dày mày dạn, ôm Minh Hân để trở người một cái, đem hắn đặt dưới thân, “Người cứ nhanh chóng tập cho quen là tốt rồi.”

Tuy rằng Chu Cẩm Hằng luôn mồm dạy Đại vương phải học cách yêu một phạm nhân, thế nhưng Sí Nguyệt lại không cho rằng hắn có đủ tiêu chuẩn để đi dạy người khác, vua của một nước từ lâu đã quen với cái loại chuyện như đã vừa lòng hợp ý người nào thì cứ thế mà yêu thương sủng ái, dù là tức giận hay mưa móc thì cũng đều là ân của vua cả, không phải ai cũng có thể cự tuyệt, lại càng không thể chịu được chuyện người khác chủ đạo mình, loại quan hệ bây giờ của hai người khiến Chu Cẩm Hằng khó chịu không được tự nhiên cũng là lẽ đương nhiên, đối với tính chiếm hữu cùng bá đạo của Sí Nguyệt, tuy rằng hắn vô lực kháng cự, thế nhưng trong đầu vẫn cảm thấy mình không thể cứ như vậy mà bị người ta nắm mũi dẫn đi được.

Chân tâm của Đế vương, không phải người bình thường nào cũng có thể gánh vác, cho dù Sí Nguyệt có là một thanh niên tuấn mỹ như tiên đi nữa, cũng làm cho Chu Cẩm Hằng cảm thấy rằng xuất phớ chân tâm là một chuyện cực kỳ nguy hiểm, hắn có thể cưng chiều y thương y, có thể dễ dàng tha thứ y làm càn, thậm chí còn có thể buông cả tôn nghiêm mà nghênh hợp với y, chỉ duy nhất một điều là không thể để y cướp đi tình cảm của mình, không thể mặc cho y kéo mình vào trong vòng xoáy ái dục cuộn cuộn chảy xiết kia được.

Người thường vì yêu mà điên cuồng, cùng lắm chỉ là nháo đến gia đình không yên mà thôi, thế nhưng nếu vua của một nước vì yêu mà điên cuồng, vậy thì sẽ dẫn đến họa khuy nh thành khuy nh quốc... Nghĩ đến đây, Chu Cẩm Hằng lại thấy sợ run cả người, quyết định không thể cứ như vậy mà mặc kệ được, phải nghĩ biện pháp gì đó để quan hệ của hai người có thể dừng lại trong phạm vi hắn có thể khống chế.

“Suy nghĩ gì đấy?” Sí Nguyệt bất mãn vì hắn thất thần, nắm lấy cằm hắn, triền triền miên miên mà hôn lên.

Chu Cẩm Hằng hé môi thừa thụ nụ hôn nóng bỏng của Sí Nguyệt, thấp giọng hừ hừ lẩm bẩm, một lòng chìm đắm trong nhu tình mật ý ấm áp vui vẻ, như mê như say.

“Trẫm đang suy nghĩ...” Hắn ôm lấy cổ Sí Nguyệt, ở bên môi y nói nhỏ, “Nên ban cho người danh phận gì, để người có thể an an phận phận mà ở bên người trẫm đây.”

Sí Nguyệt nở nụ cười, đầu lưỡi khê liếm qua kẽ môi hần, nói giọng với giọng khàn khàn: “Ta không cần danh phận, chỉ muốn người.”

Đại não của Chu Cẩm Hằng bắt đầu hôn mê mất, cảm giác được dục hỏa bốc lên ở đâu đây, phân thân của người trên đã bắt đầu cứng rắn nóng rực như sắt nung, mà hậu huyết ướt át của mình cũng đã co co rút rút mà trống rỗng khó nhịn, hần chẳng thèm rụt rè nữa, nhấc chân lên quần lấy thắt lưng Sí Nguyệt, dường như thúc giục mà cọ cọ vài cái, dán bên tai y than nhẹ: “Trẫm đồng ý...”

Dục vọng như lửa nóng hung hăng xông tới, Minh Hân để gằm nhẹ ra, khoái cảm kích cuồng ào ào kéo đến, thế nhưng trong đại não mơ hồ vẫn còn một tia thanh tỉnh, ý niệm nào đó trong đầu dần dần thành hình.

+++

“Lấy công chúa?” Sí Nguyệt nheo lại hai mắt, khuôn mặt tuấn tú sa sầm xuống, không chút khách khí mà xụ mặt với Đế vương.

Vào một đêm nào đó, khi Sí Nguyệt đang mang tâm tình sung sướng vui vẻ mà lên vào Thần Hi cung để tập kích Hoàng đế của mình, Chu Cẩm Hằng liền thừa dịp lúc y phục còn chưa bị người ta cởi bỏ sạch sẽ ra, cùng với chút lý trí còn sót lại, vội vội vàng vàng nói cho y biết quyết định của bản thân.

“Đúng vậy a.” Minh Hân để không có gì lo lắng, “Vinh Gia trưởng công chúa vẫn còn độc thân, không con nối dòng, người làm phò mã là có thể danh chính ngôn thuận vào ở trong kinh, qua lại với trẫm cũng không cần phải lén lén lút lút nữa.”

(Trưởng công chúa ở đây là chị của Chu Cẩm Hằng chứ không phải con dâu nha:”>)

Hần muốn Sí Nguyệt, lại không muốn có một Sí Nguyệt mà mình không thể khống chế, vì vậy cứ dứt khoát làm theo Hán Ai Đế, để Sí Nguyệt lấy công chúa, nước phù sa không thể để cho ruộng người khác hưởng *, hưởng hồ Vinh Gia trưởng công chúa cũng đã ngoài ba mươi rồi, tư sắc bình thường, không phải lo lắng chuyện Sí Nguyệt sẽ thích nàng ấy mà bỏ rơi mình, y làm phò mã, mình lại tiếp tục quần lấy y, nhất cử lưỡng tiện, Chu Cẩm Hằng thật sự thấy biện pháp này tuyệt vời khôn tả.

(*) phì thủy bất lưu ngoại nhân điền: ý nói của tốt của quý thì không cho người lạ hưởng.

Hần cho rằng Sí Nguyệt sẽ vui vẻ mà tiếp nhận ý kiến hay ho này của hần, không nghĩ tới đối phương lại ngừng động tác trên tay, nhìn hần với thần tình cổ quái, ngữ khí đạm nhiên, mang theo một chút không nhẫn được: “Ta không muốn làm tỷ phu (anh rể) của người.”

“Đây là vì dự tính lâu dài thôi mà!” Chu Cẩm Hằng bị bẽ mặt, cũng có chút không hài lòng, “Người làm phò mã, cho dù không trở về Lê quốc cũng có thể vinh hoa phú quý suốt đời, hưởng hồ trẫm đâu có bạc đãi người đâu.”

Sí Nguyệt nhướng mày, nghe được ý của hần ở trong lời nói: “Ý của người là, bảo ta từ bỏ thân phận Hoài Ninh vương, bám váy công chúa nhà người mà sống nửa đời còn lại sao?”

“Người nói gì vậy!” Chu Cẩm Hằng bất mãn trách mắng, “Được lấy công chúa là vinh dự vô cùng, biết bao nhiêu người cầu còn không được, người đừng có không biết tốt xấu như vậy, phụ nỗi khổ tâm của trẫm.”

Sí Nguyệt cười nhạt, nói: “Người tính toán như vậy, là sợ ta ỷ lại vào người, hay là sợ ta sẽ rời bỏ người?”

Chu Cẩm Hằng nói không nên lời, thành thật mà nói cả hai đáp án đều khiến hần sầu lo cả, vừa lo Sí Nguyệt sẽ quần chặt hần không buông, rồi lại lo lắng Sí Nguyệt tình đậm ý bạc mà cất bước rời bỏ hần.

Sí Nguyệt nhìn thần bất định của Chu Cẩm Hằng, vung tay nói: “Nói cho cùng, người bất quá chỉ muốn có một con rồi có thể gọi tới là tới, đuổi đi là đi thôi. Ta khuyên bệ hạ nuôi chó là được rồi đấy!”

“Láo xược!” Chu Cẩm Hằng chưa từng bị người ta không nề chút mặt mũi nào như vậy, lập tức cũng bốc hỏa lên, “Người luôn miệng nói thích trẫm, lẽ nào ngay cả một chút yêu cầu ấy cũng không làm được sao? “Thích” của người cũng quá khinh bạc rồi đấy!”

Sí Nguyệt nghe vậy liền ngẩn ra, lập tức cười to ra tiếng, cười đến nỗi khiến Chu Cẩm Hằng sợ hãi trong lòng, không dám nói thêm câu trách cứ nào nữa. Sí Nguyệt cười xong rồi liền đứng dậy, ngữ khí lạnh lùng

lãnh liệt: “Nếu bệ hạ đã ghét bỏ, vậy tiểu vương xin thu lại mảnh tâm ái luyến này để bệ hạ được thanh tịnh, cáo từ!”

“Người!” Chu Cẩm Hằng nhìn bóng lưng bước đi đầy kiên quyết của Sí Nguyệt, cả giận nói: “Cái đồ bạc tình quả nghĩa, lang tâm cầu phế! Có bản lĩnh thì cả đời này đừng tìm đến trẫm nữa!”

...

Ngày thứ hai, Sí Nguyệt không có tới, Chu Cẩm Hằng buồn bực mà đi đi lại lại trong phòng, có chút hối hận vì đêm qua đã không biết lựa lời mà nói, thế nhưng vừa nghĩ ngược lại, những lời nói đó của Sí Nguyệt nghe lọt tai sao? Làm sao bảo hắn không nổi giận lôi đình cho được chứ!

Ngày thứ ba, Sí Nguyệt không có tới, Chu Cẩm Hằng nằm ở trên giường, trong lòng có một ngọn lửa vô danh khiến hắn không thể nào hít thở thoải mái được, từ trước đến nay chỉ có người khác muốn được hắn yêu muốn được hắn chiều, Sí Nguyệt vậy mà dám tự cao tự đại với hắn, thật sự là chẳng biết điều gì cả!

Ngày thứ tư, Sí Nguyệt vẫn không tới, Chu Cẩm Hằng lẩn qua lẩn lại, cuộn tròn trong chăn, trong nôn nóng lại có vài phần hoang mang sợ hãi, một bên mắng Sí Nguyệt bụng dạ hẹp hòi, một bên âm thầm lo lắng đối phương có phải đã chán ghét mà vứt bỏ mình rồi hay không.

Đường đường là vua của một nước lại vì chuyện yêu đương mà buồn bã trong lòng, thật sự là quá sức tưởng tượng, Chu Cẩm Hằng càng nghĩ, quyết định cứ nhanh chóng giải quyết xong mọi chuyện cho rồi, bằng bất cứ giá nào cũng phải bức Sí Nguyệt trở lại, y nếu yêu hắn, tất sẽ chịu thỏa hiệp.

Vì vậy hắn viết ra thánh chỉ, phái người truyền tới hành quán của Hoài Ninh vương, ban cho phủ đệ một chồng kỳ trân dị bảo, lệnh cho y cưới công chúa.

Đây là việc vui, đi một chuyến thế nào cũng sẽ có thưởng lớn, người truyền chỉ cứ thế mà vui mừng phấn khởi lên đường, một lát sau lại chán nản hồi cung, run như cầy sấy mà quỳ gối trước bậc thềm, mang theo giọng nghẹn ngào bẩm báo Hoài Ninh vương miệt thị thiên uy, ngang nhiên kháng chỉ, còn ra lệnh cho thủ hạ đuổi bọn họ ra ngoài, mặt mũi đều mất hết trên phố.

Minh Hân để hít sâu một hơi, vỗ một chưởng lên mặt bàn, sắc mặt phẫn nộ, trong lòng lại bắt đầu hoảng sợ.

Thôi xong! Sí Nguyệt quả thật đã bị chọc giận rồi, Chu Cẩm Hằng thật sự không rõ vì sao y lại giận tới như vậy, rõ ràng là chuyện khiến hai bên đều có thể vui vui vẻ vẻ, vậy mà y lại nháo nhào ầm ĩ lên.

Tức giận thì tức giận, lý trí vẫn còn chưa có cháy sạch, Chu Cẩm Hằng vỗ bàn, quát lớn: “Tuyên y vào cung diện thánh!”

Hôm đó hắn cuống cuống không thôi, tính đầu triệu y vào cung rồi sẽ giải thích rõ ràng mọi chuyện, cùng lắm thì vừa khuyên vừa dỗ, cũng không phải là chuyện gì to tát liên quan tới giang sơn xã tắc, Sí Nguyệt chắc sẽ không sĩ diện quá đâu.

Tiểu thái giám nơm nớp lo sợ rời đi, lần này lại trở về nhanh hơn nữa, mặt mày như đưa đám mà báo tin: “Khởi bẩm bệ hạ, Hoài Ninh vương đã dẫn tùy tùng của y rời đi từ cổng thành phía đông rồi!”

Hai tai Minh Hân để như ù đi, xui lơ ngồi trên long ỷ, thái dương bắt đầu cảm thấy đau nhức, sắc bén mà âm ỉ, đau đến tận trong ngực, như là cả trái tim bị người ta bóp lấy vậy, đau đến nỗi khiến hắn không thở được.

Bảo Thụy nhìn sắc mặt trắng bệch của Hoàng đế, cho tiểu thái giám nọ lui ra, dè dặt ghé tới thấp giọng hỏi: “Bệ hạ, có muốn phái người đuổi theo hay không?”

Chu Cẩm Hằng ngơ ngác nhìn Bảo Thụy, một lát sau mới hồi phục tinh thần, vẻ mặt buồn bã mất mát, thở dài nói: “Thôi, đi rồi cũng tốt.”

Sí Nguyệt không từ mà biệt khiến Minh Hân để quả thật cảm tức một lúc lâu, càng thêm nhận định Sí Nguyệt là một tên tiểu nhân ích kỷ tự phụ, đồng thời cũng cảm thấy may mắn vì mình còn chưa bị lún vào quá sâu mà đã thấy rõ bộ mặt thật của người nọ, thoát khỏi vòng luẩn quẩn dây dưa với tên vô lại này, bảo vệ chút thể diện của quân vương một nước.

Tuy rằng an ủi mình như vậy, thế nhưng trong lòng vẫn không tránh được mà cảm thấy khó chịu, chỉ là Chu Cẩm Hằng vẫn khẳng khái không chịu thừa nhận rằng mình đang buồn phiền, một mặt lúc nào cũng bày ra cái vẻ mặt cau gắt khi có người tỏ vẻ tội nghiệp hẳn, khiến cho bá quan văn võ trong triều cùng với tam cung lục viện sợ bóng sợ gió không thôi, ai nấy đều cảm thấy bất an, rất sợ vô ý sẽ giẫm lên nỗi đau của bệ hạ.

Thu đi đông tới, bởi vì tâm tình sa sút của Chu Cẩm Hằng mà năm mới trôi qua chẳng có vị đạo gì, trong cung mở hí vài ngày, muốn dùng hài kịch để cố gắng hết sức đùa cho quân vương vui vẻ, thế nhưng Chu Cẩm Hằng vẫn mang cái dáng dấp ủ rũ không vui.

Chỉ có những khi nhìn thấy Đại vương, hẳn mới có vài phần thái độ thương xót “đồng cảnh ngộ”, những lúc đối mặt với quần thần thì nghiêm lệ như vậy, chỉ có khi đối mặt với hoàng đệ nhà mình là hẳn dùng vẻ mặt ôn ôn hòa hòa, khiến cho Chu Cẩm Văn thật chẳng biết đầu đuôi ra sao, tìm Bảo Thụy hỏi thăm một hồi, mới nghe được chút căn nguyên hậu quả trong lời nói ấp a ấp úng của tiểu thái giám, không khỏi đại kinh thất sắc, nhìn hoàng huynh mặt ủ mày chau, trong lòng liền hạ quyết tâm, nghĩ ra một chủ ý khá táo bạo.

Đầu xuân, sắc mặt của Minh Hân đế vẫn còn dày đặc mây đen, chẳng có ngày nào sáng sửa được, một hôm Đại vương tới chơi, trong lúc nói chuyện phàm vô tình nhắc tới chuyện Hoài Ninh vương của Lê quốc tựa hồ muốn nạp phi.

Chu Cẩm Hằng biến sắc, lấy động tác uống trà che đi tức giận trong mắt mình, giả bộ như không có việc gì, hỏi: “Hoài Ninh vương dung mạo không giống người phàm, chẳng biết vừa ý nữ tử như thế nào a?”

Chu Cẩm Văn che miệng ho một tiếng, cười nói: “Nói cũng kỳ quái, thân phận địa vị của Hoài Ninh vương như vậy, thế mà lại chọn một nữ tử nhà tranh vách đất, môn không đẳng hộ không đối, thật sự chẳng có thể thống gì cả, thần đệ nghĩ, có lẽ y đã bị nữ tử đó làm cho mất trí rồi.”

Bàn tay bưng chén trà của Chu Cẩm Hằng run rẩy liên tục, càng nghe càng gấp, càng nghe càng tức, cuối cùng “bốp” một tiếng đập tách trà xuống bàn, cả giận nói: “Lý nào lại như vậy!”

Trưởng công chúa của trẫm hẳn không thềm, lại đi cưới một nữ tử bình thường dân dã! Luôn miệng nói yêu trẫm, vừa trở về đã bị người khác làm cho mất trí! Cái loại nói một đằng làm một nẻo, sáng nắng chiều mưa thế này, thật có thể làm cho người ta chết tươi vì tức mà!

Minh Hân đế cảm thấy tự tôn đã bị vũ nhục nghiêm trọng, hẳn không thể chịu đựng được người đã từng ngày đêm bên gối nhiệt tình như lửa nay lại ôm người khác vào lòng, không thể chịu được thứ vốn thuộc về hẳn nay lại bị người khác cướp đi, càng không thể chịu đựng được mình lại đối với tên vô sỉ đó canh cánh trong lòng, nhớ mãi không quên!

Cơn tức này nghẹn ở trong ngực, nhổ không được mà nuốt không xong, khiến hẳn ăn ngủ không yên, mắt thấy trong triều không còn đại sự gì nữa, Chu Cẩm Hằng liền cáo ốm không thượng triều, cải trang đơn giản, mang theo Đại vương cùng một đội tử vệ võ công cao cường, thần không biết quỷ không hay mà chuồn ra khỏi cung, không ngại bôn ba ngàn dặm, đi tìm Sí Nguyệt khởi binh vấn tội.

Lúc đến Lê quốc cũng là lúc đang diễn ra lễ Ngọc Chân Hoa mỗi năm một lần, phố lớn ngõ nhỏ nở đầy những đóa hoa lung linh kiều diễm, mùi hương thơm ngát tràn ngập khắp nơi, thế nhưng Chu Cẩm Hằng lại chẳng còn tâm tình nào để mà thưởng thức cả, lệnh cho đoàn người đi thẳng tới Lạc Ninh, quyết định không ngại trả giá hết thảy cũng phải khiến cho hôn lễ của y tan thành bọt nước.

Muốn nạp phi? Trẫm không đồng ý, các người chờ kiếp sau đi!

Đến Lạc Ninh thành rồi, bởi vì ở trong khách *** rất dễ làm người khác chú ý, Chu Cẩm Hằng liền mua một căn nhà nhỏ thanh u nhả trí để ở lại, sau đó sai người đi ra ngoài hỏi thăm một phen, dân địa phương lại không có nghe tin tức Vương gia bọn họ muốn kết hôn gì cả, hỏi mãi chẳng ai biết, còn nói: “Các người chắc là người bên ngoài a? Lễ Ngọc Chân Hoa nói tóm lại chính là lúc để các cô cậu trai tài gái sắc nói hết tình ý của mình đấy, mỗi lần lễ hội kết thúc là y như rằng có vô số cặp kết đôi, Vương gia chúng ta hôm nay cũng sẽ ra phủ vui đùa cùng dân chúng, nói không chừng sẽ tuyển chọn một ý trung nhân nữa nha!”

Vệ sĩ đem tin tức thám thính được báo trở về, Chu Cẩm Hằng không khỏi buồn bực, nữ tử bình dân mê hoặc Hoài Ninh vương trong lời đồn ở nơi nào chứ? Gì mà một chút manh mối cũng không có thể này? Tra

tiếp!

Trong lòng hấn phiền muộn thấp thỏm, thường xuyên nổi giận cáu gắt, bọn thủ hạ cũng chẳng sống khá giả được, Chu Cẩm Văn thấy hấn như vậy, liền khuyên hấn đi ra ngoài giải sầu, Lạc Ninh tổ chức nửa tháng hoa đăng để mừng lễ Ngọc Chân Hoa, trong chợ đêm có rất nhiều thú vui tiêu khiển, cần cái gì có cái đó, hiếm khi có được dịp cải trang vi hành như vậy, cần gì phải tự làm khó mình như ở trong cung chứ, cứ nhân cơ hội này ra ngoài vui chơi một phen a.

Chu Cẩm Hằng gật đầu, thay một bộ y phục màu trắng pha chút cảnh xuân, cả người trông có vẻ phong lưu tuấn nhã, đi trên đường đặc biệt làm người khác chú ý.

Hơn mười ám vệ được phân tán trong đám người, tùy thời tùy lúc luôn chú ý tới sự an toàn của quân vương, chợ đêm hôm đó rất đông đúc, trong đó có một vài thiếu nữ đeo giỏ hoa đi ngược đi xuôi, ném những chuỗi hoa trắng tinh về phía người đi đường, dọc đường đi rực rỡ ánh hoa đăng, quang ảnh chập chờn, hai bên là các quầy hàng liên tiếp vang lên tiếng mời gọi, nơi đâu cũng đều là tiếng người vui vẻ cười nói, quả thật là một mảnh hân hoan an hòa.

Chu Cẩm Hằng không yên lòng mà nhìn những ngọn hoa đăng hình dạng khác nhau treo ở trước mặt, đi một bước lại dừng một bước, thân ở dị quốc tha hương, tuy rằng không có phô trương tung hô rầm rộ, thế nhưng nhờ vậy mới có thể hưởng thụ được những thú vui trong cuộc sống của người bình thường, nhìn những gương mặt mang theo nụ cười đó, người người cầm hoa dạo chơi, tâm trạng hỗn loạn trong ***g ngực của hấn cũng được giải thoát ra phần nào, cảm thấy thoải mái hơn không ít.

Người bình thường nói chuyện yêu đương, chắc chắn là khác với hấn rồi, nhìn các cặp trai gái tình đầu ý hợp kia xem, tay nắm tay vai kề vai, khi thì liên miên nói nhỏ, khi thì nhìn nhau cười cười, từ chân mày đến khóe mắt đều ngọt ngào hạnh phúc, ánh mắt mỗi khi nhìn về phía người mình yêu thì luôn có mền mọ, có sủng nịch, có yêu thích, có dỗi hờn, nhưng duy độc không có cái nhìn như ban ơn, cao cao tại thượng như hấn.

Có lẽ hấn... Ngay từ đầu đã sai rồi đi, vậy mà sai cũng lâu lắm, không biết làm thế nào để đi yêu một người.

Khi tính mệnh gia đình của đối phương đều dựa dẫm vào sự chiếu cố thương tặng của hấn, khi đối phương cúi người liềm mạng mà lấy lòng hấn, khi tất cả những hi vọng ái ó của đối phương đều bị hấn nắm trong tay, cho dù có tình đi chẳng nữa, cũng chỉ như là đi lướt qua nhau mà thôi, một khi đã không còn cảm thấy mới mẻ thì xem như chấm dứt, làm sao có thể khiến quân vương tôn trọng yêu quý từ nội tâm cho được?

Chu Cẩm Hằng buồn bã nhìn dòng người rộn ràng, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cả đời này, e là hấn đã không còn cơ hội để yêu như một người bình thường nữa rồi. Sí Nguyệt bỏ đi, bản thân hấn muốn tới bất kỳ trở về, thế nhưng trong tư tưởng của những con người bình thường nhỏ bé nhút nhát ấy, yêu một người, chính là nên vì người đó mà nỗ lực tất cả, cũng chẳng cần tham lam mà đòi hỏi được đáp đền, càng không thể lấy yêu ra làm danh nghĩa, ràng buộc người nọ ở bên thân.

Chu Cẩm Hằng có kiêu ngạo của hấn, hấn tuyệt đối không có khả năng phó xuất chân tâm mà không cần đáp đền, thế nhưng, hấn có thể lựa chọn buông tay, để người hấn thích được tự do tự tại.

Từ lúc sinh ra tới nay, đây là lần đầu tiên hấn không nghĩ tới bản thân mình, nếu như Sí Nguyệt đã không muốn ở bên cạnh hấn, vậy cứ để y đi thôi, đây là những gì hấn có thể làm được, tuy rằng mỗi lần mở miệng ra là dạy người ta không thể đơn giản phó xuất chân tâm, thế nhưng lại không biết rằng, bản thân mình trong chuyện tình cảm bất tri bất giác đã thua đối phương không còn một mảnh rồi, ngay cả tiền vốn cũng chẳng lấy lại được.

Suy đi nghĩ lại một lúc lâu, Chu Cẩm Hằng liền nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ngăn không cho dòng chất lỏng ấm áp trong viên mắt chảy xuôi xuống, trong lòng tuy có tiếc nuối, nhưng cũng cảm thấy nhẹ nhàng như trút được gánh nặng.

Nếu như sớm một chút biết làm thế nào để yêu một người bình thường, trăm nhất định sẽ quý trọng phần tình cảm này...

Đáng tiếc, tất cả đều đã quá muộn.

Hắn thở dài, định ra lệnh cho thủ hạ chuẩn bị khởi hành về nước, đột nhiên từ đâu có một chuỗi hoa trắng rơi xuống trước ngực, Chu Cẩm Hằng ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhân thần trong phút chốc hoảng hốt, cũng không còn nhìn rõ những thứ khác nữa.

Hắn chỉ thấy một người, áo gấm thêu hoa, gương mặt hồng hào, tuyệt mỹ như ngọc, chấp tay đứng ở trước ngọn hoa đăng mỉm cười, khiến cho tất cả ánh đèn trên đường cũng phải phai nhạt nhan sắc.

Sau ly biệt, nhớ tương phùng, bao lần nằm mộng được cùng với ai? (Trích trong bài Giá Cô Thiên – Ân Kỳ Đạo)

Cả người Chu Cẩm Hằng như đông cứng lại, muốn bước một bước cũng không được, cứ ngẩn người ra mà nhìn cái kẻ khiến hắn vừa yêu vừa hận, nằm mộng bao lần kia.

Hai người đứng ở bên đường, mắt to trừng mắt nhỏ, khiến cho người đi đường không thể không liếc mắt nhìn theo, đặc biệt là vì trong đó còn có Hoài Ninh vương mà bọn họ tôn ngưỡng kính trọng nữa.

Sí Nguyệt thấy hắn vẫn còn ngẩn người như vậy, liền dứt khoát ôm lấy eo đối phương, đem người nhét vào trong xe ngựa, buông màn xe xuống, ôm hắn thật chặt, cau mày nói: “Ta không nghĩ tới lại gặp người ở đây.”

Ở trong vòng tay cường kiện mạnh mẽ của y, Chu Cẩm Hằng rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần lại, gương mặt đỏ lên, lắp bắp nói: “Trẫm... Trẫm... Nghe nói người muốn kết hôn...”

“Hử?” Sí Nguyệt đầu tiên là hồ nghi, sau đó cười đến mức trông như mèo trộm được miếng cá, “Vì vậy người tự mình đến ngăn cản ta?”

Chu Cẩm Hằng xấu hổ quay mặt đi chỗ khác, mạnh miệng nói: “Trẫm mới không thèm!”

Sí Nguyệt cúi đầu, hứng thú dạt dào mà ve vãn quần lấy hắn, đôi môi ở cần cổ Chu Cẩm Hằng lưu luyến không đi, kích thích từng đợt run rẩy vui sướng, Chu Cẩm Hằng từ từ nhắm hai mắt lại, níu lấy ống tay áo y, run giọng hỏi: “Người còn giận trẫm sao?”

Sí Nguyệt không trả lời, dẫn trọng tâm câu chuyện qua hướng khác: “Bệ hạ, người đi dạo mà không dẫn theo thị vệ, không sợ gặp nguy hiểm à?”

Chu Cẩm Hằng mê muội nhìn khuôn mặt tuần tú của y, thấp giọng lẩm bẩm: “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu mà.”

Sí Nguyệt phì cười một tiếng, đưa tay vào trong vạt áo hắn sờ loạn một phen, moi ra được một chiếc còi nhỏ, nhướn mày hỏi: “Có phải người dự định khi nào nguy cấp mới thổi cái này để người ta tới cứu giá hay không?”

Chu Cẩm Hằng phẫn nộ mím môi, thẳng quỷ ranh mãnh này, không có gì là không gạt được y cả!

Sí Nguyệt vứt chiếc còi nhỏ sang một bên, thở dài nói: “Ta thấy người không cần thứ này nữa, ta sẽ không hại đến người.”

Chu Cẩm Hằng vừa nghe xong lời này, cơn tức vẫn còn chưa xả được, cắn răng nói: “Người hại trẫm còn chưa đủ lắm sao?”

Sí Nguyệt đẩy ngã hắn xuống nệm, dùng thân mình áp lên trên, chóp mũi đối chóp mũi, hỏi: “Bệ hạ, ta cho người thời gian suy nghĩ, người đã nghĩ thông suốt chưa?”

Chu Cẩm Hằng tuy rằng chịu không nổi cái kiểu đè ép này của Sí Nguyệt, xoay tới xoay lui một hồi vẫn không thoát khỏi được, đành mặc kệ y, buồn bực hờn dỗi mà đáp: “Trẫm dung túng người, là bởi vì trẫm thích người.”

Hắn cho rằng thổ lộ tâm tình mình là một chuyện rất nguy hiểm, thế nhưng lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng lại cảm thấy khoan khoái dễ chịu hơn, khiến sắc mặt hắn cũng hòa hoãn ít nhiều, lại nói tiếp: “Cách trẫm thích một người, chính là cưng chiều rồi lại cưng chiều, đến khi nào chán mới thôi, thế nhưng người cái gì cũng không muốn, khiến trẫm không biết nên làm thế nào, hao tâm tổn trí chết đi được.”

“Mấy ngày qua, trẫm cũng đã suy nghĩ cẩn thận rồi, trẫm lớn lên trong Hoàng gia, trời sinh bễ nhễ chúng sinh, chưa từng động tâm với ai cả. Người nếu không thích, vậy trẫm cũng không miễn cưỡng người nữa, tùy người muốn làm gì thì làm thôi.”

“Bốn năm trước, là trẫm phụ người, hôm nay người vứt bỏ trẫm cũng coi như là trả báo a, trẫm không còn lời nào để nói nữa, sau này muốn kết hôn cưới vợ sinh con để cái đều do người quyết định, trẫm chỉ tặng người vài chữ thôi: tự giải quyết cho tốt.”

Càng nói càng oán, đến cuối cùng đã là nghiêng răng nghiêng lợi, Sí Nguyệt lại nghe tới mặt mày rạn rở, ôn nhu dỗ dành: “Người nghe ai nói là ta muốn kết hôn a?”

“Không có sao?” Chu Cẩm Hằng mấp máy môi, mặt đỏ càng thêm lợi hại, lẽ nào đây chẳng qua chỉ là lời đồn thôi?

Sí Nguyệt xoa xoa mặt hần, cười nói: “Có thể nghe người nói ra những lời này, ta có chết cũng không hối tiếc, bất quá bộ hạ nói sai một câu rồi, ta không phải là cái gì cũng không muốn, thứ ta muốn, vẫn chỉ có một.”

“Cái gì?” Mí mắt Chu Cẩm Hằng bắt đầu giật giật, đề phòng nhìn y.

Sí Nguyệt lại dùng ánh mắt rõ ràng của mình nhìn hần: “Người.”

Chân tay Chu Cẩm Hằng liền nhũn ra, giống như không chịu đựng nổi nữa mà nhắm mắt lại, thấp giọng thở gấp, trong lòng mừng đến nỗi như muốn phát điên lên, mỗi một tác da thịt trên người đều trở nên oi bức khó chịu, thân thể dục động, khẩn cấp mà chỉ muốn đem mình giao ngay cho đối phương.

Hần hít sâu một hơi, mở mắt ra chống lại ánh mắt chân thành mà thâm tình của Sí Nguyệt, không khỏi tâm tụy thần mê, trong lòng tràn ngập yêu thương, thấp giọng nói: “Trẫm đồng ý.”

Sí Nguyệt ha ha cười, vỗ vỗ vách xe, xe ngựa bắt đầu chậm rãi lăn bánh, Chu Cẩm Hằng hạ giọng, rất sợ bị người ở phía ngoài nghe được: “Người đừng có động tay động chân ở trong xe nhé!”

“Hằng, bốn năm trước người đã từng dạy ta, hôm nay để ta dạy lại người, thế nào?”

“Dạy ta cái gì?”

“Dạy người làm thế nào để yêu một người.”

“Được... A, người đang sờ đi đâu đó?!”

“Lâu ngày không gặp, thân thể này chắc là cảm thấy trống trải lắm a, để ta tới hầu hạ người nào.”

“Nói, nói bậy! Mau dừng tay, dừng tay... A...”

Bên trong xe dần dần không còn thanh âm nào nữa, ánh trăng sáng tỏ, hoa đăng chiếu sáng như ban ngày, bánh xe lăn qua từng cánh hoa rơi, nhẹ nhàng mà chạy về phía Hoài Ninh vương phủ.

— Hoàn —

11. Chương 11: Phiên Ngoại

Lá phong trong sân đã bắt đầu nhuộm màu đỏ sẫm, chập chờn trong gió thu, màu sắc hoa mỹ khiến cho người ngắm không khỏi thất thần, ngay cả khi đã đưa rượu ngon đến bên môi cũng quên cả thưởng thức.

Cũng chỉ có vùng Trung Nguyên mới có thể thấy được mỹ cảnh như vậy của những ngày cuối thu mà thôi, bình thường ở quê nhà hần, trời mùa này đã có hoa tuyết lát phát bay rồi.

Nhạc Thừa Lãm có chút hoảng hốt, ngăn người nhìn một chiếc lá phong rơi vào trong phòng.

Mình cư ngụ ở đây cũng được một năm rồi nhỉ? Lúc bắt đầu còn thấy khốn đốn sầu lo, thế nhưng đến bây giờ thì cứ tùy thời mà hành động, chính hẳn cũng không lường trước được sẽ phát sinh ra nhiều tình huống ngoài ý muốn như thế này.

“Um...”

Bên người truyền đến một tiếng rên khê ngọt ngào, Nhạc Thừa Lãm buông bình rượu xuống, ngón tay nhẹ nhàng vén lên mái tóc dài xõa tán loạn ở trên gối của đối phương, biểu tình lạnh lùng thờ ơ trên mặt chuyển thành dịu dàng triền miên lưu luyến, thấp giọng nói: “Tĩnh rồi?”

Nam tử nằm úp sấp bên cạnh Nhạc Thừa Lãm trở mình lại, đưa tay kéo tấm chăn mỏng trên thân hẳn xuống, ngón tay quynh luyến lướt qua eo lưng rắn chắc của đối phương, sau đó lại vuốt qua hình xăm con cọp trên cánh tay trái hẳn, khê lẩm bẩm: “Ta ngủ bao lâu rồi.”

“Không lâu lắm, bây giờ mới chạng vạng mà thôi.” Nhạc Thừa Lãm xúc chần gắm lên, vuốt ve phần eo mềm dẻo của người nọ. Nam tử tựa hồ rất hưởng thụ chuyện này, hai mắt nửa khép nửa mở, đôi môi sưng đỏ dật ra tiếng thỏa mãn thở dài.

Tòa nhà này tọa lạc ở một nơi hẻo lánh giữa chốn đô thành phồn hoa tự cấm, cửa sổ tường cao, gạch hồng ngói ngọc, lầu các tháp thoảng ẩn hiện giữa những hàng cây phong đỏ tía ở trong sân, giản dị tự nhiên, còn hơn cả đám quan lại hào phú nhà cao cửa rộng, mà hai cánh cửa bụi màu son rất ít khi được mở ra, cho nên người dân gần đây cũng sẽ không chú ý nhiều lắm tới thân phận địa vị của chủ nhân nó, cùng lắm thì đoán rằng đây là một hộ gia đình giàu có sung túc không phải lo cơm ăn áo mặc mà thôi.

Không ai nghĩ rằng đây chính là chỗ ở của sứ giả Lê quốc thường xuyên tới cư trú trong kinh, càng không ai nghĩ rằng người đang nằm trên giường Nhạc Thừa Lãm lúc này, chính là người em ruột của đương kim thánh thượng, người được Hoàng đế tín nhiệm nhất, Đại vương Chu Cẩm Văn.

Y một thân biếng nhác mà giãn ra tứ chi, cho dù trên người không có một mảnh vải che thân mà trần trụi trước mặt Nhạc Thừa Lãm cũng không thấy xấu hổ, dù sao thì cảnh tượng này sớm đã tập thành thói quen rồi.

Khuôn mặt trắng trẻo tuấn dật của Chu Cẩm Văn toát ra vẻ trầm mê thường thấy, trên vai trước ngực rải rác những dấu hôn vừa sâu vừa nhạt, người nam nhân quyền thế tôn quý luôn được văn võ bá quan tranh nhau nịnh bợ này, giờ đây tựa như một chú cừ non thuần phục dựa bên người hẳn, mặc cho hẳn muốn làm gì thì làm.

Cảm thấy thể lực đã khôi phục được một ít, Chu Cẩm Văn liền chống người ngồi dậy, nhân thần có chút dỗi hờn, buồn bực hỏi: “Người mấy ngày nay vì sao không tới tìm ta? Ngay cả một người đưa tin cũng chẳng có?”

“Bao lâu nào?” Nhạc Thừa Lãm giả bộ bày ra thần sắc kinh ngạc, nói: “Ta nhớ rõ lần cuối cùng chúng ta gặp mặt cũng chưa tới vài ngày kia mà.”

“Mười sáu ngày.” Chu Cẩm Văn xoay mặt đi chỗ khác, cau mày, “Người nếu có chuyện gì phiền não thì cứ nói với ta, đừng thờ ơ lãnh đạm bỏ mặc ta như vậy.”

“Sao người lại nghĩ như thế?” Nhạc Thừa Lãm có chút nóng giận mà cúi đầu, “Gió thu rất lạnh, khoảng thời gian này là lúc để an dưỡng, ta sợ thân thể người chịu không nổi nên mới khắc chế không đi tìm người, người sao lại hiểu lầm một mảnh chân tình của ta như vậy chứ?”

“Ta...” Đại vương nhất thời nghẹn lời, thần tình có chút mơ màng nửa ngờ nửa tin, Nhạc Thừa Lãm thuận thể chặn môi y lại, triền miên quần lấy, thân thể cường tráng cũng đề lên.

Chu Cẩm Văn bị hẳn hôn đến ý loạn tình mê, hai tay vòng qua cổ hẳn, cả người phát nhiệt, khê thở gấp mà nhắm hai mắt lại.

Hai tay tùy ý dao động trên người y, Nhạc Thừa Lãm thỏa mãn thưởng thức dáng vẻ dục hỏa đốt người của người nằm dưới thân mình, trong mắt hiện lên ý cười mỉa mai nhưng rất nhanh đã chôn vùi trong tình, hẳn ở bên tai Chu Cẩm Văn nhỏ nhẹ nói vài lời âu yếm, khiêu khích đối phương càng thêm hoàn toàn sa ngã, hóa thành một vùng xuân thủy trong lòng mình, không hề đề phòng mà mở ra thân thể y.

Cổ họng Nhạc Thừa Lãm bắt đầu khô lại, vứt hết những tạp niệm khác ra sau đầu, lấy một loại cuồng dã nhiệt tình như tiểu biệt thăng tâm hôn mà phóng túng dục vọng của bản thân, ân ái hoan lạc với Đại vương tôn quý một trận.

Gió đã nổi lên, cành lá ngoài cửa sổ xào xạc lay động, quanh quẩn trong phòng là tiếng rên rỉ nhỏ vụn, nghe như tiếng nước nổ, đặc biệt dụ người, khiến ý trí luôn luôn lãnh tỉnh của Nhạc Thừa Lãm cũng không kiềm được mà bắt đầu cuồng loạn lên, hấn cau mày, thô lỗ ngang ngược như đang trút giận, cúi đầu cắn vào cổ Chu Cẩm Văn.

Nam nhân cao quý tôn vinh, không ai bì nổi như vậy, ở dưới thân hấn bắt quá cũng chỉ là một tên gốc vụn vẹo eo mông hầu hạ quyền rũ hấn mà thôi. *chọi dếp ==*

“A!” Chu Cẩm Văn bị đau mà khê kêu lên tiếng, hai mắt rưng rưng, ngốc ngốc mơ màng nhìn hấn, Nhạc Thừa Lãm thương tiếc liếm lên chỗ máu răng chảy ra tở máu kia, ghé vào lỗ tai y thấp giọng lẩm bẩm: “Ta nhớ người nhớ đến sắp điên lên rồi, người nếu không tới đây, tối nay ta cũng sẽ tới Vương phủ tìm người.”

Chu Cẩm Văn hừ nhẹ một tiếng, bị những lời ngon ngọt của hấn dẫn đến tâm tụy thần mê, thân thể được hấn dạy dỗ càng thêm phóng túng *** loạn, gắt gao quẩn lầy hấn không tha.

Cứ như vậy mà ở trên giường triền miên đến lúc ngoài phố thấp đèn, cuối cùng mới thỏa mãn được dục vọng của đôi bên, vì cả hai vẫn còn luyện tiết rời nhau nên ôm ôm ấp ấp cùng một chỗ mà thủ thủ tâm tình.

“Ngày kia ta muốn đi Lâm Uyển để săn thú, người đi theo ta được không?” Chu Cẩm Văn gối đầu lên vai hấn, thanh âm khàn khàn mê người, vô tình mang theo chút dụ hoặc.

Nhạc Thừa Lãm rũ mắt xuống, bắt đắc dĩ mà lắc lắc đầu, nói: “Cống phẩm năm nay của Lê quốc ngày mai sẽ được chuyển tới kinh thành, mấy ngày kế tiếp ta thật không có thời gian rảnh rỗi.”

“À...” Thân thể Chu Cẩm Văn hơi cứng lại, thần thái có chút xấu hổ, trộm liếc mắt ngắm nhìn hấn, đường nhìn lại chuyển tới hình xăm trên cánh tay, thanh âm càng thấp hơn: “Vậy là người bạn rồi... Nếu có cần gì ở ta, cứ nói đừng ngại.”

“Ừm, chờ mọi việc xong xuôi rồi, ta sẽ hảo hảo bồi thường người.” Nhạc Thừa Lãm ôm chặt lấy eo y, để cho tâm tình thấp thỏm bất an của đối phương bình tĩnh lại, Chu Cẩm Văn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn lãng đoan chính của hấn, trong lòng lại cảm thấy nóng lên.

Lê quốc có một tập tục, những nam tử quý tộc sau khi thành niên phải xăm lên người một hình xăm mãnh hổ, từ vai đến thắt lưng ở đâu cũng được, thân phận càng tôn quý, vị trí hình xăm càng gần với tim.

Mà cái quốc gia lấy hổ để tôn thờ này, trong trận chiến ba năm trước đây đã bại trận xưng thần với bọn họ, Hoàng Thái tử tử trận nơi sa trường, chấp nhận mỗi năm dâng nạp cống phẩm để đổi lấy một mảnh thái bình, Nhạc Thừa Lãm thân là Thừa tướng của Lê quốc, một năm trước được phái tới Trung Nguyên, tiến hành một kế hoạch không chệ vào đâu được mà kết bạn với Đại vương Chu Cẩm Văn.

Chu Cẩm Văn có lẽ là người nam nhân khiến cho tất cả mọi người phải ngưỡng mộ, huyết thống hoàng tộc trên người đảm bảo cho y một đời vinh hoa, bản thân lại không có dã tâm tranh quyền đoạt thế, những lúc bình thường thì thích chế tạo chút máy móc đồ gỗ gì đó, cũng thường xuyên bước chân vào những nơi phong nhã của các mỹ nhân để uống rượu đối thơ, sống một cuộc sống rực rỡ sắc màu, phong lưu khoáng hoạt, chẳng phải ưu sầu vì chuyện gì cả.

Nhạc Thừa Lãm cũng mất không ít tâm tư trên người y, đây là một người hầu như không hề có sơ hở, khó mà hối lộ, lại chẳng thích chẳng muốn cái gì, ngoại trừ cuộc sống an nhàn sung sướng khiến y tâm cao khí ngạo ra, hoàn toàn không có chỗ nào để có thể xuống tay được.

Bất quá, dốc lòng tiếp xúc một lúc lâu, hấn nhạy bén phát hiện ra lòng dạ của vị Đại vương này cũng không thâm sâu là mấy, ít khi nào che giấu hi vọng của mình, rất dễ bị người khác xem thấu được y đang nghĩ gì trong tâm.

Những người hay trầm mê hưởng lạc thường rất dễ dãi, Nhạc Thừa Lãm nhìn trúng được điểm này, đem tính cách của y ra tìm hiểu thật thấu đáo một phen, hao hết tâm tư để hòa hòa hợp hợp, rất nhanh sau đó đã trở thành tri kỷ với Chu Cẩm Văn.

Bọn họ sánh vai cùng nhau du ngoạn, từ núi xanh nước biếc cho đến những buổi hí kịch hát ca, Chu Cẩm Văn càng thêm tín nhiệm hẳn, không giấu nhau chuyện gì, thậm chí cũng quên mất thân phận của bản thân, thường xuyên cùng giường ngủ chung, thân mật như huynh đệ.

Nhạc Thừa Lãm cũng không định để quan hệ của bọn họ dừng lại ở mức tri kỷ, sau khi đã quen thân với nhau, hẳn tận lực biểu hiện ra ý muốn theo đuổi Chu Cẩm Văn của mình, dùng một loại thâm tình giống như khắc cốt ghi tâm rồi lại phải kiềm nén lại để đối đãi với y, Chu Cẩm Văn tuy rằng quyền luyện với hoa cỏ đã lâu, lần đầu tiên được một người nam tử quần quýt si mê như vậy, tâm tư nhất thời loạn cả lên, vô tình để hẳn thừa dịp xông vào lúc nào không biết, trong một đêm say rượu ngập ngừng e thẹn, hai người từ bạn thân đã biến thành tình nhân.

Đại vương đáng thương cứ như thế bị rơi vào bẫy, một mặt là vì Nhạc Thừa Lãm không ngừng dùng đủ kiểu nhu tình dụ dỗ y tới đầu vầng mắt hoa, mặt khác là vì những cơn hoan nhạc phóng túng mà y chưa từng trải nghiệm qua đã khiến Chu Cẩm Văn muốn ngừng mà ngừng không được nữa.

Người càng rụt rè, lúc bị đánh bại thì càng phục tùng ngoan ngoãn, chùi chùi trong loại tình cảm mới mẻ đầy kích thích này, Đại vương sớm đã ném cái thân phận Vương gia của mình lên chín tầng mây, dưới thủ đoạn lạt mềm buộc chặt của Nhạc Thừa Lãm, sau khi đột ngột bị lạnh nhạt hơn mười ngày, Chu Cẩm Văn rốt cuộc cũng không nhịn được mà chủ động chạy tới đây tìm hẳn.

Nhìn người nam nhân luôn đối với hẳn hết lòng hết dạ này, Nhạc Thừa Lãm không phải không có khoái cảm chinh phục, thế nhưng mỗi khi người nọ mặc cho hẳn bài bố thân thể y, hẳn thường nảy sinh ra một loại nôn nóng không thể khống chế, từng chút từng chút tích ở trong lòng, không biết làm sao giải thoát cho được.

Hẳn luôn là một người lãnh tính cơ trí, tự tin rằng mình tuyệt đối sẽ không nảy sinh ra chút tình cảm thừa thãi nào với một quân cờ như Chu Cẩm Văn, vậy mà những cử chỉ tràn ngập phong tình của người kia mỗi khi ở trên giường đều rất dễ khiêu khích dục hỏa của hẳn, khiến hẳn hầu như không thể nào lộ ra sơ hở.

Có lẽ sau khi biết được chân tướng, người nam nhân luôn được ngưỡng mộ kính trọng này đây sẽ hận hẳn đến tận xương a... Nhạc Thừa Lãm nhàn nhạt nở nụ cười, đưa tay dìu y ngồi dậy, nói: “Ta kêu hạ nhân chuẩn bị nước nóng, tắm rửa một chút, buổi tối ta cùng người tới Chu Thúy Lâu nghe nhạc chịu không?”

“Được.” Một chút đồ dành ngon ngọt đã khiến Chu Cẩm Văn mừng rỡ trong lòng, dưới sự hầu hạ ân cần của hẳn mà rửa mặt chải đầu, thu xếp chỉnh tề xong, sau đó ngọt ngọt ngào ngào cùng nhau ăn bữa tối, đợi đến khi trăng đã lên cao, Nhạc Thừa Lãm liền cho người chuẩn bị ngựa xe, cùng Chu Cẩm Văn đi tới nơi yên hoa mà vui vẻ hoan nhạc.

Chu Cẩm Văn không phải là không đề phòng hẳn, từ lúc bắt đầu cũng đã không ít lần thử lòng đối phương, chỉ là người không có tâm cơ gì như y sao có thể đấu được với một tên cáo già đã tính toán kỹ lưỡng cơ chứ? Biểu hiện của Nhạc Thừa Lãm bất cứ lúc nào cũng không thể chệch vào đâu được, khiến cho Đại vương điện hạ thật sự tin rằng người nam nhân này đã yêu mình sâu đậm rồi.

Gạt người không phải là chuyện khó, Nhạc Thừa Lãm không ngừng ám thị bản thân rằng mình phải yêu Chu Cẩm Văn, ôn nhu săn sóc, cái gì cũng làm vì y cả, ngay cả chính hẳn cũng sắp bị những lời giả dối của bản thân mình lừa gạt mất rồi, huống hồ gì tới Chu Cẩm Văn đang chìm đắm trong cuộc tình cuồng nhiệt này chứ?

Hẳn cẩn thận tỉ mỉ giúp đối phương lót thêm vài tấm đệm, ôm lấy bờ vai y, màn cửa sổ bị gió đêm thổi bay phất phới, cành cây trong viện vươn ra ngoài tường, lá phong đỏ thắm nhuộm một màu bàn bạc của ánh trăng, rục rịch lúc ẩn lúc hiện, tựa như một ngọn lửa băng lạnh, cuối cùng vẫn làm đông lại một mảnh chân tâm khát vọng nhiệt tình của ai kia.

+++

Từ phía xa nhìn thấy Minh Hân để bị Sí Nguyệt mang đi, Chu Cẩm Văn nhẹ thở phào một cái, không có tâm trạng nào ngắm đèn nữa, xoay người leo lên xe ngựa, xoa xoa thái dương có chút đau nhức của mình, trầm giọng nói: “Hồi phủ.”

Xe ngựa không nhúc nhích gì, y còn tưởng là bị người đi đường cản trở, cũng không thúc giục nữa, tựa về phía sau, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Hương hoa tràn ngập khắp thành, mùi thơm tràn ngập trong khoang mũi, hương khí tươi mát ngọt ngào làm cho tâm tình u ám cũng dần dần ấm áp hơn, thần kinh căng thẳng nhiều ngày qua rốt cuộc cũng được thả lỏng, y bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, xe ngựa sao vẫn cứ im lìm thế này?

“Thị vệ, hồi phủ!” Chu Cẩm Văn chờ đến nỗi không nhịn được nữa, thế nhưng mặc cho y kêu gào thế nào, người ở bên ngoài giống như là chết hết rồi vậy, không chỉ có xe ngựa không động, mà ngay cả một tiếng trả lời cũng không có.

Chu Cẩm Văn cảm thấy kỳ quái, liền vén màn xe lên: “Xảy ra chuyện gì?”

Không ngờ lại đối diện với một đôi mắt sâu thẳm khó dò của ai kia, mà khuôn mặt đó y vừa nhìn đã thấy cực kỳ quen thuộc, lại cũng cực kỳ xa lạ, quen thuộc đến nỗi dường như ngay cả một khắc cũng chưa từng rời xa, mà xa lạ đến nỗi dường như đã phân cách mấy đời.

Đại vương kinh hãi một trận, gương mặt trắng bệch ra, đang muốn lui vào trong xe, màn xe đã bị người nọ giữ lại, cười nói: “Bốn năm không gặp, người vẫn như xưa.”

Hắn là có ý gì? Cười nhạt chính mình đang hốt hoảng luống cuống sao? Chu Cẩm Văn hận đến nghiến răng nghiến lợi, nheo lại hai mắt, từng chữ từng chữ vụt ra bên ngoài: “Nhạc Thừa tướng, đã lâu không gặp?” Hắn không ở thủ đô Hồ Yến, chạy tới Lạc Ninh làm cái gì?

Nhạc Thừa Lãm căn dặn người đánh xe vài câu, sau đó cũng không thèm hỏi ý của Đại vương, dứt khoát leo lên xe ngựa, ngồi xuống cạnh y, nói: “Vô tình gặp được người ở đây quả thật là phúc hạnh ba đời, ít ra cũng nên để ta tận tình tiếp đãi chứ.”

“Cái gì?” Xe ngựa đột nhiên lặn bánh, Chu Cẩm Văn không chút phòng bị thiếu chút nữa đã bật ngựa ra, lại được Nhạc Thừa Lãm đỡ lấy lưng mình, thế nhưng cảm giác bị đối phương đụng chạm khiến cả người y sợ hãi, nhanh chóng quay lưng ngồi thẳng, nhắm mắt hỏi hắn: “Người muốn đưa bốn vương đi đâu?”

Trong mắt Nhạc Thừa Lãm nổi lên tiểu ý, ôn nhu nói: “Quý khách đến thăm, liệu có nguyện hạ mình đến nhà ta chốc lát?”

“Người cũng có nhà ở Lạc Ninh sao?” Chu Cẩm Văn nheo lại hai mắt, không đứng, không thể để cho hắn nắm mũi dắt đi được, lập tức cự tuyệt như đinh đóng cột, “Không cần! Ngày mai ta khởi hành về nước rồi.”

“Hoàng đế nhà ngươi e là phải dừng chân ở đây thêm mấy ngày nữa, ngươi hà tất phải vội vã rời đi?” Một câu này của Nhạc Thừa Lãm lập tức phá bỏ đi cái cố của y, khiến Chu Cẩm Văn nhịn không được mà lạnh mặt lại, ngồi thật ngay ngắn nghiêm chỉnh, bày ra bộ dáng lẫm liệt không thể xâm phạm.

Nhạc Thừa Lãm thấy y đề phòng mình như thế, thấp giọng thở dài, hỏi: “Minh Hân đế đến Lạc Ninh là do người an bài phải không?”

Chu Cẩm Văn cau mày, không muốn để ý đến hắn, thế nhưng lại không thể để mất đi lễ độ, chỉ đành không cam tâm tình nguyện mà đáp: “Chỉ là trợ giúp một chút mà thôi, nếu trong lòng bệ hạ không có ý muốn thì người khác có tính kế thế nào cũng vô dụng.”

Tin tức Sí Nguyệt muốn kết hôn chắc chắn là do Chu Cẩm Văn đồn thổi rồi, tuy là tội khi quân phạm thượng, thế nhưng người dễ chịu tin tưởng vào ái tình như Chu Cẩm Hằng sẽ không quá mức truy cứu, Nhạc Thừa Lãm sâu xa nhìn y, hỏi: “Vì sao?”

Chu Cẩm Văn trầm ngâm hồi lâu, nói: “Hoài Ninh vương tình chân ý thiết, hoàng huynh cũng không phải thờ ơ lạnh nhạt, bỏ qua nhau chỉ thêm tiếc nuối mà thôi.”

Hoàng huynh suy cho cùng cũng là người nhà Đế vương, không thể đơn giản động tình với người ngoài được, hắn làm sao biết được gian khổ của một người bình thường yêu phải Đế vương chứ? Dù cho có là người kiêu ngạo đi nữa, ở trước mặt Hoàng đế cũng phải dè dề dặt dặt, khom người tuân theo, nguy hiểm vạn phần, sao có thể bừa bãi yêu đương được?

Chỉ có tên diên Sí Nguyệt kia mới liều lĩnh như vậy, vứt bỏ cả thân phận địa vị, không thèm để tâm đến hoàng quyền uy nghiêm, mang theo ý muốn cướp đoạt mà xông vào sinh mệnh của Chu Cẩm Hằng, dồn hấn vào trong góc, dùng tình triều cuồng nhiệt bao phủ lấy hấn, làm cho hấn phải mở rộng tấm lòng, đem mảnh chân tâm không người chạm tới kia giao vào tay đối phương.

Cảm giác như thế, Chu Cẩm Văn y cũng đã từng trải nghiệm qua, đó là loại quyết tuyệt không thể chối từ, mất hết lý trí, cho dù phía trước có là vực sâu vạn trượng đi nữa cũng có thể can đảm buông mình nhảy xuống, có thể khiến người trong lòng ngoảnh đầu nhìn lại dù chỉ một lần, dù cho xương cốt có hóa thành bột phấn cũng cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc.

Yêu một người là chuyện nguy hiểm biết bao nhiêu, chỉ là hoàng huynh may mắn hơn y rất nhiều, tính tình Sí Nguyệt mặc dù không tốt, thế nhưng cũng là một mảnh thành khẩn chân thật, có thể làm bạn với người này cũng không uổng phí một đời a.

“Sí Nguyệt, y đáng giá.” Chu Cẩm Văn nhớ tới cảnh tượng hai người đứng bên đường khi nãy, không khỏi mỉm cười, “Mong người lòng chỉ một, bạc đầu chẳng phân ly*.”

(*) Trích trong bài Bạch Đầu Ngâm của Trác Văn Quân.

Có chút không kiềm lòng được mà nói ra lời này, nói xong rồi y mới thấy hối hận, đặc biệt là khi đối mặt với ánh mắt thâm trầm của ai kia, Chu Cẩm Văn càng lúng túng đến nỗi chỉ muốn từ cửa sổ nhảy ra khỏi xe cho rồi.

Đang êm đang đẹp, tự dưng nói ra cái câu như bị người ruồng bỏ thế này? Làm như mình vẫn còn đối với hấn nhớ mãi không quên vậy!

Nhạc Thừa Lãm không bỏ sót vẻ khốn quẫn chột lóe trong mắt y, Đại vương này vẫn như trước kia vậy, không che không giấu, tâm tình thế nào đều biểu hiện rõ trên mặt cả.

Bất quá, còn có cái gì đó không giống với ngày xưa, không còn vẻ hăng hăng hái hái của bảy năm trước, không còn nơm nớp lo sợ như lần gặp mặt ở ngày đại hôn, y hiện tại mặc dù vẫn còn đơn thuần, thế nhưng đã không còn dễ dàng tin tưởng người khác nữa, khí độ có thêm vài phần trầm tĩnh hướng nội.

Trách ai được đây? Nếu như không gặp phải một kẻ phụ bạc như hấn, Đại vương điện hạ tôn quý hấn là đang an nhàn hưởng thụ cuộc sống vinh hoa được người người ngưỡng mộ a, đâu cần biết tới nhân tâm hiểm ác đáng sợ ra sao chứ?

Thần tình Nhạc Thừa Lãm có chút buồn bã, đưa tay phủ lên mu bàn tay của Chu Cẩm Văn, nói: “Quen được người mới rồi, mới biết người cũ tốt.”

Chu Cẩm Văn chấn động, bình ổn lại hơi thở của mình, giả bộ như không có việc gì mà hất tay hấn ra, nở một nụ cười miễn cưỡng, nói: “Đừng nói những lời như vậy nữa, buồn nôn quá.”

Mặc dù vẫn chưa già, nhưng trái tim y đã không còn chịu nổi việc rơi vào trần ai một lần nữa, huống hồ gì hai lần đều thua trên tay của một người chứ? Đại vương cảm thấy mình chưa tới mức ngu xuẩn như vậy.

Nhạc Thừa Lãm cũng không miễn cưỡng y, thở dài nói: “Sau khi rời xa người, ta không còn hăng hái gì với việc yêu đương nữa, những người tới cửa cầu hôn đều bị ta đuổi đi rồi, chẳng hiểu tại sao, mỗi khi ta nghe người ta nói có cô nương nhà nào đó đã thành gia lập thất, lại luôn nghĩ tới khoảng thời gian ở cùng người.”

Lòng ngực Chu Cẩm Văn như bị cái gì đó lấp kín, hô hấp bắt đầu khó khăn hơn, y nở ra một nụ cười trào phúng, nói: “Đúng rồi a, đem một người đường đường là Đại vương giống như một kẻ ngu si ra mà đùa giỡn trong tay, mỗi khi nhớ tới đều luôn cảm thấy rất đắc ý chứ nhỉ?”

“Không.” Nhạc Thừa Lãm không hề bị những lời châm chọc của y làm cho tức giận, trái lại còn toát ra vẻ mơ màng, thấp giọng lẩm bẩm: “Mỗi khi nghĩ đến người, ở đây rất khó chịu.” Hấn kéo tay Đại vương lại, chỉ về hướng ngực mình, Chu Cẩm Văn đầu tiên là cả kinh, lập tức giống như là bị bỏng mà rút tay lại, hai mắt tròn tròn, hoảng loạn nhìn hấn.

Bộ dáng như chim sợ cành cong này của Chu Cẩm Văn khiến Nhạc Thừa Lãm đau lòng không thôi, nhin không được mà nghiêng người tới, gần như là cung kính thành khẩn mà nhẹ nhàng hôn lên đôi môi khẽ nhếch của y, tựa như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.”

Viễn mắt của Chu Cẩm Văn dần nóng lên, quay mặt đi chỗ khác, lặng lẽ cự tuyệt cùng hẩn thân mật.

Thứ y muốn không phải là nụ hôn này, thế nhưng lời nói ấy của hẩn, y đã đợi tròn bảy năm rồi.

Trầm mặc một hồi lâu, y liền bình ỗn lại dòng nước siết đang bắt đầu cuộn trào trong ***g ngực, khàn giọng nói: “Ta sẽ không tha thứ ngươi.”

“Ta biết.” Nhạc Thừa Lãm mang theo nụ cười mãn nguyện, thanh âm trầm thấp như làm say lòng người, “Nếu như nói lời tha thứ xong liền quên nhau đi, vậy thì ta nguyện ý cả đời để người đối với ta hận thù khó giải.”

“Ngươi!” Chu Cẩm Văn cảm tức mà trừng mắt nhìn hẩn, làm sao lại có người vô sỉ như vậy chứ, lẽ nào hẩn không biết hẩn đã gây ra biết bao tổn thương cho người ta sao?

Lấy lại bình tĩnh, y lạnh lùng nói: “Hôm nay hai nước đã giao hảo rồi, ta cũng không có gì đáng giá để người tính kế nữa, người cần gì hao tổn tâm tư trên người ta như vậy?”

“Ai nói không có?” Nhạc Thừa Lãm mỉm cười, đôi môi ấm áp hầu như dán sát bên tai y, “Ta muốn ngươi.”

Chu Cẩm Văn đột nhiên bật lùi về sau, cái ót đập mạnh vào vách xe một cái, ai nha kêu lên, đau đến mắt nổi đom đóm, bầu không khí ái muội khó thở nhất thời hóa thành hư không, Nhạc Thừa Lãm đem Chu Cẩm Văn ôm vào lòng, nhẹ nhàng xoa xoa gáy y, sau khi xác định không có gì đáng lo ngại mới thở phào nhẹ nhõm, khẽ cười nói: “Ta cũng không phải hồng thủy mãnh thú gì, ngươi hà tất phải hoảng sợ như vậy a?”

Chu Cẩm Văn suốt xoa kêu đau, đâu có chú ý tới việc mình đã bị hẩn ôm vào lòng, đợi đến khi xe ngựa dừng lại rồi, người đánh xe ở bên ngoài cung kính thông báo đã tới Lưu Vân sơn trang, Chu Cẩm Văn mới phục hồi tinh thần lại, đẩy người Nhạc Thừa Lãm ra, hung hăng trừng mắt nhìn hẩn, thấp giọng trách mắng: “Chớ có hồ ngôn loạn ngữ! Bỗn vương việc gì phải sợ?”

Trên mặt càng giả bộ lạnh nhạt, trong lòng lại càng rối như tơ vò, đoán không được Nhạc Thừa Lãm rốt cuộc là muốn làm cái gì với y, đã ngã một lần rồi, vô luận là hẩn có mưu đồ gì hay không, y cũng không dám tin tưởng hẩn nữa.

Lưu Vân sơn trang là sản nghiệp ở Lạc Ninh của Nhạc Thừa Lãm, nằm ở ngoại ô, chiếm một diện tích khá lớn, bố cục rộng rãi, đặc biệt ở mảnh sân sau vườn có một ngọn đồi trọc trồng đầy ngọc chân hoa, lúc này đang là thời kỳ ra hoa, nở rộ một mảnh, quả thật trông như một dải mây trắng trải dài khắp đồi, lầu các thấp thoáng ẩn hiện, phủ một làn sương bạc dưới ánh trăng, yên ả tĩnh mịch, hương hoa thoang thoang xung quanh, khiến một người luôn mang tâm sự trong lòng như Chu Cẩm Văn cũng nhịn không được mà khen ngợi mảnh đất như thần tiên này.

“Chỉ là đến ngắm hoa uống rượu, Đại vương điện hạ không ngại chứ?” Nhạc Thừa Lãm lễ độ chu toàn mà mời y xuống xe, làm trò trước mặt một đồng tột tử như vậy, Chu Cẩm Văn cũng không muốn mất đi khí độ thân vương của mình, bất mãn đưa tay cho hẩn bước xuống xe.

Sợ cái gì nào? Chỉ cần mình tâm chí kiên định, lấy bất biến ứng vạn biến, dù cho hẩn có bày ra kỹ xảo đẹp mắt thế nào đi nữa thì cũng đâu làm gì được a? Đường đường là Thừa tướng đại nhân, cũng không thể ép buộc mình dắc tội được!

Chu Cẩm Văn tự an ủi mình như thế, thái độ đối với Nhạc Thừa Lãm cũng không cứng nhắc nữa, vui vẻ tiếp nhận lời mời của hẩn.

Đèn đuốc đã sắp tàn, gió đêm lạnh lạnh, hai người ngồi ở dưới tàng cây, mặc cho cánh hoa lất phất rơi như mưa bụi, đọng lại trên góc áo.

Nhìn nhau không nói gì, cũng không biết nên nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là uống hết ly này tới ly khác, uống đến tai nóng mặt hồng, nhìn những cánh hoa chập chờn rơi trong gió, lại càng cảm thấy tiếc tuổi thanh xuân đã qua, không biết quý trọng người trước mắt, vinh hoa phú quý mặc dù tốt, thế nhưng bên cạnh đó lại có tịch mịch sóng vai cùng.

Hai người cũng có khi không cảm thấy cô đơn trống vắng, thế nhưng sau khi đã chấm dứt quan hệ với nhau, bây giờ lại ngồi cùng một chỗ, mơ màng ngắm hoa, hoa rơi vào người, chợt như thời gian lưu chuyển, lại

nhớ tới những khoảng ngày ngọt ngào năm xưa.

Hoa nở dưới trăng, càng làm cho người dễ động tâm, Chu Cẩm Văn lười biếng tựa vào ghế trúc, đôi mắt sáng sửa nửa khép nửa mở, cảm thấy bao nhiêu phần uất trong ***g ngực cũng dần dần tan đi theo cánh hoa rồi, chỉ còn giữ lại biết bao tiếc nuối mà thôi.

Nhạc Thừa Lãm bắt lấy một vài cánh hoa bỏ vào bầu rượu lắc lắc, nhìn ánh mắt khó hiểu của Chu Cẩm Văn, hần cười giải thích: “Dùng cánh hoa ngọc chân ngâm với rượu sẽ càng ngọt ngào mát lạnh hơn.”

Chu Cẩm Văn ngửi ngửi bầu rượu hần đưa qua, quả nhiên hương rượu nồng đậm hơn rất nhiều, y cũng thử bắt lấy một cánh hoa bỏ vào miệng, chỉ cảm thấy đầu lưỡi có hơi đắng chát trong chốc lát, lập tức mùi vị ngọt ngào liền trào ra, tràn ngập cả khoang miệng, thấm vào lòng người.

“Thứ tốt như thế này, phải mang theo mấy cây về trồng trong quý phủ của ta mới được.” Trên đầu Chu Cẩm Văn vương một vài cánh hoa trắng nõn, hai mắt khê híp lại, dáng vẻ thơ ngây đáng yêu, Nhạc Thừa Lãm nhìn y mỉm cười, nói: “Hoa này chỉ thích hợp với khí hậu hàn lãnh của phương Bắc mà thôi, chỉ cần qua Tuyết Linh quan là không nở được.”

“Chắc, thật giống với người của quý quốc nhỉ, tính tình ngoan cố như vậy.” Chu Cẩm Văn bất mãn mà búng búng cánh hoa đang rơi lất phất giữa không trung, lại không biết rằng nhân thần mộng lung vì men say của mình như đang giện dỗi làm nũng.

Nhạc Thừa Lãm nhìn dáng vẻ mơ mơ màng màng của y, cổ họng bắt đầu khô nóng, nói: “Không bằng người lưu lại đây đi, làm bạn với hoa mà ngủ cũng thoải mái a?”

Chu Cẩm Văn tỉnh rượu hơn phân nửa, nhẹ ho một tiếng, “Người say rồi.”

Nhạc Thừa Lãm khê cười: “Rượu không làm say người.”

Bị hần nhìn mình chằm chằm như vậy, gương mặt Chu Cẩm Văn cũng cảm thấy nóng lên, thừa dịp mình còn vài phần thanh tỉnh, vội vàng đứng dậy, phui phui áo choàng, nói: “Đã trễ rồi, ta phải về đây.”

Rượu đã uống rồi, mà hoa cũng đã ngắm, thật sự không còn lý do gì để giữ y lại nữa, Nhạc Thừa Lãm cũng đứng lên, nhìn theo hương y đi ra ngoài, đột nhiên mở miệng nói: “Tập tục của bản địa, lấy ngọc chân hoa ngâm rượu có ý nghĩa vĩnh kết đồng tâm, vợ chồng cùng uống có thể bạch đầu giai lão.”

Chu Cẩm Văn dường như bị sét đánh mà cứng người tại chỗ, đầu óc ong ong kêu loạn lên.

Hần đang nói cái gì? Tình hình đã đến mức này rồi, hần làm vậy còn có ý nghĩa gì nữa chứ?!

Tâm loạn như ma, thậm chí nhanh một chút rời khỏi cái chỗ này, rời khỏi người nam nhân tuy đã làm tổn thương y sâu sắc, lại khiến y không thể nào quên được kia.

“Nếu như có thể quay lại một lần nữa, ta vẫn sẽ làm như vậy.” Thanh âm của Nhạc Thừa Lãm khiến Chu Cẩm Văn lòng đau như cắt, “Ta cũng không hối hận, bảy năm trước... Chuyện duy nhất khiến ta tiếc nuối đó là cũng không hay biết ta yêu người.”

Đau đớn qua đi là biết bao nỗi khổ tâm chua xót, nếu như năm đó hần hiểu rõ được chuyện này, quan hệ của bọn họ khi ấy có phải cũng không đến nỗi như bây giờ hay không? Thế nhưng vô luận là như thế nào đi nữa, Chu Cẩm Văn cũng không thể mặc cho Nhạc Thừa Lãm làm người chủ đạo tất cả mọi chuyện được.

Thanh âm của đối phương lại dẫn theo vài phần tự giễu đắng chát, ai thán nói: “Bây giờ nói những lời này cũng đã quá muộn rồi, là ta tự làm tự chịu, ta không giữ người lại nữa, sau khi từ biệt, xin hãy bảo trọng.”

Hai chân Chu Cẩm Văn nặng trĩu như đeo chì, trong lòng biết rõ chỉ cần bước chân ra khỏi đây thôi, bọn họ thật sự triệt để kết thúc, cho đến hết đời cũng không còn cơ hội gặp mặt nhau nữa.

Thật sự cứ như thế này ly khai sao?

Giữ lại trái tim đã rục rịch chộn rộn này mà trải qua những chuỗi ngày an nhàn bình thản nửa đời còn lại, hay là liều mạng đánh cuộc một lần nữa, cùng lắm thì kết cục tệ nhất cũng chỉ như bảy năm trước đây thôi?

Chu Cẩm Văn không ngừng đấu tranh suy nghĩ, đưa tay đặt lên ***g ngực đang xao động không ngừng của mình.

Tất cả những đau xót, sợ hãi, ngập ngừng... Cuối cùng cũng không đánh lại được những hồi ức khó quên ấy, cho dù là yêu đến ti tiện như vậy, yêu đến đáng thương như vậy.

Y không thể tin tưởng những lời dỗ dành ngon ngọt của Nhạc Thừa Lãm nữa, thế nhưng y vẫn muốn được có hắn, muốn được cùng hắn ôn lại chuyện xưa, dắt tay nhau sớm sớm chiều chiều, muốn đuổi đi cái loại cô đơn tịch mịch hầu như sắp nuốt trọn y mỗi ngày mỗi phút.

Chỉ có người này mới có thể an ủi y về cả thể xác lẫn tinh thần mà thôi, cho dù nó giống như là uống rượu độc để giải khát đi nữa, y cũng hy vọng rằng trước khi chết có thể cảm nhận được bản thân mình đã từng được sống, dù chỉ là trong một cái chớp mắt ngắn ngủi.

Chu Cẩm Văn nhắm mắt lại, nhận mệnh mà thở dài, xoay người về phía Nhạc Thừa Lãm, nhìn biểu tình mừng rỡ của đối phương, trong mắt y là nụ cười vị tạp trần, khàn giọng nói: “Ta sẽ cùng người uống cạn bầu rượu này.”

Đây là lần ngoảnh đầu nhìn lại nguy hiểm nhất trong đời y, Chu Cẩm Văn cũng không do dự nữa, bước từng bước một, thông thả mà kiên định đi về phía Nhạc Thừa Lãm, con đường phía trước dù cho có vạn kiếp bất phục, y cũng sẽ dũng cảm mà đi tới cuối cùng.

Nhạc Thừa Lãm hai mắt rưng rưng, bưng ly rượu lên, cũng không đưa cho Chu Cẩm Văn mà tự mình ngậm lấy một ngụm rượu, hướng y cúi đầu xuống.

Dòng rượu ngọt ngào thuần túy chậm rãi lướt qua kẽ môi, trong đó dường như còn mang theo cả nước mắt mặn mặn đắng đắng, Chu Cẩm Văn khẽ lẩm nhẩm một tiếng, một mồi nhắm mắt lại.

Y biết, mình cuối cùng cũng đã không trốn thoát được nữa rồi.

— Hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuy-nh-thanh-nguyet>